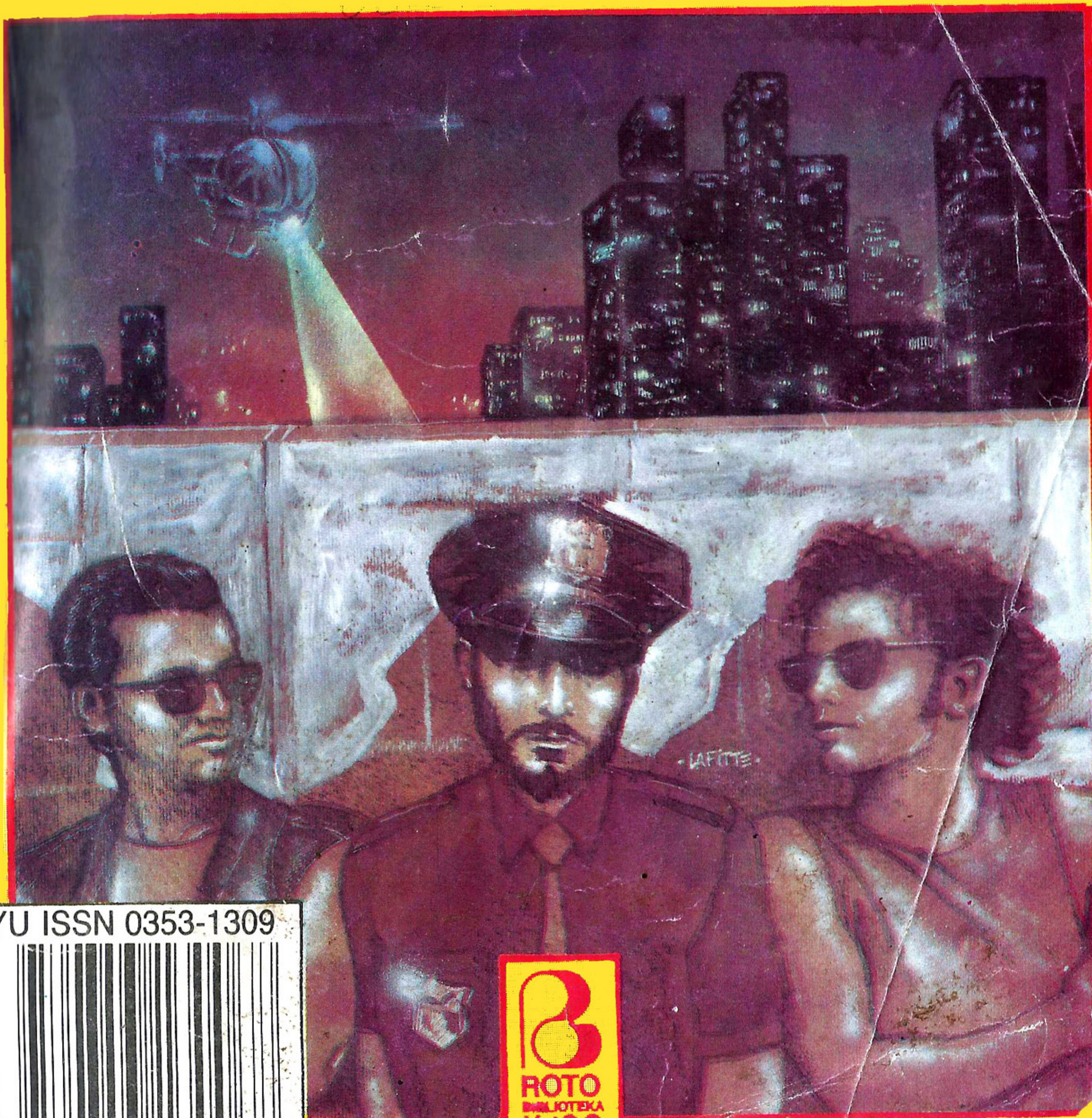

LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN I AD ZA UBISTVA

YU ISSN 0353-1309

9 770353 130068

LUN – KRALJ PONOČI

42

1989

F. Ešton

LUN I AD ZA UBISTVA

X-100

Odgovorni urednik
MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednik izdanja
VLADIMIR STEVANOV

Recenzenti
PAVLE POPOVIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Izdaje i štampa NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR Izdavačka delatnost, Vojvo-
danskih brigada 7. Novi Sad, telefon (021)621-555 ● Žiro-račun
65700-603-6350 ● Direktor NIŠRO »Dnevnik«: **Dušan Tomić** ● Ruko-
vodilac OOUR Izdavačke delatnosti: **Ilija Vojnović** ● Glavni i odgovorni
urednik: **Todor Đurić** ● Grafički urednik: **Juliš Arvanitidis** ● Sekretar Re-
dakcije: **Zdenka Karabasil** ● Korektor: **Sava Malešević**

I

Zamišljen i umoran Donald Sikert je išao prema Hajglend parku. Bio je zabrinut zbog svega što se tih dana dogodilo. Sada mu je bila potrebna pomoć čoveka koga je poznavao i sa kojim se bio sprijateljio u Parizu. No, po svemu sudeći, njega je bilo teško naći. Sikert je jednoj detektivskoj agenciji dao dve stotine dolara da mu pribave adresu Pitera Evansa. »Ali ako ta adresa nije prava, onda« ... Sikert nije smeo ni da završi misao.

Skrenu uskim slepim prolazom i nađe se pred zatvorenom kapijom i zidom koji je zaklanjao nisku kuću uvučenu među drveće najmanje sto jardi. Nije bilo zvona uz dovrat, niti načina da se u ovo doba pride kući. Donald Sikert se osvrnu, zastade u senci jednog platana i oslušnu. Osmotri zid ograde i odjednom skoči da opipa nema li lomljenog stakla na vrhu zida. Pošto se uverio da je zid na vrhu ravan, on ponovo skoči. Uhvati se prstima za ivicu i polako se podiže mišicama. U mag-novenju pogleda u mrak na drugoj strani, a zatim se presamiti preko

zida i skliznu na zatravljenu stazu bašte. Odmah zatim pretrča do ras-cvetalog šiblja i kleče među grane.

— Hej, Den! Jesi li nešto čuo? — upita jedan glas.

— Kao da jesam... Tamo kod zida... Pogledajmo — odazva se čovek promuklog glasa.

Začuše se koraci po uskoj pošljunčanoj stazi i Sikert pri slabom svetlu tek izišlog meseca primeti čoveka koji je dolazio držeći spreman veliki automatski revolver.

— Gde si, Den? Mislim da je to bilo ovde. Dolaziš li, sto mu đavola? — zvao je čovek prilazeći džbunu u kome se skrivao Donald Sikert.

— Evo idem! Moram da pogledam ovde — začu se glas promuklog, a odmah zatim zaškripa šljunak na stazi.

Sikert je razmišljao šta da uradi. Možda su ovo ljudi koji obezbeđuju Evansa, a u tom slučaju bi trebalo da se javi i zamoli da ga odvedu do Pitera. U svakom slučaju sada nije smeo da pogreši, jer bi to moglo da bude katastrofalno za Džejn i Samjuela. Ako je dobio pogrešnu adresu, pa ga ovi ljudi predaju policiji kao provalnika...

— Slušaj, Den! Neko je prilazio kapiji na zidu i probao da li je zaključana. A sada se opet čulo nešto u ovom pravcu — reče promukli čovek koji je prilazio takođe držeći revolver u ruci.

— Možda je to bio dežurni policajac. Svake noći po jednom oprobava bravu na kapiji — odgovori Den.

— Ali nikad nismo čuli i nešto drugo. Imaš li kod sebe ručnu lampu da malo osvetlimo okolo? — upita promukli.

— Ostala mi je tamo na baštenskom stolu. Idem po nju, a ti oslušni i motri okolo. Moul¹ bi nas smoždio da ga uznemirimo mi ili neko drugi. Valjda će detektiv propevati. Već je treća noć otkad ga Moul cedi — tiho je govorio Den, ali Sikert je sve čuo.

Osmehnu se zadovoljan što je bio oprezan. Ovde se događalo nešto neobično i to je trebalo da se ispita. Koraci čoveka koji je odlazio ka kući utihnuše, a promukli ostade osluškujući. Zbog nečega uze revolver levom rukom držeći ga za cev, a desnu stavi u džep. Tog trenutka Sikert odluči da pođe u napad, jer mu promukli beše okrenuo leđa.

Sikertova pesnica izmahnu u tišini. Začu se samo tupi udarac, a zatim zveknu revolver ispušten na stazu. Udareni čovek se zaklati, pa skliznu na kolena. Još dok je padao pogodi ga i drugi udarac, a zatim ga Sikert uhvati za okovratnik i povuče u senku šiblja. Onda brzo podiže revolver i gurnu ga u džep, pa pođe stazom.

— Ideš li, Den? — zovnu Sikert promuklim glasom, podražavajući glas onesvešćenog.

Zatim se zakloni iza stabla, jer je bio veći rastom i nije smeo dozvoliti da to primeti čovek koji je dolazio sve bliže. Kad se nađe blizu drveta uz koje je Sikert stajao, Den upita:

— Gde si, Al?

— Ne pali lampu. Dodi ovde kod drveta. Neko stenje tamo u džbunju

— tiho i promuklim glasom odvrati Sikert.

Iz džbunja se zaista čulo hripanje onesvešćenog. Udarac u potiljak i vrat često izaziva takvo šumno disanje.

Den stade uz stablo i oslušnu gledajući prema onom džbunju. A tada ga Sikert udari drškom revolvera. I drugi čovek je bio sklonjen u tišini. Donald Sikert se prihvati posla. Uz levu podlakticu je imao naročit bodež i sada ga izvuče. Oštrim sečivom iskida delove odeće sa onesvešćenih i napuni im usta, a onda im izvuče kaiševe iz pantalona i veza ruke. Veštim potezima bodeža odvoji široke pojaseve tkanine i pretvori ih u nerazmršive veze na nogama. Komadima platna njihovih košulja poveza im usta, kako ne bi mogli da izbace smotuljke. Proveri mogu li da dišu i uveri se da je sve u redu.

Dok je to sve radio oba čoveka se osvestiše. Sikert im u zaklonu šiblja osvetli lica. Kolotali su očima, a njihov izgled mu se nije svidao. Ostavi ih, slegnuvši ramenima. Ako je pogrešio, naćiće način da im se izvini, a Evans će mu pomoći da im na neki način nadoknadi štetu zbog pretrpljenih udaraca i straha.

Išao je oprezno ka kući opkoljenoj starim drvećem i ukrasnim šibljem. Nađe baštenski sto sa četiri udobne ležaljke. Obiđe ga i zađe oko kuće. Opresno proviri i zastade. Pred zadnjim vratima kuće stajao je još jedan stržar. Bio je oslonjen na drvenu prečku, koja je vezivala dva stuba. Nije mu se moglo prići a da on to ne primeti.

Sikert razmisli nekoliko trenutaka, a zatim se odluči i baci se na zemlju. Pri tome preteći doviknu promuklim glasom:

— Ti si lud, Den! Platićeš mi za ovo!

— Šta je to, Al? — upita stražar i pođe ka Sikertu koji se uvijao u senci.

¹Mple — krtica (engl.)

— Ona budala... Ubiću ga zbog ovoga! Da sam pucao, on ne bi više nikog... — stenjao je Sikert podražavajući tuđi glas.

— Opet vas dvojica! Ako Moul čuje... Je li te povredio? — upita stražar i pruži ruke ka Sikertu da ga podigne.

Ali tada nalete na pesnice koje ga pogodiše u vrat i vilicu. Stiže samo muklo da krikne i pade kao posečen. Sikert ga skloni uz slepi zid kuće i osmotri oko sebe. Levo je bila otvorena garaža i mogla je poslužiti da skloni ovog čoveka. Odvuče ga i napipa sklonjeni automobil. Džepnom lampom osvetli prolaz i gurnu onesvešćenog u ugao. Nađe nekoliko komada žice u policama s alatom. Brzo veza onesvešćenog i pođe prema kući.

Tiho pritisnu ručicu brave na zadnjim vratima kuće i ona se pokrenuše. Otвори ih samo toliko da se zavuče u zamračeni hodnik i zastade.

Kao ispod zemlje čuli su se mukli glasovi. Sikert pođe napred. Na levoj strani se nalazio slabo osvetljen hodnik na čijem kraju se videla ograda stepeništa koje se spuštalo u podrum. Otuda su dopirali glasovi pomešani sa stenjanjem. Sikert pažljivo pregleda hol, tri sobe i prostranu trpezariju, a zatim zaviri u kuhinju i sobicu pored nje. Nije bilo nikog. Samo se u kuhinji osećao miris kuvane kafe i prosutog alkohola. U trpezariji su na stolu još uvek bili ostaci večere i prazne boce.

Sikert pregleda sto i zaključi da je ovde večeralo pet ljudi, ali ne svi u isto vreme. Trojica su bila napolju, vezani i nemoćni. Dakle, ovde treba da su još dvojica. Sikert oslušnu i zaključi da su ostali u podrumu.

Držeći revolver u rukama pođe u tom pravcu. Išao je uz sami zid, jer je tako bilo najmanje opasnosti da podovi ili stepenište zaškripe pod nogama. Sada je sve jasnije čuo glasove iz podruma. Kad se našao na dnu stepeništa sasvim razgovetno je čuo kreštav ženski glas:

— Ubićete ga, prokleti lupeži! A to vam neću oprostiti! Zapamtite to, pacovi! Oktavija Dulitl ne preti uzalud.

Njene reči proprati smeh dvojice ljudi.

— Ako ne bude govorio, stavićemo i vama prst na grkljan. Istina, neće biti lako dodirnuti taj vrat sličan kornjačinom — reče jedan.

— Kornjača! Odlično si joj našao ime, Klaimbro! Prava kornjača. Mora i da je stara najmanje dve stotine godina. Kornjača! — govorio je drugi i smeh se opet zaori.

Donald Sikert pride bliže. Nađe se pred odškrinutim podrumskim vratima i ugleda čudnu sliku. Krupan čovek izubijanog i krvavog lica sedeo je na nekakvom sanduku. Ruke su mu bile vezane oko metalnih cevi uza zid. Na dva metra od njega na betonskom podu podruma u čudnom položaju je klečala starica sede kose i naboranog lica. Njena smežurana koža lica i vrata zaista je podsećala na kornjačinu, a njen izraz i oblik lica imali su nešto od one ljupke mirnoće i postojanosti kornjače. Staričine ruke su bile vezane, a položaj u kome je klečala govorio je da su joj i noge upetljane.

Preko puta njih na sanducima su sedela dva čoveka. Na tlu između njih videlo se nekoliko flaša.

— Moraš da govoriš, Evanse! Bez vode ćeš uskoro umreti. Pored toga, opet ćemo te tući. A ovoga puta će biti do smrti. Sve smo pokušali i ostalo nam je samo da te iseckamo. Ali pre toga ćeš gledati kako crkava ova kornjača. Hajde, Klaimbor! Pri-tegni tu stogodišnju vešticu! — pretio je gojazni i lepuškasti čovek, koji je imao crne brčice i nekoliko zlatnih zuba.

— Stegnuću je ovom omčom — odvrati Klaimbor¹

U ruci je držao omču načinjenu od dobrog konopca, koji se vukao iz ugla. On ustade i krenu prema stari-ci.

1. climber — penjač (engl)

— Klaimbore, podigni šape, ako nećeš da budeš penjač na nebo! Ruke gore i ti krtice! — viknu Donald Sikert držeći u obe ruke po jedan revolver.

Bio je ocenio da je onaj gojazni čovek sa brčićima Moul (krtica) o kome su govorili revolveraši u bašti kuće.

— Šta?!... Kako je moguće?... Prokleti!... — gundao je Moul dižući ruke.

Drugi čovek je već stajao visoko uzdignutih ruku. Sikert oprezno priđe vezanom Evansu i spustivši revolver iz desne ruke na tle, počeo da mu seče veze svojim uskim bodežom.

— Ti, ovde?! — promuca Piter Evans i klonu.

— Odvežite mene! Ja sam Vik! Brzo me odvežite. Piter umire! — vikala je starica vukući se ka Sikertu.

Okretala je leđa da joj preseče veze. Sikert to brzo učini i pred nju pusti bodež da sama sebi oslobodi noge. Ona je nešto ushićeno mrmljala trljajući ruke. Brzo je odvezivala noge i uskoro ustade.

— Sada će kornjača da prošeta. O-ho! Sada ću da probodem Fila Barkera. Evo, ovde se stavi bodež i samo potez napred i srce je na vrhu noža! Je li strašno, Klaimbor? — čavrljala je čudno hitra starica prikrajavajući se zločincu.

— Gospodo... gospodo Oktavija, nećete valjda to da učinite! — prestravljeno promuca Fil Barker.

— Možda ću morati. Ipak, prvo ću te vezati — odgovori starica i hitro mu na ruke nabaci omču spremijenu za njen starački vrat.

Bilo je čudno kako ona to radi brzo i vešto. Povučee ga ka metalnoj vodovodnoj cevi i proturi konopac, a zatim ga omota oko vrata gojaznog čoveka s brčićima. Sikert je posmatrao kako ona upetljava Moulove ruke i opet se vraća ka Barkeru, vukući drugi kraj konopca. Pri tome mu iz džepa izvuče revolver.

— Ja ću sada da ih držim na nišanu, a vi im utvrdite veze. Moramo pogledati šta je sa onom trojicom napolju — reče Viki Dulitl.

— Oni su mirni. Vezao sam ih i sklonio. Pomognite Piteru, gospodo Dulitl. On mi je s mnogo oduševljenja pričao o vama i sada vidim da je imao pravo — reče Sikert.

— A ko ste vi? — upita Viki iskrenuvši malo glavu.

— Sada to nije važno. Pomognimo Piteru, odvрати Sikert.

Pošto učvrsti veze zarobljenicima, podiže Evansa. Ponese ga uz stepenište i spusti na ležaj u najbližoj sobi. Za to vreme je starica uspela da nađe vodu, ubrus, flašu viskija i šoljicu kafe. Ona sada počeo brzo da briše Evansovo lice. Kapala mu je malo vode u usta, a zatim nekoliko kapi viskija. Njegove usne se pokrenuše i žedno počeo da piju. Dolazio je k svesti.

— Spasen je, dragi Piter! Dečaće, opet smo pobedili! — ushićeno je govorila starica.

Evans otvori oči. Smešio se, a onda razrogači oči.

— Ti? Kako je moguće da si se stvorio ovde? Viki, to je Lun! — uzviknu Piter koliko mu je dozvoljavala slabost izubijanog tela.

— Šta si rekao?! Jesam li dobro čula? To je Lun? Pravi Lun, kralj pomoći?! — mucala je uzbuđeno starica.

— Da, Viki! To je on!

— Oh!... Lun... — prozbori Viki Dulitl i klonu.

Lun je prihvati i spusti u fotelju.

— Šta joj je? — upita.

— Prvi put vidim da se onesvešćuje od uzbuđenja. Toliko je želela da te susretne, a sada nije izdržala — našmeši se Evans.

Taj osmeh se pretvori u iskrivljeni grč krvavog, nateklog i pomodrelog lica.

Trebalo je još pola sata da se starica osvesti i Evans malo oporavi. Lun im je skuvao jaku kafu i doneo nešto hrane. Pazio je da mnogo ne

jedu i ne piju, jer je saznao da su ih gangsteri mučili glađu i žeđu već tri dana. Davali su im samo toliko vode da ne izgube sposobnost da trpe mučenje i ispitivanje.

— Moramo da požurimo. Pozvaću policiju, jer ostali Lankardovi ljudi mogu primetiti da nešto nije u redu. Njega ćemo odneti — reče Evans.

— Samo nam on treba? — upita Lun.

— Ostali nisu važni. Izvedite ga do kola i upalite motor, a ja ću stići — dobaci Evans.

Telefonirao je policiji i brzo izašao. Svali se na sedište pored Luna, a starica je živahno držala revolver, sedeći pored vezanog zarobljenika. Zagledala mu se u lice, smejala se i radovala kao dete.

— Kornjača... Meni si rekao da sam kornjača, a ti ugojena krtica! Znam jednu šalu od koje će ti brčići i kosa postati kruti kao žičana četka. Napred, dečaci moji! Imamo ugojenu krticu! — brbljala je vrteći se na sedištu.

Sikert zaustavi pred kapijom, otvori je da Evans ne izlazi, pa istera automobil i opet zatvori kapiju.

Dok su odlazili prema jugu, čuli su sirene policijskih automobila.

II

Prilazeći kapiji kuće blizu Hajglend parka, inspektor Mark Hardvik ugleda patrolna policijska kola, koja tamo već behu stigla. On zaustavi svoj automobil iza njih i istrča. Jednom policajcu na kapiji pokaza svoju legitimaciju.

— Narednik Valton je rekao da ćete doći. Momci su već pronašli četiri vezana gangstera. Jedan je bio u podrumu kuće, dvojica u nekom džbunu, a četvrti u garaži — izvesti ga policajac.

— Da li je detektiv Evans povređen? — upita inspektor.

— Nismo našli detektiva. Zar je trebalo da i on bude ovde? — odvratio policajac.

Inspektor Mark Hardvik ne reče ništa, nego požuri ka kući. Gundao je nešto sebi u bradu. Pri tome protirja celavo teme i opipa službeni revolver u džepu. Razmišljao je o onom što mu je pre pola sata javio privatni detektiv Piter Evans. Rekao je da se u ovoj kući nalazi pet gangstera Akcionarskog društva za ubistva. »Mučili su mene i Viki. Povređeni smo i moramo da tražimo lekarsku pomoć«, rekao je Evans i spustio slušalicu.

»Možda je pozvao kola za spasavanje, pa je odnesen«, zaključio inspektor izlazeći kroz vrata.

U trpezariji su sedela četiri smrknuta čoveka. Iza njih su stajala dva policajca, a pred njima, raskrčenih nogu, stajao je snažni narednik Rip Valton. U svoju beležnicu zapisivao je prve iskaza one četvorice.

— Halo, Rip! — javi se inspektor. — Šta se događa?

— Ove ptičice cvrkuću o tome kako su ni krivi ni dužni napadnuti i vezani — objasni narednik.

— Gde je detektiv Evans? — upita inspektor.

— Nismo nikog zatekli. Ovaj momak tvrdi da su on i ostala trojica bili u gostima kod Evansa sa svojim poslodavcem Fjori Lankardom. Napala ih je nekakva banda nepoznatih gangstera. Odvedeni su Evans, Lankardo i gospoda Oktavija Dulitl — ispriča narednik Valton.

— Jeste li našli oružje kod ovih momaka? — upita inspektor.

— Nikakvo oružje još nije pronađeno.

Inspektor počeo da saslušava onu četvoricu. Trojica su ćutala, a govorio je samo Fil Barker.

— Moj poslodavac i ja smo sedeli sa gospodinom Evansom i gospođom Dulitl. Baš smo završili partiju karata kad su upali neki ljudi. Vezali su nas. Posle sam čuo da govore kako su lako pohvatali i vezali ova tri naša prijatelja, koji su sedeli u bašti i ispijali bocu pića, kojim ih je

domaćin počastio — ispriča Barker škiljeći i smeškajući se.

— Baš tako je bilo. Ispali su iz mraka s revolverima u rukama i posle nas vezali — dodade Al Klajp.

— Ali detektiv Evans nam je javio da ste vi napadači i da ste mučili i njega i gospođu Dulitl — reče inspektor.

— Čuo sam kako je jedan napadač rekao: »Stvorićemo pravu zbrku. Uhapsiće ove ovde, a mi ćemo mirno odvesti ovo troje«. Ne znam šta se dogodilo dalje, jer su me preneli u podrum — odgovori Fil Barker.

Uzalud je inspektor pokušavao da otkrije šta se to stvarno dogodilo. Ova četvorica su bili sumnjivi, ali nije mogao da uhapsi ljude koji su bili napadnuti i vezani, samo zato što je neko telefonom rekao desetak reči protiv njih. Zato zaključi:

— Uzećemo vaše iskaze i adrese, pa ćemo sve proveriti.

Svitala je zora kad policajci zapečatiše kuću i iziđoše do svojih kola. Gledali su za četvoricom ljudi koji su odlazili ulicom.

— Ipak, mislim da smo ispustili četiri zločinca — reče narednik Valton.

— Bolje je i to nego da igramo nekakvu sumnjivu igru, koju je zamešio onaj privatni detektiv. Već smo imali neprilike kada smo hapsili na njegove pozive — odvrati inspektor Hardvik.

— Mislite li na Baka Čelersa? — upita narednik.

— I taj slučaj spada u ono što mislim — odgovori inspektor.

— Ipak je tamo vraški »mirisalo«. Mislim da Bak i danas gadno »miriše« — dodade narednik.

— Da, »miriše«, ali miris ne može da se opipa — uzdahnu inspektor i krenu ka svom automobilu.

U krugovima njujorške policije ubistva po narudžbini zvala su se »mirisna ubistva«. U takvim slučajevima skoro nikad nije otkrivan ubica, ali zato su ubijena tri inspektora

i dobro tuce policajaca, koji su tragali za ubicama.

*

Njih četvoro su spavali. Već je bilo odskočilo sunce, a niko se nije budio. Premoreni mučenjem i nesanicom, detektiv Piter Evans i njegova pomoćnica Oktavija Dulitl jedva su izdržali da stignu ovde do Koledž Pointa. Još u kolima su se s naporom branili od sna. Tu na obali Ist rivera nalazila se stara kućica, koju je još pre pola godine iznajmila čudna starica Oktavija Dulitl, da posluži kao sklonište, ako to bude zatrebalo njenom šefu i njoj. Fjori Lankardo je i sam bio umoran od napora da iz tvrdoglavog gorostasa Evansa »iscedi« ono što je hteo da sazna. Nimalo svežiji nije bio ni Lun posle svega što je doživeo poslednja tri dana.

Vezani Lankardo je hrkao na tepihu, gde mu je starica stavila veliki jastuk sa svog kreveta. Ona je ležala na fotelji za rasklapanje, koja se pretvarala u uzan ležaj, a Piter i Lun su zauzeli sofu i starinski krevet.

Prvi se probudi Lun i prodrma Evansa. Ovaj je nekoliko trenutaka gledao s čuđenjem, a onda se osmehnu i ustade.

— Izgleda, spavali smo više nego što je trebalo — reče osmotrivši usnulu staricu i zarobljenika.

— Moramo brzo da razgovaramo. Ako danas ne uspem, onda će neke stvari krenuti naopako — reče Lun.

— Ispričaj mi šta mogu da učinim — odgovori Evans.

— Možemo li negde da budemo sami? — upita Lun.

— Hajdemo u kuhinju. Tamo ćemo spremiti nešto i za doručak. Negde sam zagubio ključeve od svoje sobe, pa smo zato morali da spavamo svi u ovoj — odgovori detektiv i pođe k vratima.

Kuhinja je bila na drugom kraju kuće i oni počеше razgovor stojeći i

poslujući oko uključivanja štednjaka, pretraživanja frižidera i spremanja doručka.

Lun je pričao:

— Posle svega što se dogodilo ovde u Njujorku, uspeli smo neopaženi da isplovimo prema severu.

— Koliko sam tih dana želeo da te sretnem! Bilo mi je žao što se nisi setio svog prijatelja u Njujorku — reče Evans.

— Setio sam se, ali nisam mogao da te uvlačim u sve to.

Već je suviše bilo nesreća i pogibi-ja — nastavi Lun. — Kada se naš brod »Atabaska« našao usred magle u visini rta Kejp Kod, sudarili smo se s jednim ribarskim brodom, koji je posle pola sata potonuo. Naš brod je oštećen, a Makferson i Džejn su povređeni.

— Je li to nešto teže? — uzbuđeno upita Evans.

— Nije teško, ali su morali pod lekarski nadzor. Ja sam se sklonio i istraga me nije zahvatila. Uspeo sam da se neprimećen iskrcam, čim je brod bio dovučen u Boston. Izgledalo je da će se sve dobro svršiti, ali tada je policija otkrila ko je kapetan broda.

— Ali javnost nije obaveštena o toj senzaciji.

— Policija ima svoje razloge. Međutim, objavljena su lažna imena Džejn i Samjuela, a rečeno je da su uhapšeni. Izgleda da se prema optužba protiv njih za učešće u obračunu sa zločinačkom bandom Kunta Singltona i ostalih. Ukratko, oni su u škripcu. Treba im pomoći — pričao je dalje Donald Sikert, a lice mu je imalo tužan i smrknut izraz.

— Šta može da se učini za njih? — vatreno upita Evans.

— Tužilac je već izgleda podneo tužbu i na prvoj raspravi traži se kaucija, da bi im se dozvolila odbrana iz slobode — odgovori Lun.

— To treba odmah da učiniš. Koliko traže?

— Dvostruko više nego kad su u pitanju krupni gangsteri — uzdah-

nu Lun. — Potrebno mi je dvadeset i pet hiljada dolara, ali odmah. A ja ne mogu da podignem ni onih šest hiljada koje imam u bankama ovde, jer sam izgubio dokumenta prilikom sudara.

— I nemaš novaca? — upita Evans.

— Poslednju paru sam dao da nekako saznam tvoju adresu — odgovori Lun.

— Srećan sam što mogu da ti se osvetim. Sad te imam šakama — smejući se reče Evans.

— Ne razumem — reče Lun malo iznenađen.

— Postavljam uslove: kaucija će biti uplaćena i Džejn će sa Makfersonom moći da izbegne suđenje, ali ti moraš da budeš moj gost najmanje dve sedmice. Prihvataš li? — važno zaključio Evans.

— Uvek si isti — nasmeja se Lun.

— Dakle, prihvataš? — nastavi Evans.

— Moram, stari ucenjivaču! Uvek si isti! — odgovori Lun.

— Znači, stvar je hitna. Skloni kafu pa da nekako otvorimo moju sobu. Tamo je telefon — zaključio Evans.

Dvojici ljudi iskusnih u otvaranju vrata nije trebalo ni dva minuta pa da se nađu pred telefonom. Evans pozva čuvenog njujorškog advokata Bermisena. Izloži mu svoj zahtev da odmah otputuje u Boston i zastupa Džejn i Samjuela. Reče da će mu za nekoliko sati dati čekove na potreban iznos za kauciju i troškove, a zatim zaključio:

— Snabdećeš ih sa po hiljadu dolara i naćićeš način da dođu ovamo. Neka se sklone na mesto, za koje znaš da je sigurno.

— Dokle ćeš me gurati u neprilike? — upita advokat.

— Neće biti neprilika. Postaćeš slavan, jer su to Džejn Vittington i Samjuel Makferson. . .

— Devojka Luna, kralja ponoći i njegov čudni mornar?! Pa to je. . . To je da čovek. . . — grcao je iznenađeni advokat.

— Dakle, vrlo je vruća stvar, ali vredi pomoći — smejući se reče detektiv.

— Ovaj . . . Znam . . . Neka bude! Po onom što znam o Lunu, Džejn i mornaru, vredelo bi rizikovati da jednom bude suđen i stari advokat Bermisen. Neću ni tvoje čekove! Odlazim odmah i neka me crni đavoli rastrgnu ako za pet dana ne budem ovde sa Džejn i Makfersonom. Ali postavljam jedan uslov — raspriča se advokat.

— Možda bih pogodio uslov, ali ga reci — odgovori Evans.

— Želim da vidim Luna, pa makar išao k njemu u London — reče advokat.

— On je sa mnom i biće naš zajednički gost.

— E, sada govoriš kako treba. Odlazim! — viknu advokat.

Lun je sve slušao priljubivši uho za slušalicu koju je držao Evans.

— Je li sigurno da će on učiniti sve što je potrebno? — upita zatim.

— Ovde kod nas i advokati znaju da se pretvore u ljude koji vešto »zaobilaze« zakon. A Bermisen je stari vuk. Više bih voleo da imam dvadeset gangstera na vratu, nego njega samog. Džejn i Makferson su sada pod dobrom zaštitom. Samo moraš znati da će on dići takvu prašinu u javnosti i štampi da će Senat želeti da ga zadovolji — odgovori Evans.

— Mislim da ti moram verovati. A sada mi ispričaj šta se sve to događa oko tebe. Mislio sam da sam samo ja u sosu, a vidim da su i tebe prilično »obarili« — reče Lun.

— Prilično »obarili«? Čoveče, pa mene su oderali i skoro sasvim skuvali. Da ti nisi došao, ja bih bio još i pečen, pa obložen — nasmeja se detektiv.

Tada se otvoriše vrata i pomoli se sedokosa Viki.

— Tu ste. . . Našla sam nedokuvanuu kafu. Možete na doručak. Krtica već vrišti da je gladan. Dala sam mu »varalicu«. Naime, gurnula

sam mu peškir u usta — brzo je čavrljala starica.

Predoše u kuhinju i prihvatiše se kafe. Žustra starica odnese sendviče i šoljicu kafe zarobljeniku.

— Moram da ga hranim kao bebiću, jer ne želim da mu odvezujem ruke — reče ona izlazeći.

— Oduševljen sam bakicom — reče Lun.

— Smeš da je oslovljavaš samo sa tetka Viki. Ako pomeneš to »bakica«, izgubićeš mnogo od njene ljubavi — primeti Evans.

— Kakva je to žena, Piter?

— Divna! Ima više od sedamdeset godina, ali može da trči kao devojka od dvadeset. Snažna, vešta, lukava. . . Revolverom gađa kao da je sa Divljeg zapada. Govori šest jezika i zna više o gangsterima Amerike nego FBI, policija, šerifi i sve njihove kartoteke zajedno. Ona će ti pričati šta se događa. To je mnogo zanimljivije nego da slušaš moja objašnjenja — odgovori Evans i nastavi da proždire zalogaje hleba, kuване šunke, masla i voćnih sokova.

— Onda mi reci nešto o njoj — navaljivao je Lun. — Ona je neobična žena, a još je čudnije da u svojoj sedamdeset i nekoj godini bude detektiv. Mislio sam da bi tvoj pomoćnik morao da bude neko sličan tebi, kakav momak čvrste volje, neobuzdah, vešt i hrabar.

— Pa, Viki ima sve te osobine, već sam ti rekao — odgovori detektiv preko zalogaja, a zatim otpi pola čaše voćnog soka i ustade.

Koraćao je preko uske kuhinje do zida i natrag, a zatim počeo da priča.

— Oktavija Dulitl je bila mlada učiteljica u Ejšiliju. To je gore na Grin riveru, pritoci Kolorada. Tek je bio završen prvi svetski rat, a ona je bila mlada, puna nade da će život biti sve lepši. . . Otac joj je imao rudnik zlata na Jampi. Imao je kompanjona. . . Bila bi to duga priča o tome šta se sve dogodilo. Desilo se da je kompanjon njenog oca našao plaćene ubice, koji su ubili gospodina Dulitla. Nepostojanje jasnih suv-

lasničkih odnosa učinilo je da kompanjon posedne ceo bogati rudnik, a Viki je dobila nekakvu smešnu malu nadoknadu.

— Je li imala još koga od porodice? — upita Lun.

— Ne. Bila je ostala bez majke. Kad su joj ubili oca počela je da traži zločince i otkrila je prvog krivca. Obučena u muško odelo i prikrivajući lice velikim šeširom, izazvala je krivca da prvi potegne revolver. Ubila ga je ispalivši samo jedan metak, pravo u njegovo srce. . .

Evans zastade. Bilo je očito da ga uzbuđuje pričanje o čudnoj starici. Lun ga je ćuteći posmatrao. Detektiv nastavi da priča:

— A bila je zaljubljena. . . Da, volela je baš tog zločinca. Nestala je iz tog kraja, a niko nije znao ko je bio onaj mladić. Kasnije se otkrilo da je kompanjon potplatio ubice i Viki je nasledila rudnik. Prodala ga je i pošla tragom ubica. Uspela je da ih gurne u ruke pravde. Pri tome je navikla na borbu, otkrila tragove drugih zločina, i nije odolela. . . Od tada je ceo život posvetila traganju za zločincima. . . Mumentalno je na spisku Akcionarskog društva za ubistva. Treba da bude smaknuta zajedno sa mnom. Uspeli smo nas dvoje da im prilično poljuljamo temelje. . .

Njegovo pričanje prekide dolazak starice. Bila je obučena u haljinu od čiste svile sa šarama vrlo sličnim onima na vojničkim maskirnim uniformama. Na glavi je imala niski šeširić bez oboda, po čijoj se strani od čela na levo pružalo ljubičasto pero. Njena skoro sasvim bela kosa je bila brižljivo začesljana, a u ruci je držala svetlosive rukavice od mrežastog pletiva.

— Dakle, dečaci, jeste li se oporavili? Treba da vidimo šta ćemo sa Moulom. A čeka nas još mnogo poslova — počne ona smešeći se na način dobroćudnih starica, koje su u životu znale samo za brigu i ljubav prema deci.

— Ispitivaćemo ga nas dvojica. Ali pre toga naš gost želi da čuje od tebe nešto o svemu ovom u šta smo upali — odvrati detektiv.

— Ja volim puno da pričam, kao i sve zrelije žene — odvrati ona i glavom dade znak. — Podimo onda u Piterovu sobu. tamo je ugodnije.

Dok je Evans mešao nekakav svoj laki koktel i sipao ga u čaše, starica počne da priča na način koji je otkrivao njeno davno zanimanje. Govorila je kao profesor za katedrom, koji učenicima drži brižljivo spremljeno predavanje:

— Radi se o fenomenu ubistva po narudžbini. Ono je staro koliko i istorija čovečanstva. Praistoriski period ne možemo da razmatramo. Dakle, ubistvo po narudžbini je nastalo onog momenta u istoriji kad je ličnost rdavog morala stekla dovoljno sredstava i uticaja da dozvoli sebi jedan naročit luksuz. To je bila pojava mogućnosti da se najmi drugi čovek da ubije protivnika onog prvog, koji je bogat. To je relativna stvar, mislim bogatstvo.

Lun je s interesovanjem slušao ovu malu naučnu raspravu o poreklu naročite vrste zločina.

Viki je pričala o tome kako je drevni Rim, kolevka pravnih nauka i prava uopšte, bio čuven i po ubistvima. Sedmog decembra 43. godine ubili su Cicerona po narudžbini Marka Antonija. Ciceron je smetao Antoniju i njegovim političkim planovima. Sedmog decembra 43. godine pre naše ere u Formi je stigao čitav odred vojnika, ubica. Ciceron je pobegao, ali brod na kome je zaplovio zapao je u buru, pa se vratio. Olakšao je posao plaćenicima tako što je isturio glavu iz nosiljke, pa su mu je odsekli i doneli na rimski forum. . .

Ili slučaj kad je hiljadu godina kasnije ubijen kenterberijski nadbiskup Tomas Beket. On se bio zamurio kralju Henriku II. Bilo je dovoljno da kralj uzvikne pred svojim dvoranima:

•Zar niko od vas nije u stanju da spere sramotu, koju vašem kralju nanosi neki pop?•

Četiri dvoranina su ubila Tomasa Kenterberijskog, koji je kasnije proglašen za sveca. . .

U Nemačkoj su nacisti usavršili ubistvo po narudžbini tako što su funkcionere koji bi pali u nemilost nateravali da izvrše — samoubistvo po porudžbini. . .

Novi svet, ovaj naš kontinent, doživio je da se u Ujedinjenim Državama do maksimuma usavrši fenomen ubistva po narudžbini. Ljudi su plaćali da se neko ubije. . .

— Mog oca su ubili plaćenici — skoro tiho reče Viki i malo počuta, a zatim nastavi svoje čudno predavanje:

— Ubistvo po narudžbini dovedeno je do pravog sistema. Godine 1934. osnovano je »Akcionarsko društvo za ubistva«, koje je u toku samo deset godina izvršilo preko hiljadu ubistava na teritoriji Ujedinjenih Država Amerike. . .

Bilo je i borbe protivu tog groznog društva. Pomoćnik javnog tužioca Njujorka 1. januara 1940. i kasnije, izjavio je, na primer, i ovo:

»Broklin je poznat kao grad sa najviše crkava, ali početkom 1940. godine predstavljao je kraj sa dve stotine nerazjašnjenih ubistava, izvršenih na teritoriji od nepunih šest kvadratnih milja. . . Čovek zadavljen i izboden nožem za sečenje leđa; dve osobe izrešetane mecima i postavljene uza zid garaže; paket sa ostacima spaljenog čoveka; leš isečen u komade i ostavljen u koferu; džak s lešom u kanalizaciji, itd, itd. . . Verovatno da niko od njih nije nestao bez razloga i bez »suda«. Sve ih je osudio vrhovni sud Akcionarskog društva za ubistva, a kazne su izvršili dželatari, dostavljači smrti, ili »profesori«. Tako su iz nekog nepojmljivog razloga nazivani u njihovoj sredini. . .«

— A taj pomoćnik tužioca je imao pravi sud o stvarima i znao je istinu

— prokomentarisao Viki navođenje tuđih reči.

Nastavila je da priča o tome od koga je potekla ideja za stvaranje akcionarskog društva. Bio je to jedan od najmoćnijih gangstera Čikaga, grozni Džoni Torio. On je bio »car«, gospodar podzemlja i šef zloglasnog Al Kaponea. Imao je razloga da stvara akcionarsko društvo, jer ni sam nije smeo da se pojavi na ulici ili nekom drugom javnom mestu i pored mnogobrojnih telohranitelja. Zato je predložio »kolegama«, petorici »velikih« koji su držali u rukama sve konce kriminala, da se sastanu i dogovore.

Skup je održan u jednom od najluksuznijih hotela u Njujorku, a prisustvovali su predstavnici Laki Lučana, Frenka Kostela, Sigela Lepkea i drugih »bosova« podzemlja. Tada je osnovan izvršni odbor i vrhovni sud američkih gangstera. . .

Zavladao je gangsterski »red i poredak stvari«. Sve je u svetlu zločina postalo »harmoničnije«. Plaćeni ubica se danas razlikuje od lombrozovskog tipa kome se karakter zločinca urezao u svaku crtu lica. Novi plaćeni ubica je postao neka vrsta trgovačkog putnika, »dostavljača smrti«. On u advokatskoj torbi od fine kože nosi svoje uzorke smrti: revolvere s prigušivačima zvuka, karabine sa dogledom, mašinske puške, svilene gajtane za davljenje, otrov, paklene mašine, ili neki nov pronalazak za lako oduzimanje ljudskog života. Ubice se više ne zovu ni dostavljači smrti nazivaju ih »profesorima«. Oni su majstori brižljivih priprema. Oni ne ostavljaju nikakav trag i policija uzalud pokušava da odgonetne tajnu. . .

Priča stare učiteljice uzbuđivala je Luna. Sećao se svoje životne istorije. Veliki gospodari podzemlja »usvojili« su pre skoro trideset godina dečaka izvanredne inteligencije. Hteli su od njega da stvore savršenog zločinca. Školovali su ga u svim granama nauke, mađioničarstva,

hipnotizerstva, sporta. . . Uspeli su da razviju njegove sposobnosti do neslučenih razmera. Ali, nisu shvatili da ogromno znanje i obrazovanje, da nauka i umetnost oplemenjuju. Bila je to njihova greška. Taj mladi čovek, koga su spremali za genijalnog zločinca, postao je genijalni borac protiv zločina. Bio je to sam Donald Sikert, koji je dobio nadimak Lun, kralj ponoći. Tako je organizovani zločin stvorio svoju suprotnost: borca protivu zločina.

Tu pred Lunom sedela je i govorila starica, koja je sav život posvetila borbi protiv zločina. Nekakvo toplo i nežno osećanje prema toj starici javljalo se u Donaldu Sikertu. On nije pamtio majku, pa je i nehotično pomislio kako bi bilo divno da je ova starica njegova majka. Njegovo razmišljanje prekide nastavak pričanja Viki Dulitl.

— Akcionarsko društvo za ubistva sklapa poslove i za novac ubija mnoge ljude. Ali ono ubija i gangstere, koje osudi vrhovni sud — pričala je dalje Viki.

Veliki vođa krijumčara u Njujorku, Dač Šulc, došao je u sukob sa svojom organizacijom i bio je »osuđen«. Plaćeni »profesor« Čarli Vorkman, zvani Stenica, ušao je u Šulcov štab u jednom restoranu. Video je četiri čoveka i znao je samo da je jedan od njih Šulc. Ubio je svu četvoricu.

Desilo se da je jedan »profesor« hteo da promeni profesiju, pa je nestao. Bio je to neki Džengi Koen. Pošto je bio izvršio jedno ubistvo, Koen se poplašio i sakrio. Otišao je u Holivud i bio angažovan kao glumac, naravno pod lažnim imenom. Da bi se bolje maskirao, igrao je uloge samo policajca. Njegove »kolege« iz ranijeg zanimanja su ga prepoznale u nekom filmu. Uskoro ga je posetio neki novi »profesor«. Smrt Džengi Koena nije usamljen slučaj. Društvo ubica kažnjava sve koji izdaju, ili pokušaju da se odvoje od organizacije.

Viki je pričala dalje.

— Sadašnja organizacija se skrivala pod raznim imenima trgovačkih, transportnih i uslužnih agencija, ali poslovi im idu. Sada imaju organizaciju sa posebnim specijalistima. »Komandos« je obični ubica, koji ubija u napadu i na klasičan gangsterski način. Dele se na »Koreance«, »Kubance«, »Vijetnamce« i »domoroce«, prema tome gde su naučili da ubijaju. Rekrutuju ih često među ljudima koji su učestvovali u tim besmislenim ratovima. O »profesorima« sam već govorila. Treći specijalista je »doktor«. To je čovek koji postavlja »dijagnozu«, odnosno otkriva ljude koji žele da se oslobode neke osobe: žene, muža, nezgodnog svedoka, osobe koju nasleđuje, konkurenta u poslu, ili slično. Ako takav čovek ima novaca, ili će ih steći nečijom smrću, »Akcionarsko društvo za ubistva« ga proučava. Šalje mu se muški, ili ženski »mamac«. To je lepótica koja često ni sama ne zna zašto mora postići da se u nju neko zaljubi, ili mladić koji se sviđa ženama i kojem nije teško da zavrti pamet kakvoj »dami«, koja na primer, ima starog i bogatog muža.

— To je čudovišno! Zločin se pretvara u pravi crni biznis! — upade Evans. — Prosto ni sam nekad ne verujem da je stvoren taj aparat i u tako »prefinjenom« obliku.

— Prekinuo si me, Piter. Moram Donaldu da ispričam još nešto važno — nastavi Viki. — Kada je neko me bačen mamac i kad taj »zagriže« i uvali se u ljubav, ili dugove, onda dolazi »pedagog«.

— I takav specijalista postoji?! — ne otrpe Lun.

— Da, postoji. »Pedagog« nalazi način da se sprijatelji sa izabranikom i u pogodnom momentu počinje da ga nagovara na zločin. Neprimetno mu kazuje da postoje oni koji će to sve da urade za novac. Žrtva počinje da misli o tome kako bi divno bilo da nestane osoba, koja mu se isprečila da primi veliko nasledstvo, ili žena, koja mu smeta da

uživa u ljubavi sa lepoticom. . . »Pedagog« je sve ljubazniji i sve češće uzdiše: »Kad bih ja imao takvu šansu. . . ne bih se dvoumio. Treba dati malo novaca i sve je pred tvojim nogama. . .« Žrtva nekako sazna gde treba da se obrati i plaća. Društvo ubija onoga koji smeta, ali posle ponekad i ucenjuje srećnog naslednika, ili muža, ženu, kompanjona. . .

Starica zastade i otpi gutljaj koktela.

— Počinjem da shvatam zašto ste u neprilikama, jer pošten čovek koji upozna sve te tajne zločina, ne može a da ne ustane protivu te opasnosti — uzdahnuvši reče Lun.

— Ponekad je čoveku teško. Izgleda da je sve uzalud — nastavi gospođa Dulitl. — Nekoliko decenija svog života sam posvetila borbi protivu AĐ za ubistva, ali organizacija nije postala manja, iako sam pomogla da zakon ščepa koju desetinu gangstera.

— Skromna si, Viki — upade Evans. — Mislim da ih je nekoliko desetina naletelo na kuršum tvog revolvera.

— Pa šta? Uvek se to desilo kad su hteli da me ubiju. Možda je trebalo da im napravim duboki naklon i kažem: pa, izvolite, milostiva gospodo? — pobuni se starica i kočperno popravi svoj šeširić.

— Ali Donald nije čuo priču do kraja — reče Evans.

— Reci mu samo što je najvažnije. Pokušajte da prisilite Moula da govori. On zna dosta. Ja sada moram da izađem, jer me očekuje jedan važan posao — odgovori starica.

— Arhiva? — upita Evans.

— Dečko moj fini, pa ti si vrlo bistar! — odvrati starica.

Prava, kao da joj nije ni trideset godina, iziđe u hodnik.

— Da sada malo pojačam koktel za nas dvojicu? — upita Evans.

Lun klimnu glavom i upita:

— Šta će sada ona da radi u gradu i kakva je to arhiva koju si spomenuo?

— To je velika tajna Oktavije Dulitl. »Arhiva« je naša šifra za jedan mali dom starica. Viki je u životu upoznala nekoliko starijih, krepkih i inteligentnih žena. Bile su njene prijateljice. Pomagale su joj da ponešto sazna. Pokazalo se da su te žene izvrsni skupljači vesti i podataka. Starice koje su se skupile u tom društvu, a nemaju nikoga od rodbine, udružile su svoj novac i stvorile zajednički dom. To je stara i preuređena kuća u centru Bruklina. Tamo stanuje njih sedamdeset, a ostalih deset dolazi skoro svakog dana na skup. Viki im je predsednica.

— I šta te starice rade? — začuđeno upita Lun.

— Odlaze u društva, šetaju, poznaju mnoge ljude, prate sve događaje i zajedno odabiraju ono što je važno. Tajno obaveštavaju štampu. One znaju koji gangsteri drže hotele i restorane, koji švercuju i vode kockarnice, a koji spremaju i vrše pljačke. Neke od tih starica se kreću kao prosjakinje. Svaka od njih ima po nekoliko prijateljica, koje obilaze i od kojih saznaju mnoge stvari. Zato smo ih i nazvali »Arhiva«, jer dnevno sakupe više podataka nego centralna arhiva Federalnog istražnog biroa — nasmeja se Evans.

— Znači, Viki je sada otišla na sastanak sa svojim staricama?

— Da, svakog dana u jedanaest časova one se sastaju. Sigurno su već zabrinute zbog Viki, pa ona ide da im se javi i zatraži pomoć.

— I tako ti imaš besplatnu vojsku detektiva.

— Ne bi se moglo reći da je besplatna. U računima koje podnosim mojim klijentima, uračunat je uvek prilog »Arhivi«.

— Mislim da ovaj svet ima još mnogo neotkrivenih čuda. Jedno od njih je »Arhiva« — zaključí Lun.

— Ima nečeg čudnog u samom postojanju tog društva starica, ali je još čudnije sa koliko volje i umešnosti one rade. Svesne su da se bore protivu zločina i ponose se time. Ve-

ruje se da žene ne mogu da čuvaju tajnu. Ali ove mogu. Niko ne zna za postojanje njihovog društva, a još manje se zna o tome šta te žene rade. Do sada je nekoliko njih izgubilo živote u toj borbi sa gangsterima, ali niko nije otkrio pozadinu događaja.

— Pomalo je sve to tužno — reče Lun.

— Naprotiv, bilo bi tužnije da žive bez cilja i smisla. Ovako znaju šta hoće i koliko vrede. Raduje ih svaki uspeh u pomaganju pravde — odgovori Evans.

Čekali su neko vreme, a onda Lun upita:

— A šta je neposredan povod gangsterskog napada na vas dvoje?

— Postoje izvesni Tod i Tereza Grin. To su muž i žena. On je bio bakalin u Karneju, a ona je pre petnaest godina bila fotomodel i maneken. Udala se za trgovca i doprinela da se smanji njegov trgovački uspeh time što je dosta trošila. Nema ju dece, ali su već bili zapali u novčane nevolje. A tada se dogodilo jedno od onih čuda: dobili su premiju najveće lutrije. Odjednom je na njih pao teret tog miliona dolara. Ona je kupila luksuzni i skupi dvosed, krzna i nakit, a on je proširio trgovinu i ojačao poslove. Uz to se i sam malo zabavljao luksuzom.

— Iznenadno bogatstvo može da zavrti pamet.

— Sa njima je počelo nešto čudno da se dešava. U društvu Toda Grina viđene su neke lake devojke, ali i neka Sandra Česters, za koju bi se moglo zakleti da je »mamac« AD za ubistva.

— Znači, AD hoće da ga nagovori da ukloni ženu?

— Nije samo to. U Terezinom društvu se viđa lepotan Dik Turner, a on je, po svoj prilici, muški »mamac« AD za ubistva.

— Šta im to znači?

— Verujem da hoće od oboje da uzmu novac za ubistvo onog drugog, a zatim je moguće da postoji još neko.

— Neki naslednik?

— Nisam stigao da utvrdim o čemu se radi. Terezin otac je ponešto posumnjao. Pošto me »bije« glas da sam zaštitio nekoliko osoba, kojima je pretila opasnost od plaćenog ubistva, otac Tereze Grin je zatražio od mene da vidim šta se to događa. Već pri prvim koracima sam otkrio da su Tod i Tereza postali meta AD za ubistva — objasni Evans.

— Znači, »Arhiva« je brzo radila? — smejući se reče Lun.

— Tačno. Ali i ljudi AD su pratili Terezinog oca i tako otkrili moj tajni stan. Poslali su Fjori Lankarda da me sa tri »komandosa« i svojim pratiocem Barkerom poseti.

— Zašto su toliko otezali? Zašto su te mučili?

— Imali su dovoljno razloga. Već tri godine sam na listi osuđenih na smrt po odluci »vrhovnog suda AD za ubistva«. To sam znao i potrudio sam se da se branim.

— Trebalo je pobeći vrlo daleko, jer po onom što sam ovde čuo, tvoje šanse da dugo poživiš skoro su ništavne.

— Nije baš tako. Sakupio sam neke kompromitujuće materijale i dokaze protivu četiri najuticajnija gospodara podzemlja. Dao sam im do znanja kako je sve spremljeno da dođe u ruke pravde, ako se meni nešto desi.

— Kakvi su to dokazi?

— Nije bog zna šta. . . Četiri velika »bosa« bi dobila po nekoliko godina zatvora, ali to je za njih suviše. Zato žele da mi otmu dokaze i tada da mi mirno pošalju »profesora«. A ja se čuvam, skrivam stanove i uspevam da im otmem poneku žrtvu i stvorim hrpicu briga. Došlo je dotle da »AD za ubistva« može odlučiti da žrtvuje ta četiri »bosa« i likvidira mene, kao smetnju poslu — objasni Evans.

— Šta o svemu zna taj Lankardo? — upita Lun.

— Najbolje je da se sada malo zabavimo njime, pa neka sam kaže šta zna — odgovori Evans.

Obučen u novo plavo odelo, Dik Turner se zadovoljno posmatrao u ogledalu. Bio je to visoki lepota plavih očiju i svetlosmeđe kose. Njegovi kao sneg beli i zdravi zubi, jamica na bradi, fino izvijene duge obrve i glatko izbrijano, pravilno lice, bili su ukrašeni osmehom koji se mogao smatrati neodoljivim. Nije bio mali broj devojaka i žena koje su maštale o ovom čoveku.

Pažljivi posmatrač bi primetio samo jedan prikriveni izraz nesigurnosti i rezignacije. Turner je bio čovek bez poziva i životnog temelja. Počinjao je nekoliko studija, ali je uvek prestajao. Lak život mu je omogućavalo nasleđstvo koje je dobio posle majčine smrti. Ali novac je brzo odlazio. Skoro se bio odlučio na »očajnički korak«, da počne da radi. Tada ga je sreo jedan čovek, kome nikada nije saznao ime. Predložio mu je da zavede jednu ženu. Dik je uspeo i dobio prvih trista dolara. Posao mu se svideo i nastavio je da prima novac od nepoznatog.

Dva meseca je išao sa bogatom vlasnicom tvornice rublja, čiji je muž bio ljubomoran i dosadan. Od nje je dobio nekoliko skupih poklona, ali nepoznati mu je jednoga dana naredio da se sa tom ženom više ne viđa i da dane provodi u svom klubu. Žena je posle bila pod sumnjom da je nekako pripremila ubistvo svog muža. Ali dokaza nije bilo. Saslušavan je i Dik Turner, ali nije pronađen nikakav dokaz protiv njega.

Sada je išao sa Terezom Grin. Iako već u četvrtoj deceniji života, Tereza je bila privlačna. Kad bi njen muž Tod Grin bio odsutan, Tereza je izlazila sa Turnerom. Vozili su se novim dvosedom po okolini Njujorka, ili odlazili u noćne lokale i klubove. U početku je za Dika to bio »posao« koji mu je plaćen sa pet stotina dolara. Tereza se zaljubila u njega, ali ni on nije ostao ravnodu-

šan. Došlo je dotle da više nije hteo da prima od nje skupe poklone. Budio se u njemu ponos čoveka koji voli.

— Poklonila si mi automobil, kupila odela i namestila stan. To više ne može tako. Osećam se bedno i molim te da mi više ništa ne poklanjaš — govorio je Dik.

— Dobro, dragi. . . Ipak ćemo biti srećni. Ti me voliš i nećeš me napustiti — odgovarala je Tereza.

— Zaista te volim i nikad te ne bih napuštao da nije sve ovako — odgovarao je Dik.

— Sve će se urediti. Jednoga dana nam ništa neće smetati — govorila je Tereza i postajala zamišljena.

A sada, već dva dana, Dik nije smeo da ide k njoj. Poznati glas nepoznatog čoveka mu je telefonom naredio da ne viđa voljenu ženu. Morao je da posluša, misleći da će to proći. Ali tek što je bio usao, Tereza ga je pozvala. Molila ga je da dođe i da se za ručak izvezu njenim kolima do brda kod Irvingtona. Rekao je da će doći. I spremio se da prekrši obećanje, jer će se uskoro vratiti Terezin muž s juga, pa će im biti teže da se sastaju.

Dok se posmatrao u ogledalu zazvoni telefon. Dik uze slušalicu i javi se. Zvao je poznati glas.

— Jeste li u kući, Turner?

— Jesam.

— Sami?

— Da.

— Šta ćete da radite danas?

— Otići ću u svoj veslački klub. Dogovorio sam se s prijateljima da veslamo u zalivu Njujork. Tamo bih i ručao i ostao do večeri.

— Je li to sigurno i čvrsto?

— Zar sam nekad lagao?

— Niste. Ipak pazite da uradite kako ste rekli. To je za vas važno. Uskoro ćete imati nov, još prijatniji posao — zaključio glas i veza se prekinde.

Turnerovo lice se smrklo i on je stajao zamišljen. Rešavao se da ode Terezi i da joj sve prizna, a onda da joj se zakune na ljubav i vernost. Za-

vršiće studije visoke trgovačke škole i početi da radi. Onda neće morati da živi od čudnih i nečasnih zarada, ili od poklona bogatih žena. Njegove misli prekide ponovo zvonjenje telefona. Javljala se Tereza Grin:

— Dolaziš li, dragi?

— Imam iznenadan poziv. . . Mislim da ću biti slobodan uveče. . .

— Preklinjem te, Dik! Moram da te vidim. Izvešćemo se mojim kolima, pa ću ti reći nešto važno. Moram da te vidim!

— Zar ne bi mogla da sačekaš večer?

— Bilo bi mi strašno. . . Preklinjem te, dodi odmah. Imam neko čudno predosećanje. . . Hoćeš li da dođeš? — potresnim glasom je govorila Tereza.

— Zar mogu da ne dođem, kad ti to moliš? — odgovori Dik Turner.

Odlučno spusti slušalicu i izide.

Pošto se dovezao do blizu Terezine kuće, nađe mesto na kome je mogao da ostavi kola, a zatim pođe prema kući.

Tereza ga dočeka zagrljajem. Bila je već obučena i oni krenuše. Ona mu pruži ključeve od garaže i kola. Sidoše u dvorište i Dik otključa garažu. Tereza stade uz otvorena vrata, gledajući kako on ulazi i seda u blistavi automobil tapaciran crvenom kožom. Divni mladić i lepa kola činili su je ponosnom. On se spremao da upali i istera kola.

Mislila je o tome da još niko, sem nje i Dika, nije seo za taj upravljač. Ona neće nikom drugom ni dozvoliti da to učini.

U tom trenutku se dogodilo.

Nešto je eksplodiralo i Tereza je posrnula. Udarila je o metalni dovratnik i pala na beton.

Osvestila se u rukama jednog policajca. Pogledala je u garažu. Otuđeno su izvlačili okrvavljeno telo Dika Turnera. Sirena kola za spasavanje je zavijala. Oko dvorišne ograde sakupljao se radoznali svet. Tereza se opet onesvestila.

*

U »Arhivu« su pristizale starice. Viki je pričala o napadu gangstera. Starice su uzbuđeno slušale.

— Kako ste se spasli? — pitala je jedna starica.

— Umešao se jedan divan čovek. Ali to je tajna i ne mogu vam reći — odgovori Viki.

— Zagonetna si kao da je bio sam Lun, kralj ponoći — upade ona ista starica. — Ali ako je tajna, nećemo da govorimo o tome.

Baš u tom momentu stiže još jedna od članica »Arhiva«.

— Oprostite mi, ali morala sam da se zadržim. Čekala sam pred vratima sobe onog mladića. A nešto sam i čula — počela starica.

Objasnila je da Turnerov stan ima malo predsoblje u kojem se nalazilo veliko ogledalo, garderoba i telefon. Stajala je u hodniku i osluškivala. Čula je delove razgovora Dika Turnera. On je obećao nekom da neće ići k Terezi, nego u veslački klub, a posle ga je pozvala ljubavnica i on joj je obećao da će doći.

Viki se trže.

— Nešto se događa. Moram odmah da odem — reče brzo i otrča sitnim koracima, uz čuđenje ostalih članica.

Tri četvrt sata kasnije stigla je pred kuću Grinovih. Videla je okupljen svet uz ogradu, iznošenje Turnerovog tela i Terezino padanje u nesvest. Pokušala je da se umeša, ali ju je jedan policajac zamolio da ne smeta.

Ostalo joj je jedino da prati kola kojima su odvezli Terezu u bolnicu. Videla je da nepovređena Tereza izlazi iz automobila u pratnji jednog policajca, koji ju je pridržavao, kad je ulazila u bolnicu.

Viki se vratila na mesto zločina. Ugledala je inspektora Hardvika i sklonila se da je ne primeti. Nije želela da se sada susretne s njim, jer bi trebala da objasni sinoćnji nestanak iz one kuće.

Požurila je tad u »Arhiv«.

*

Evans je saslušavao Lankarda, a Lun je samo ćutao i posmatrao zarobljenika. Moul je takođe ćutao. S vremena na vreme bi promrsio kakvu psovku i pretnju. Detektiv pokušava da nešto postigne i sam pretnjama, ali Moul ponovo opsova i zaključuje:

— Ako budem govorio ono što vi želite da znate, onda mi je smrt sigurna.

— Možda bi uspeo da se spaseš. . . Ovako će policija biti obavještena da se u nekoj kući dešava nešto čudno. Patrola će stići i provoliti. Naći će mene i Viki vezane, a tebe mrtvog. Reći ćemo da nas je neko još tamo uhvatio i doveo vezane. Bilo ih je mnogo. . . Na kraju su ubili »jadrnog« Lankarda. Biće uverljivo, zar ne? — objasni mu Evans.

— Neću nasesti! Znam da me ti nećeš ubiti. To nije tvoj stil — cinično se smejući odvraća Moul.

— Baš zato, krtičice! Niko neće posumnjati u Pitera Evansa i Oktaviju Dulitl. A nas neće gristi savest zbog jednog ubice kakav si ti, Lankardo — nastavi da govori Evans.

— Onda napred, njuškalo! Da vidim hoćeš li me ubiti, ili ćeš potražiti onog ko brzo popušta. Lankardo nije od te vrste odgovori Moul.

Bilo je očito da Moul dobro poznaje protivnika i da će istrajati u svojoj odluci.

Tada se umeša Lun.

— Ostavi ga meni, Piter. Ti se spremi da zabeležiš njegovu izjavu. Otkucaćeš je mašinom, pa će je Moul lepo potpisati — reče on mirnim glasom, iz koga se naslućivala sigurnost.

Moul se glasno nasmeja. Posmatrao je neznanka siguran da bi ga poznavao ukoliko je kakva opasna ličnost. Lun sede pred njega i počeo uporno da ga posmatra. Lankardov smeh počeo da se prekida, a onda

mu se lice uozbilji i nekako čudno smiri.

— Slušaj, Fjori Lankardo! Ti ćeš nam sve reći. Ti treba da govoriš. . . Reći ćeš nam istinu — počeo Lun prvo skoro uzvikujući, a zatim sve mirnije i sugestivnije.

Ponavljao je tvrdnje da Lankardo mora da govori, a zatim ispruženim rukama počeo polako da prelazi ispred Moulovih očiju.

— Sklopi oči. . . Tako. . . A sada ćeš govoriti istinu. . .

Gangster sklopi oči i klimnu glavom. Već se nalazio u potpunoj hipnozi.

— Kako se zoveš? — upitao je Lun.

— Fjori Lankardo. . . U organizaciji me zovu Moul.

— Koja je tvoja dužnost u organizaciji?

— Ja sam. . . kapetan »komandosa«.

U tom odgovoru osetio se mali otpor i Lun pojača sugestivne zahteve da Moul govori istinu. Ovaj opet lako klimnu glavom. Svaki otpor se gubio. Evans je zapanjeno gledao šta se događa, iako je bio čuo da je Lun jedan od najvećih majstora hipnoze.

— Zašto ste napali Evansa i gospođu Dulitl?

— Dobili smo nalog da ih nateramo da daju dokumente.

— I šta ste još hteli da učinite?

— U svakom slučaju smo morali da ih ubijemo.

— Zašto baš sada?

— Umešali su se u slučaj Grin.

— Šta se sprema Grinovima?

— Tod Grin je spreman da plati više.

— Od koga više?

— Više nego što je spremna da plati gospođa Grin.

— Jeste li njoj postavili mamac?

— Sasvim se uhvatila za Dika Turnera.

— Da li ste poslali mamac i Todu Grinu?

— Jesmo. . .

— Ko je ženski mamac za Toda?
 — Sandra Česters.
 — Je li sasvim »zagrizao«?
 — Ona ga ima potpuno u svojoj vlasti.
 — Vi ste isprobali ko će od njih da plati više?
 — Da... Tod plaća više.
 — Kako će biti ubijena Tereza Grin?
 — Paklenom mašinom pod sedištem njenog automobila. Kad okrene ključ, odleteće u vazduh.
 — Kada će biti postavljena mina?
 — U noći između petka i subote.
 Evans se trže tek kad je napisao Moulov odgovor. Setio se da je već subota. Ustade i jurnu prema vratima. Trebalo je da pozove Terezu Grin i opomene je da ne ulazi u svoj automobil.
 — Imam novosti — reče Viki, koja je žurila od ulaznih vrata.
 — Pričaćeš posle. Sada moram da spasavam Terezu Grin — odgovori Evans.
 — Misliš od mine u kolima?
 — Ti znaš?
 — Pre pola sata je u njenim kolima eksplodirala paklena mašina.
 — Znači, ona je mrtva...
 — Nije. Desilo se da je njen ljubavnik, »mamac« Dik Turner, prvi seo u kola. Tereza je u bolnici zbog straha i šoka od eksplozije.
 Evans uzdahnu s olakšanjem. Brzo reče starici šta se događa u sobi i njih dvoje tiho uđuše.
 Čuli su kako Lun pita Moula:
 — Ko je vođa?
 — Bos.
 — Kako je gazdino ime?
 — Niko ne zna.
 — A ko je tvoj neposredni bos?
 — Ne znam.
 — Kako dobijaš nalog?
 — Zovnu me telefonom, pa se sastanem s nepoznatim, koji zna lozinku.
 — Kakva je lozinka?
 — Glasi: »Imam pozdrav od prezidenta«.
 Usledilo je još nekoliko pitanja, ali bilo je uzalud.

— Šta ti misliš? U koga sumnjaš da su vođi?
 — Možda Norman Filiber... Rodžer Elson... Dani Karo... Niko ne zna.
 — Oni se lično ne mešaju u poslove?
 — Ne, oni ne! Mi sitniji radimo sve.
 Lun počuta kratko vreme, a zatim nastavi:
 — Koga si ti likvidirao sa tvojim komandosima?
 — Raula... Petersona... Kerija Smita... Džeka Sojgla...
 — Pa, Sojgl je bio gangster. Zašto njega?
 — Bio je radoznao i hteo je da sazna ko su gazde.
 Za sve vreme Evans je zapisivao. Sada mu Lun šapnu da se ne može saznati ništa novo. Sve podatke dobijene od Moula trebalo je otkucati mašinom tako da se ne vide pitanja, nego samo iskaz. Evans požuri u svoju sobu.
 — Pitajte tu krticu ko je Bela Maska — reče Viki.
 Lun se vrati pred hipnotisanog gangstera i ponovi pitanje.
 — Niko ne zna. Uvek pomogne kad je teško. Spasava iz zatvora.
 — Zar on ne spada u neku grupu?
 — Ne. Njega se svi bojimo. On je duh...
 — Znaju li bosovi ko je Bela Maska?
 — Niko ne zna. Ne zna se ni ko je naredio da se Maski ne sme ništa dogoditi, ali svi slušaju
 — Gde se skriva Maska?
 — On se ne skriva... Maska je duh... Pojavi se iz mraka... U mraku nestane...
 — A gde su skloništa komandosa?
 — Zajedničkih ima šest. Po jedno u Bruklinu, Menhetnu, na brodu — hotelu na Hadsonu, u Džersi sitiju, na Long Ajlendu i u Maunt Vernonu.
 — Koje su adrese?

— Znamo samo ovu na Long Ajlandu i četiri telefona za pozive.

— Kaži nam ih — zatraži Lun.

Lankardo izdiktira brojeve telefona i adresu jazbine iza jednog noćnog lokala u Grusendu na Long Islandu. Lun pokušava još nešto da sazna, ali odgovori nisu bili vredni pažnje.

Zadržavao ga je u stanju hipnoze sve dok nije došao Evans sa otkucanim iskazom. Kad Evans donese listove papira, Lun privuče stočić i odveza ruke gangstera da potpiše. Stavi mu pero u ruke i reče:

— Potpiši ovde, Lankardo... I ovde... Tako... Sada ovde...

Gangster je ispisivao svoje ime dok mu je Lun postavljao ruku na pravo mesto. Zatim ga je Lun oslobodio hipnoze.

Fjori Lankardo je začuđeno zurio u Luna, staricu i Evansa.

— Šta ste mi učinili?... Jesam li spavao? — pitao je sumnjičavo.

— Šta je tebi, čoveče?! Pa ti si lepo dao izjavu. Zar misliš da vredi igrati novu igru. Sve si rekao i potpisao — odgovori Lun i pruži mu papir.

Moul uze papir, ali prvo je buljio u svoje ruke.

— Kad ste me odvezali?

— Čitaj to što si potpisao — odvrati Evans.

Gangster je čitao menjajući boju lica. Prvo je pobledeo, zatim pomodrio. Završivši čitanje on vrisnu i pade u grčevit plač.

— Nije istina!... Nisam smeo da kažem sve to!... Ja sam uništen!... Preklinjem vas!... To ne može tako... Ubiće me na najstrašnji način... — izgovarao je sav u suzama.

Pri tome je na sitne komadiće kidao kopiju svog iskaza, a zatim pokušao da dohvati i ostala dva primerka, ali vezane noge mu ne dozvolišu ništa, sem da tresne na pod.

— Dakle, da ovo odnesem novinari? — reče Viki.

— Ne! Samo to ne smete! Sve ću učiniti! Ne smete to da objavite! — vriskao je gojazni Moul i pokušavao da ustane.

— Dobro momče. Daćemo ti šansu. Kad padne mrak odvešćemo te opet vezanih očiju. Telefonom ćemo te pitati ono što nas bude zanimalo. Od danas nisi »krtica« nego naš »trojanski konj u tvrđavi AD za ubistva« — smejući se reče Evans.

— Šta?! Trojanski?!... Šta mislite time? — pitao je gangster podrhtavajući i jecajući kao dete.

— Znaš li šta je bio trojanski konj — upita Viki.

— Nikad nisam čuo — odgovori gangster.

Nastade smeh. Najslabije se smejala starica Oktavija Dulitl.

— Krtica se pretvara u trojanskog konja! Oh! Ne mogu više! — vikala je gušeći se od smeha. — To je divno! Kad ispričam u »Arhivi«!...

IV

U luksuznom bungalovu na strmini između obale i Koral Goblea iz popodnevnog sna budili su se Sandra Česters i Tod Grin. Platini-rana lepotica bila je ponosna što se sve mere njenog tela poklapaju sa merama Džejn Mensfild. I njen lik je podsećao na Džejn, a šminka i podržavanje načina češljanja činili su to da su je ponekad čak i poznati foto-reporteri zamenjivali, misleći da je pred njima filmska diva.

— Ja sam lepša od Mansfildove — govorila je Sandra.

— I lepša i vatrenija! — hvalili su je prijatelji.

Sada se Sandra Česters spremala da ode pod tuš, a Tod Grin ju je pratio nekakvim pogledom koji je značio: »Eto, to je sada moja ženska«. Trgovčić je uzdisao od nekakve unutrašnje prenapregnutosti. Uživao je ovde na plažama Majamija. Uz njega je bila platinirana lepotica predimenzioniranih draži i veoma izazovna, a uz sve to je očekivao da se nešto dogodi. Zato požuri da zatraži prvo večernje izdanje novina. Kelner uskoro donese hrpicu novina, koje Tod prihvati u hodniku.

Njegovu pažnju privuče naslov:
U BOSTONU UHAPŠENI I VEĆ
PUŠTENI UZ KAUCIJU DEVOJKA
LUNA, KRALJA PONOĆI I NJE-
GOV PRATILAC MAKFERSON.

Poče da čita, ali ga prekide dola-
zak Sandre Česters. Ogrnuta samo
penastim, ali providnim ogrtačem,
ona se ispruži na krevet i oduze no-
vine svom ljubavniku.

— Ja ću ti čitati — reče ona i baci
pogled na stranicu koju je Grin čitao.

On sede pored nje i počeo da je mi-
luje gubeći interes za senzaciju da-
na. Ali Sandra je čitala postajući ne-
osetljiva na Grinovu igru.

— Oh, taj čudan čovek!... Volela
bih da ga jednom sretnem — uzdah-
nu ona.

— Šta je tu zanimljivo? Nas se ne
tiče — reče Grin i zagnjuri lice me-
đu Sandrine grudi.

— Opet nisi obrijan, ti moj pegavi,
ridi majmune! — uzviknu devojka
braneći se. — Budi miran koji tre-
nutak da pročitam. Slušaj šta piše:

»Kao eksplozija odjeknula je u
Bostonu vest da su uhapšeni Džejn
Vitington, nekada poznata naučni-
ca i lepotica Čikaga i Samjuel Mak-
ferson, čudni mornar i pratilac mis-
terioznog Donalda Sikerta pozna-
tog pod nadimkom Lun, kralj pono-
ći.

Stotine ljudi okupilo se pred zgra-
dom državnog tužioca. Svi su vikali
da se hapse gangsteri, a puste iz za-
tvora njihovi gonioci. Tužilac je mo-
rao da odgovori, jer je moglo da do-
đe do nereda. Odgovorio je će Džejn
i Makferson biti pušteni čim bude
plaćena kaucija od dvadeset pet hi-
ljada dolara.

Odnekud se saznalo da je kaucija
već ponuđena od najuglednijeg ad-
vokata Njujorka, koji će zastupati
uhapšene.

Već u podne, Džejn Vitington i
Samjuel Makferson su pušteni uz
obavezu da ne napuštaju grad.
Agenti su ih nadzirali, ali oni su na
čudan način nestali iz hotela
»Kejn«, već nakon jednog sata. Ve-

ruje se da ih je na neki poseban na-
čin odveo njihov Lun.

Svi su izgledi da je državna kasa
obogaćena za dvadeset pet hiljada
dolara i policija više neće videti
Džejn Vitington i Samjuela Makfer-
sona. Slavni advokat Bermisen na-
vukao je na sebe malo gneva polici-
je i suda, ali je stekao mnogo popu-
larnosti. On je izjavio:

— Nisam kriv za njihov nestanak,
ali sam radostan zbog toga. Veru-
jem da će se tako otkloniti opasnost
da zbog formalno-pravnih razloga
budu osuđeni oni koji su pomogli
da se razobličie mnogi gangsteri.

Možda bi se moralo priznati da su i
lično uništili nekog zločinca. Time
su počinili prekršaj zakona. Kad bu-
du pronađeni, ja ću opet biti njihov
advokat.

Gde se sada nalaze dvoje nestal-
ih? Da li će uspeti da sa Lunom ne-
stanu iz Ujedinjenih Država? Hoće
li se još jednom na našem tlu suko-
biti sa gangsterima? To su pitanja
na koja bismo želeli da damo odgo-
vor. Možda ćemo ga uskoro ima-
ti...«

— Hoćeš li sada da ostaviš te pro-
klete novine? — upita Grin.

— Ne, ridi moj majmune! Obrij se
prvo... — odgovori Sandra.

Njene reči prekide zvonjenje tele-
fona. Grin ustade i ljutim pokretom
prihvati slušalicu.

— Zovu vas iz Njujorka — reče te-
lefonistkinja hotela kome je pripa-
dao usamljeni bungalov.

Grin se javi i upita:

— S kim govorim?

— Jedan prijatelj je ovde. Imam
vest, koja nije prijatna — odgovori
neznanac.

Grin sav uzdrhta. Nekakav os-
meh praćen bledilom, ukoči se na
njegovom licu. On se strovali u fote-
lju i jedva izgovori:

— Recite šta se dogodilo?

— Vaša žena...

— Je li mrtva?

— Nije... Poginuo je neki mladić
od eksplozije u njenim kolima. Ona

je bila pred garažom i samo je odbačena eksplozijom.

— Je li teško povredena?

— Već se oporavlja i napustiće bolnicu — čuo se odgovor.

— Šta da radim? — nehotično upita Grin.

— Vratite se u Njujork, ali sami i to odmah. Vi ništa ne znate! Ništa ne shvatate! Bili ste na odmoru! To je sve što ćete ponavljati! Jeste li razumeli?

— Jesam... Ali...

— Šta »ali«?

— Ispitivaće... Ovde sam sa jednom osobom...

— Neka ona ostane tamo. Recite da ćete joj javiti, a slobodno priznajte da ste bili s njom. To je mali flert... Svakako će razumeti, a policija će i inače doći do toga, pa ne skrivajte ništa. Hoćete li biti čvrsti?

— Hoću! Siguran sam u sebe — odgovori Grin.

Veza se prekide.

Grin ispriča Sandri kakvu je obavest dobio.

— Dakle, tvoja žena je imala ljubavnika — zaključí Sandra.

— Možda... Ona je histerična, veruje da je lepa, ali je nepodnošljiva. Meni treba žena kakva si ti — odgovori Grin pokušavajući da se osmehne.

Zvonjenje na vratima prekide njihov razgovor. Tod Grin otvori vrata i nađe se pred policijskim narednikom. Odvede ga u sobu za dnevni boravak, a Sandra požuri da se obuče.

Narednik pokušá oprezno da obavesti Grina o događaju, ali ovaj ga prekíde.

— Obavešten sam o događaju vezanom za moju ženu.

— Ko vas je obavestio? — upita narednik.

— Ne znam... Bio sam uzbuđen i zabrinut, pa sam propustio da pitam, i veza se prekinula.

— Jeste li sami ovde?

— Nisam... Znate... Nedužan boravak sa jednom osobom...

— Neka devojka?

— Da... To je gospođica Sandra Česters.

— Šta mislite da učinite?

— Prvim avionom ću otputovati. Moram k svojoj ženi.

— Da li biste imali nešto protivu toga da vas ja pratim na tom putu? — upita narednik.

— Naprotiv... Spreman sam da snosim i trošak vašeg puta — odgovori Grin.

*

U svojoj kući, Tereza Grin je ležala u spavaćoj sobi. Iz bolnice ju je dopratila bolničarka koja je ostala da je neguje. Bolničarka je poslovala u kuhinji spremajući jelo i čaj.

Bilo je već mračno u sobama. Tereza proviri kroz prozor i ugleda nekog čoveka u senci drveća preko puta kuće. Znala je da to mora biti čovek iz policije. Ipak, strah i očajanje su je pritiskali.

»Dakle, to se dogodilo — mislila je kršeći ruke, dovedena na ivicu živčanog sloma. — On je platio... platio je više, lukavi, prokleti trgovčić! Šta da učinim? On će me ipak ubiti...«

Njene misli prekide zvonjenje telefona. Ona uz slušalicu kao da će prihvatiti glavu žive zmije otrovnice.

— Je li to gospoda Grin? — pitao je nepoznati.

— Ja sam... Ko zove?

— Vaš muž je bio galantan. Shvatate li stvar?

— Shvatam...

— Jeste li kome rekli bilo šta o tome?

— Nisam... To je strašno... Bilo bi za mene strašno.

— Dakle, hoćete li da se branite od opasnosti?

— Kako?... Ja sam očajna...

— Pedeset hiljada više od njega. Prihvatate li?

— Koliko je on bio »galantan«?

— Sto hiljada.

— Ali to je... Ne mogu da shvatim... To je skoro sve što imamo...

— Znamo tačno kako stoje stvari. Ostaće vam još uvek dosta. U protivnom ćete propustiti priliku da potrošite čak i koju stotinu dolara. Muž će sada biti još galantniji...

— Preklinjem vas... Ne mogu sada da kažem... Kasnije... Ne znam ništa...

— Nećete stići da razmišljate.

— Vi pretite?

— Ne, nikako! Mi vas obaveštavamo kao poslovnog partnera da prihvatite ili odbijete »posao«. Mi ćemo izvršiti svoju obavezu prema partneru koji prihvati.

— To je nemoguće!... Vi ćete... Ja moram... Zar mi ne date da se saberem?

— Odgovorite odmah, ili očekujte posledice. Onaj agent pod drvetom nije nikakva zaštita.

— Vi ste negde tu?

— Prekinuću razgovor i nikad više se neću javiti.

— Ne prekidajte. Prihvatam posao!

— Imajte u vidu da sam snimio naš razgovor na traku. Ne pokušavajte da izvrdate.

— Neću pokušavati.

— Kad vas budu ispitivali, recite da shvatate ko su neprijatelji i ko je hteo prvo da vas ubije, a onda... Vi shvatate?

— Sve... — prozbori Tereza i klonu, još uvek sa slušalicom u ruci.

Veza se prekide, a na vratima se pojavi bolničarka sa poslužavnikom u rukama.

— Sklonite to! Odlazite!... Ne, bolje ostanite! Dajte mi neko sredstvo... Hoću da umrem! — vrištala je Tereza Grin.

Zatim pade na krevet i zajeca nekakvim plačem praćenim grčevima tela.

Bolničarka pozva dežurnog lekara i upita da li da joj da injekciju za umirenje i san.

— Učinite to odmah, a zatim je naterajte da popije čašu mleka — objasni lekar.

Detektiv Piter Evans je pričao Lunu:

— Iz Majamija mi je jedan prijatelj, tamošnji detektiv, javio da je Tod Grin bio tamo sa Sandrom Česters. Ta dvojica Džejn Mensfild ni sama ne zna da je »mamac« AD za ubistva. Grin ju je ostavio i u pratnji narednika stići će avionom u dvadeset i tri časa noćas. Trebalo bi tog novopečenog bogataša naterati da prizna sporazum sa AD za ubistva.

— Trebalo bi ga nadzirati — reče Lun.

— Zbog toga i govorim — nastavi detektiv. — Moram opet da se »pojvim« legalno. Zato ćemo Viki i ja otići do inspektora Hardvika da mu ispričamo celu priču.

— Ja ću ostati ovde u slučaju da stignu naši iz Bostona — reče Lun.

U tom momentu stiže Viki. Ude korakom vojnika koji se sprema da raportira.

— Uspelo mi je! Nisam znala da su to tako zgodne stvarčice. Prikachila sam ono zrnice mikrofona na Terezinu odeću — pričala je još uvek stojeći.

— Sedi, Viki draga — reče Evans nameštajući joj fotelju.

— Imala sam sreće, jer sam jasno čula zvonjenje i svaku njenu reč.

— Zvala je nekoga? — upita Lun.

— Nije. Zvali su nju. Čula sam sve što je ona govorila. Stajala sam u senci drveća pazeći da me ne primeti policijski agent, koji stražari pred kućom. Slušala sam prijemnik i beležila. Evo njenih reči. Viki počeo polako da čita:

»Ja sam, ko zove... Shvatam... Nisam... To je strašno... Bilo bi strašno za mene... Kako?... Ja sam očajna... Koliko je on bio galantan?... Ali to je... Ne mogu da shvatim... To je skoro sve što imamo... Preklinjem vas... Ne mogu sada da kažem... vi pretite?... To je nemoguće... Vi ćete... Ja moram... Zar mi ne date da se saberem?... Vi ste

negde tu?... Ne prekidaajte, prihvatam posao... Neću pokušavati... Sve...*

— Posle se čuo glas bolničarke. Nudila je hranu, Tereza je vrištala, a bolničarka je tražila savet od lekara. Na kraju je sve utihnulo i ja sam se vratila — završi Oktavija Dulitl.

Tek tada skide svoj šešir sa ljubicastim perom, koje je treperilo i u sobi. Lun je radoznalo gledao.

— Očito je to bio razgovor sa nekim iz AD za ubistva. Ona je prihvatila posao. Sve to bi moglo da znači kraj Toda Grina — izloži detektiv Evans.

Lun je uzeo beležnicu Oktavije Dulitl i prepisivao je one nepovezane rečenice. Između njih je upisivao, precrtavao i neke druge rečenice. Konačno glasno pročitao ceo tekst pretvoren u dijalog. Bio je vrlo sličan onom što se stvarno govorilo.

— Ona je dakle pristala da plati veću cenu da bi se oslobodila muža, koji je hteo da ona nestane — zaključio Lun.

— Kakav košmar i kakva drama tih Grinovih! — uzviknu Viki.

Počutaše svi nekoliko trenutaka pod utiskom događaja koje su počinjali da shvataju i onog što je moglo da se dogodi, a što su naslućivali.

— Treba pronaći inspektora Hardvika i objasniti mu naš nestanak, da bismo mirno radili dalje — reče Evans.

Viki pokuša da ustane, pade u fotelju i ponovo pokuša. Izgledalo je da starica ne može više ni da se pokrene. Preplašeni Evans potrča k njoj, ali ona tada pršte u smeh i poskoči. Zavrte se po sobi u koracima nekog starinskog plesa.

— Aha! Još uvek misliš da bi se moglo desiti da nešto ne izdržim. Nećeš dočekati — smejala se starica.

Lun nehotično pomisli da Viki sa svojim smežuranim vratom i licem stvarno podseća na kornjaču, koja je stekla sposobnost da se oslobodi

oklopa i sporosti, pa igra i poskakuje kao ptica.

*

Inspektor policije Mark Hardvik je nameravao da napusti biro. Razmišljao je o tome kako napori i kasna odlaženja na počinak nisu u srazmeri sa njegovim uspesima. Tada narednik Valton uvede viki Dulitl i Pitera Evansa.

— Vi?... Šta se događalo? Nestali ste pod sumnjivim okolnostima — reče inspektor ustajući.

— Oh, inspektore! Toliko smo se nadali da ćete nas osloboditi! A od policije ni glasa. Jedva smo živi — odvrati Oktavija kočoperno, prilazeći fotelji.

Evans počeo da priča kako su njega i Viki napali gangsteri i kako ih je oslobodio jedan nepoznati čovek, koga opisa kao rideg deliju sa nosom kao krompir. Posle ih je neznan gost naterao da povedu jednog od gangstera. Bili su negde zatvoreni i danas pušteni. I ništa nisu shvatili. Tek, eto ih ovde.

— Vi niste shvatili? Šta to mutite, Evans? — upade inspektor.

— Mute gangsteri i ubice, a mi smo pokušali da štitimo gospodina i gospođu Grin — odgovori Evans.

Inspektor se trže, kao da mu je neko stavio živog pacova u čakšire.

— Vi ste umešani u taj slučaj?! — vrisnu zapanjeno.

— Nešto malo — odvrati Viki i zagladi svoje pero uz obod šešira.

— Šta znate o tome?

— Malo, jer smo bili onemogućeni.

— Ipak, nešto znate — insistirao je inspektor Hardvik.

— Samo slutimo — odgovori Evans.

— Izgleda da im je ogromni dobitak zavrteo pamet. Umešalo se AD za ubistva. Verujemo da su i mužu i ženi ponudili da se smaknu uzajamno. Podmetnuli su im »mamce«.

— Opet vi sa vašom pričom o »mamcima«, »doktorima«, »pedagozima« i »komandosima«. To su ko-ještarije! — ljutito reče inspektor.

— Da nije i vama počeo da smeta »miris« tih stvari? — izazovno od-vrati Evans.

— Jednom ćete me naterati da sasvim izgubim strpljenje. »Miris« imaju i metodi kojima se vi služite, Evans. Pripazite se! — zapreti in-spektor.

— Onda nemamo šta dalje da tra-žimo ovde. Mislili smo da će vas za-nimati... — reče Evans.

— Šta će me zanimati?

— Ništa. Mi odlazimo — reče sta-rica i podiže glavu uvređeno. — Mo-ramo da razgovaramo sa svojim ad-vokatom.

Bili su postigli ono što su smislili: da obaveste inspektora o svom oslo-bođenju i da ga naljute, kako ih ne bi dalje ispitivao.

Požuriše ka automobilu.

*

Gde ste, čoveče? Ostavljate da če-kam i strepim! — jedva prikrivajući osmeh počeo da grdi advokat Bermi-sen.

— Oprostite nam, najveći advoka-te svih vremena. Trudili smo se, ali smo bili progonjeni i nismo hteli ni-šta da rizikujemo na vašu štetu — pravdao se detektiv Evans.

— Telefonom nismo smeli da se služimo, iako smo čuli vest da ste stigli avionom odmah posle uspeha u Bostonu — dopuni ga Viki.

— Šta mislite time da kažete kako niste smeli da upotrebite telefon? — upita advokat Bermisen.

— Sigurno ga nadzire policija, jer vidim da agenti i sada osmatraju vaš stan. Sreća je što ste vi naš stal-ni advokat i tako neće biti mnogo sumnje — objasni Evans.

— Baš me briga šta radi policija. ja samo brinem o onoj divnoj gospo-đici Džejn Vittington, jer onaj med-

ved s broda je spreman da počini kakvu nesmotrenost. Već je u Bosto-nu razjurio novinare, koji su počeli da navaljuju na njih dvoje — pričao je advokat.

— Kako ste uspeali da ih tako brzo izvedete iz hotela u Bostonu? Mora da je najmanje tuce policajaca i age-nata bilo na straži — reče Viki.

— Oni su priglupi — smeškao se advokat. Jednostavno sam podigao galamu da su moji klijenti otišli iz hotela. Za to vreme je Džejn sedela u posebno iznajmljenoj sobi, a mor-nar pijuckao viski u hotelskom ba-ru. Istina, bio je maskiran.

— I policija je pojurila da ih traži? — upita Evans.

— Dao sam koju stotinu jednom momku, koji odnosi hotelski veš na pranje. On je policiji ispričao da ga je Makferson naterao da njih dvoje odveze iz hotela. Iskrcao ih je, tobo-že, na suprotnom delu grada, pa po-žurio sve da prijavi — pričao je ad-vokat.

— A kako su njih dvoje izišli? — upita Viki.

— Sasvim jednostavno. Džejn je sišla u bar i sa Makfersonom otišla iz hotela. Ono malo prtljaga nisu morali ni da odnesu. Brzo su se na-šli u velikom skladištu nameštaja — objasni advokat.

— Šta su radili u tom skladištu? — upita začuđeno Evans.

— Tamo sam imao dva sanduka skupog nameštaja. Već su bili pre-gledani i primljeni od kompanije za vazdušni transport. Bili su ugovore-ni naročiti uslovi rukovanja. Naime, da se sanduci ne smeju okretati, da se ne deformiše skupoceno krzno kojim su obloženi kauči i fotelje. Džejn i Makferson su se udobno smestili, a dva sata kasnije su bili u transportnom avionu. Za to vreme ja sam čekao kod iznajmljenog avio-na za šest osoba. Pravio sam se da sam zbunjen i nervozan i da nešto očekujem. Policija me je pratila u stopu — pričao je advokat ne bez ponosa.

— Čekali su da nekoga uzmete u avion — primeti Viki.

— I dočekali su da vide kako »očajno« uzlećem sam s pilotom. Policijski avion nas je pratio sve do iznad Vaterberija. Na aerodromu nas je čekala policijska patrola iz Njujorka. A sada Džejn i mornar čame svako u svom sanduku u skladištu. Treba da dam odredište predaje pošiljke. Istina, oni mogu da iziđu iz tih sanduka, jer se otvaraju iznutra, ali ne znaju kuda da pođu — završi advokat Bermisen.

— Možemo li »pošiljku« da preuzmemo u ovo doba? — upita detektiv Evans.

— Skladišta su otvorena cele noći, jer avioni dolaze i odlaze tokom svih dvadeset i četiri časa. Požurite i uzmite što pre vaše premorene prijatelje — objasni advokat i pruži otpremnice, već uredno potpisane.

Viki ih zgrabi.

— Požurimo već jednom, umesto što tu brbljamo — reče ona i potrča vratima.

— Brbljamo, je li? Tako mi i treba — gundao je advokat Bemisen.

Evans sleže ramenima i požuri za staricom.

Dok su sedali u automobil on reče:

— Ne možemo sve da uradimo istovremeno. Treba da idemo po njih dvoje, a već je vreme da požurimo na aerodrom kod Elizabeta, jer avioni s juga ateriraju tamo — dvoumeći se reče Evans.

— Onda požuri! Ostavi me kod prve taksi stanice. Uzeću taksi i otići ću po »pošiljku«, a ti i Lun idite na aerodrom. Posle ću uzeti svoj stari ford i doći ću tamo — odlučno reče starica.

Evans prihvati i zaustavi uz jedan prazan taksi. Viki iskoči i on vide kako se starica smešta u taksi. Po tome kako taksi krenu svom snagom motora iz mesta, zaključio da je Viki obećala veliku napojnicu za žurbu.

*

— Noćas treba da obavimo vraški gadan posao — govorio je Fil Barker svojim momcima.

— Koliko je »težak«? — upita Den Veler škiljeći po običaju na levo oko.

— Svakom po pet hiljada. Novaca je puno, ali je posao smrdljiv — odgovori Klaimbor.

— Kad Fil Barker Klaimbor kaže da je neki posao smrdljiv, onda je gadan — primeti Al Klajp smrknuto. — Je li to neka presuda?

— Jeste. Dve presude — odgovori Klaimbor.

— Onda nema šta da biramo. Zar može biti o tome da ne prihvatimo? — upade Veler. — Nego kaži šta treba da se radi!

— Prvo, Moul...

— Dani?! Dani Lakardo osuđen!? — poskoči Veler.

— Sumnjiv je njegov izostanak u Evansovom »društvu«. Noćas će poći sa nama i izbacićemo ga u baruštinu blizu Elizabeta. Odatle idemo na tamošnji aerodrom. Dočekaćemo nekog Toda Grina, koji će doputovati iz Majamija — ispriča Klaimbor.

— Dakle, to je došlo... Moramo da izvršimo — smrknuto reče Klajp.

— Kako ćemo prepoznati Toda? — upita mirno Veler.

— Meni je prikazan film u kome je mnogo puta i iz svih uglova snimljen taj trgovčić — objasni Klaimbor. — Prepoznaću ga čim iziđe. A sada krećimo. Ukradena i prebojena kola sa lažnim brojem su nam ostavljena u blizini.

Uskoro su bili pred stanom Fjori Lankarda. Klaimbor pođe unutra i dovede ga do kola.

— Šefe, preuzimaš komandu. Poruka je: sprečiti nekog Grina da sa aerodroma stigne u Njujork. Mašinske puške su ovde — objasni Klaimbor.

— Nikad nismo kretali ovako...

Uvek sam ja prvi znao šta treba...
— progunda sumnjičavo Moul.

— Zar nisi dobio poruku!? — tobože iznenađeno upita Veler.

— Onda bismo morali... Možda taj Grin nije važan — reče Klajp.

— Meni je javljeno da prenesem zadatak šefu, a on odgovara za izvršenje. Šta da radimo, Dani? — dodade Klaimbor.

— Vozite do sto đavola — odvrati Moul.

— Baš tako... Vozi Klajp — zaključí Klaimbor.

Bližilo se dvadeset i dva časa i oni jurnuše ka Hadsonu. Vozili su ka zapadu od Njujorka, a zatim skrenuše na jug pored močvara, koje se nalaze između Elizabeta i Veverli parka.

U jednom momentu Klaimbor uzviknu:

— Šta je ono tamo? Zaustavi Klajp!

Kola stadoše i Klaimbor pođe ka močvari. Moul pođe za njim gledajući s čuđenjem.

— Šta si to video, čoveče? Tamo nema ništa — reče pristizujući Klaimbora.

Ovaj se okrete. Držao je u ruci revolver sa prigušivačem.

— To je bio trik, Moul... Osuđen si i ja moram da izvršim nalog. Zato smo pošli starim putem — reče Klaimbor.

— Šta?!... Ne, Klaj! Preklinjem te! Imam pedeset hiljada! Uzmite ih i nestanite! Preklinjem te, Fil, prijatelju...

Njegove reči prekidoše šištavi pucnji prigušenog revolvera. Dani Lankardo pokuša da trgne svoj revolver, ali suviše kasno. Sedam kuršuma ga pogodiše i on pade uz put. Klaimbor ga povuče kroz trsku i gurnu u vodom nalivenu rupu. Zatim se brzo vrati u automobil.

— Vozi! — viknu nervozno.

Nastaviše čuteći ka aerodromu. Barker je mazao lice nekakvom crnom tečnošću. Pretvarao se u crnca. Obuče i stare platnene pantalone. Spremao se da kao nosač može

da švrlja oko izlaza sa aerodroma. Stavi i kapu s brojem registrovanog nosača.

Parkiraše se na pogodnom mestu. Klajp i Veler ostadoše u kolima, a Klaimbor iziđe.

Komandosi su bili spremni da napadnu.

*

— **P**ogledaj, ono je inspektor Hardvik — skrenu pažnju Evans pokažući kola koja su dolazila.

— Dolazi li on zbog Grina? — upita Lun.

— Mislim da je to razlog — odgovori detektiv.

Još uvek su sedeli u automobilu, jer je bilo tek dvadeset dva časa i trideset minuta. Avion je trebalo da sleti tačno u dvadeset i tri časa.

— Nije dobro što je inspektor ovde — reče Lun. — To nas može omesti da zaštitimo Grina.

— Hardvik je oprezan i mislim da će paziti da mu niko ne otme tog čoveka — glasno je razmišljao Evans.

— Moguće je... Međutim, gangsteri ne žele da Grin dugo bude u rukama policije. Pored toga plaše se da se Tereza Grin ne pokoleba i pokaje. Verovatno će pokušati da se odmah dočepaju njenog muža. Kad Tod Grin nestane, Tereza im je lak plen — dodade Lun.

— Ostaje nam jedino da budemo tu i da se nađemo blizu Grina — nastavi Evans.

— Gangsteri će upotrebiti mašinske puške, ili bombe, a mi nismo spremni za sve to.

— U kolima imam jednu mašinsku pušku. Na njoj su otisci Moulovih ljudi. Upotrebićemo je, ako zatreba, štiteći ruke rukavicama — objasni Evans i presamiti se da odigne zadnje sedište i izvuče mašinsku pušku.

Držeći je rukama u rukavicama on proveri doboš, pa spusti oružje do Lunovih nogu.

Bilo je prošlo dvadeset i tri časa kad ugledaše uniformisanog policijskog narednika i riđeg čoveka. Izlazili su sa aerodroma. Inspektor Hardvik im pođe u susret sa narednikom Valtom, a zatim ih pozva u svoja kola.

— Pratićemo ih — reče Evans.

Lun ćuteći klimnu glavom.

— Pogledaj! Stiže Viki u svom starom fordu! — reče iznenada Evans.

Lun je video stara crna kola, koja su odudarala od svega što je u okolini moglo da se vidi. Ali njegovoj sposobnosti posmatranja nije izbeglo to da velika stara kola stoje na tlu i da se lako kreću, naglo menjaju brzinu i uopšte imaju čak i veće sposobnosti od mnogih novih automobila.

— Ta kola nemaju baš staru mašinu — primeti on.

— Naprotiv, to je aždaja sa specijalnim motorom i od nje može da se zahteva svaka brzina — osmehnu se Evans.

Lun je s uzbuđenjem posmatrao kako se kola približavaju. Ugleda poznati profil Džejn Vitington, koja je sedela pored Viki, dok je Samjuel Makferson bio za volanom.

— Eno, parkiraju se blizu. Otrčaću da im se javim — reče Lun i otvori vrata.

— Kasno je. Hardvik već kreće — reče Evans.

Spremao se da krene za inspektorovim kolima, a tada primeti ševrolet koji se ubacio za njima. U jednom trenutku jasno je primetio već poznato lice Fila Barkera.

— Ubice su već za petama inspektoru i Grinu. — uzviknu on i krenu iz mesta najvećom brzinom.

— Da li nas je Viki primetila i hoće li doći za nama? — upita Lun.

— Eno već svetle farovi njenih kola — odvrati Evans. — ako Makferson ume da vozi, on će nas čak i prestići.

— Sam vozi kao da pred njim nije drum, nego glatka površina mora. Taj čova zna mnogo i o brodovima i

o automobilima. Vozi jednako levom i desnom stranom — odgovori Lun.

Već su pristizali gangsterski automobili. Obuzeti osmatranjem ispred sebe, nisu ni primetili da jedan svetlosivi bjuik dolazi za njima, trudeći se da im ostane za leđima. Ali ta kola je primetila Oktavija Dulitl.

— Malo pare, kapetane! — izviknu ona oduševljena zamršenošću događaja. — Inspektor je zgrabio Grina, njihova kola prate gangsteri, za ubicama su Lun i Piter, a za njima je neko nepoznat. Mi smo peti!

Već je bila ispričala osnovne stvari o događajima koji su ih doveli ovde pred aerodrom.

U trećim kolima Lun i Evans su se savetovali šta da urade.

— Pristignimo gangstere i ne dajmo im da napadnu — predloži Lun.

— Spremi mašinsku pušku! Čim iziđemo iz gužve, pucaj im u gume — složi se Evans.

Povećao je brzinu, ali su je povećavala i dvojica kola ispred njih.

— Pa taj Hardvik je lud! — viknu Evans. — Eno ga skreće na sporedni put koji vodi preko Taunlija. Misli da će tuda mirno voziti.

— Skreću i gangsteri! — dodade Lun i spusti staklo na svojoj strani.

Evans naglo poveća brzinu.

— Čim iziđemo iz zavoja, pucaću! — odgovori Lun i stavi mašinsku pušku.

U tom momentu kola se zanesoš i nastaviše da krivudaju, tako da Lun umalo ne ispusti mašinsku pušku. Iza sebe su čuli pucnje.

Evans jedva smiri kola i zaustavi uz ivicu obraslu žbunjem. Jedna kola projuriše pored njih. Za volanom je sedeo čudan vozač. Videla se samo bela mrlja.

— Bleda maska! — viknu Evans i maši se da uzme mašinsku pušku, ali bilo je kasno.

Svetlosiva kola nestadoše u zavoj.

U tom momentu, uz škripu guma i kočnica, stadoše stara kola s Makfersonom za volanom.

— Jeste li povređeni? — upita Makferson.

— Nije nam ništa! Nastavljamo! — viknu Lun i upade na prednje sedišta.

Evans se smesti uz Viki i Džejn, a Makferson naglo krenu i poveća brzinu.

— Zdravo, Džejn! Zdravo, stari! — doviknu Lun.

— Zdravo, dragi! — odvrati Džejn i obgrli ga nagnuvši se napred.

Makferson uspori.

— Da potražim kakav hotelčić tamo uz potok? — upita on mirno.

— Vozi brže tu... aždaju! — smejući se odvrati Lun. — Ispred nas će biti gužve, a Viki želi da se vidi šta znače dobra stara kola.

Makferson pritište papučicu gasa i kola pojuriše opasno se naginjući u krivinama. Već su videli siva kola. Lun pripremi mašinsku pušku.

— eno i gangsterski automobil — uzviknu Viki.

Makferson ubrza. Bilo je čudno kako stari ford bez napora grabi napred.

— Ova kola su pravo čudo! — oduševljavao se Lun.

— Ona su baš kao i ja; imaju izgled starosti, ali im je srce mlado — odgovori Viki ne bez ponosa.

— Stižemo! Veliko svetlo! — uzviknu Lun.

U sledećem trenutku pusti prvo kratak, a zatim duži rafal! Svetlosivi bjuik se zanese, skrenu na levu stranu i preskoči plitak kanalčić. Povalja nekakvo šiblje i izvrnu se na bok. — Uspori da iskočim! Vi ometajte ubice! — viknu detektiv i otvori vrata.

— Vraćićemo se po tebe! — odvrati Lun.

Makferson ukoči i detektiv jurnu u noć.

*

— **N**eko nas prati — reče inspektor Hardvik osvrćući se. — Da prečim kola na pravom putu, pa da

proverimo? — upita narednik Valton.

— Zar se nešto događa? Oni hoće... To može biti... — počeo Tod Grin, ali odjednom ućuta.

— Ko to ne želi da stignete živi u Njujork? — upita inspektor.

— Zašto? ... Ne verujem... Ne znam ja ništa — promuca Tod Grin.

— Videćemo — reče inspektor. — Ripe, postavi kola kao prepreku.

Narednik naglo smanji brzinu, pride pravo desnoj ivici puta, a zatim kolima zatvori prolaz. Kola iza njih su naglo dolazila.

— Uхватите zaklone! — naredi inspektor i s revolverom u rukama iskoči i stade za zemljanu izbočinu.

Narednik iz Majamija povuče Grina u jarak, a Valton ostade pred kolima. U levoj ruci je držao revolver, a desnu podiže u znak zaustavljanja.

Gangsteri upališe velika svetla. Približiše se usporavajući. Valton se naglo prebaci iza kola, baš u pravom trenutku, jer pucnji odjeknuše i kuršumi zadobovaše po kolima.

Inspektor Hardvik opali u farove i odmah pogodi. Trenutno svi su bili kao slepi, ali pucnji mašinskih pušaka i revolvera ne nastaviše.

A tada iza zavoja sinuše snažni snopovi svetla. Bili su to farovi Viki-ne »aždaje«. Inspektor Hardvig ugleda gangstere oko automobila. Nepredviđeno svetlo ih je otkrivalo i oni su bežali u zaklone. Jedan gangster posrnu i ostade nogama na drumu, a glava i ruke mu skliznuše u jarak.

Na časak se sve utiša. Izgledalo je da gangsteri beže kroz šibljak. Ali tada odjeknu eksplozija. Oni su bacali ručne granate, jer su malom jarugom puzala preostala dvojica.

Bili su to Fil Barker i Al Klajp.

— Sto mu đavola, pošlo je kako ne treba. Baksuz nas goni zbog Mola! — viknu Klajp.

— Ćuti, budalo! Baci tu bombu i gledaj da nam Grin ne izmakne! — odvrati Klaimbor.

Odjeknu i druga eksplozija, a zatim brza paljba mašinki.

Narednik iz Majamija jauknu i svali se na otvoren prostor, a preplašeni Tod Grin jurnu da beži ka dolinici prema pruzi. To je bio najluđi korak u njegovom životu, ali zato i poslednji. Rafal gangsterske mašinske puške ga izrešeta i on se zgrči na gomilici kamenja. Načini još nekoliko trzaja i smiri se.

Sve to se videlo pod farovima starog forda.

Gangsteri nisu shvatili kakva su to kola, a sada su se spremali da sasvim iskoriste njihovo svetlo. Nisu ni pazili šta se događa iza njihovih leđa. A tada čuše ono od čega zločincima uvek popuste kolena:

— Bacite oružje, momci! Podignite ruke!

— Šta! Ko ste vi? — okrećući se reče Klaimbor.

Pokuša da opali, ali ga kratki rafal iz Lunove mašinke zauvek spreči u tome. Čudno je umirao, gledajući kako Al Klajp diže ruku, odbacujući prvo mašinsku pušku, a zatim revolver i preostalu ručnu bombu. Klaimbor se smejao.

— Eto... i ja idem... za Mou-lom... »komandosi« đubre! — krkljao je i zagreba noktima orošenu travu.

Lun priđe Klajpu iza leđa i snažno ga udari po potiljku, a zatim ga povuče ka drumu.

— Imaš ga! Divno! — vikala je Oktavija dolazeći i vitlajući revolverom.

— Idite napred do inspektora — reče joj Lun.

— Idem da ga spasem! Jadni Hardvik. Ispašće mu oči kad vidi da sam to ja — reče Viki i ode po sredini puta.

Lun je bio u senci šiblja. Odnekud stiže Makferson, koji je bio pošao da preseče put gangsterima.

— Lupeška flota je potonula, tri joj smrdljiva vetra, a ja nisam stigao ni da kažem šta mislim o svemu to-

me — reče on kao da je žalio što se nije našao u najvećoj gužvi.

— Gledaj kako maršira Viki — skrenu mu Lun pažnju na staricu, koja je išla prema izrešetanom policijskom automobilu.

— Halo, inspektore! Dolazi stara Viki! Ne dozvoljavam ja da mi gangsteri ubiju jedinog inspektora s kojim ponekad mogu da se svađam — govorila je starica.

Inspektor Hardvik je uzdizao ruku na levoj ruci i pokušavao da poveže ranu na podlaktici.

— Zar ste ranjeni?! — uzviknu Viki. — Ja ću vam pružiti stručnu prvu pomoć.

— Do đavola, niste valjda vi sami u tim kolima — reče inspektor.

— Ja sam vođa pomoći, a imam tu i neke prijatelje — odgovori Oktavija. — Jedan gangster je ubijen, a drugog držimo uhvaćenog.

Iz kola izade narednik Rip Valton. Već je bio poslao radio-poruku.

— Patrola iz Njuvarka je na putu — javi on inspektoru.

— Šta je sa Grinom? — upita Viki.

— Mrtav je i leži tamo. Poginuo je i narednik iz Majamija — odgovori Valton.

Oktavija otrča do policijskih kola i otvori sandučić prve pomoći. Donese zavoj i poče da previja inspektorovu ruku.

— Znate, inspektore, sva policijska kola imaju sandučić prve pomoći. Zato ranu nikad ne treba vezivati maramicom, ako su već kola u blizini — poučavala ga je pri tome.

— Oh, gospođo Dulitl, zbog vas ću napustiti policiju i otići u trgovačke putnike — reče inspektor ljutito.

— Ne verujem da biste postigli mnogo više — smejući se odvratila Viki.

Njeno ljubičasto pero na šeširu u noći je izgledalo crno i treperilo je na povetarcu. Ona potapša inspektora po ramenu i okrene se u pravcu gde su bili Lun i Makferson.

— Halo, momci! Dovedite Alfreda ovamo! — viknu ona.

— Ko je Alfred? — upita inspektor Hardvik.

— Zovu ga Al Klajp, a pravo ime mu je Alfred. Oh, priča se da ubija iz zadovoljstva — objasni Viki.

Makferson beše vezao gangstereve ruke pozadi pre nego što se ovaj osvestio. Sada ga je gurao pred sobom i gundao:

— Hajde, morski šakalu, morska hijeno!

— Zar postoji i morski šakal? — upita Lun.

— Postoji. To je pseći izrod iz roda ajkula. Pravi morski pas je nešto malo više za poštovanje od ovakvog ljudskog izroda vrste hijena — priča je mornar.

— Vrlo su zamršene te tvoje pomorsko-zemaljske kategorije — smejući se reče Lun.

U susret im je dolazio narednik Valton.

— Pa to je jedan od »nevinih« iz grupe koju smo zatekli kad su nestali Evans i gospođa Dulitl! Jesu li i ostali u blizini? — reče on stavljajući lisice oko Klajpovih zglavaka.

Gangster je ćutao.

— Odgovaraj kad te gospodin policajac pita — opomenu ga Makferson i zvrnu ga prstom po ustima, od čega gangsteru naglo nateče gornja usna.

— Ja... šta da odgovaram?... Veler je tamo na ivici puta, a Klaimbora ste ubili u šiblju — odgovori Klajp i povuče se tako da bude dalje od mornara.

Narednik ga odvuče ka kolima. S druge strane se ukazaše farovi policijskih kola.

— Sad bismo mogli da nestanemo — šapnu Viki Lunu.

— Ne smemo dozvoliti da nas ispituju — odgovori Lun.

Oktavija klimnu glavom i ode bliže inspektoru. Odatle viknu:

— Momci, treba priterati naša kola bliže! Hajdemo!

Inspektor nije shvatio šta to znači i obrati pažnju na približavanje policijskih patrolnih kola.

Makferson sede za volan, ugasi farove i okrenu kola. Lun i Viki uđoše i sedošu pitajući Džejn je li sve u redu.

— Hej! Stojte! Šta se to događa! — vikao je inspektor Hardvik.

— Gume su prazne, a motor ne radi. Ne mogu da sklonim kola — reče narednik Valton, misleći na to kako ne može brzo da propusti patrolna kola da bi zaustavio svedoke.

*

Detektiv Piter Evans je brzo pronašao maskiranog. Ležao je u kolima u nesvesti. Bio je to čovek četrdesetih godina. Maska je bila napravljena od gušćeg i ređeg materijala i prekrivala mu celu glavu, koja je zbog toga podsećala na veliko jaje. Maskirani je bio u nesvesti. Leva ruka mu je bila iskrenuta i nije bilo teško zaključiti da je slomljena, ili iščašena.

Evans ga izvuče iz kola i pregleda pod svetlom džepne lampe. Utvrdi da ima samo lake posekotine na čelu i bradi i da mu je povređena ruka. Brzo ga je pretražio, ali ne nađe nikakva dokumenta kod njega sem vozačku dozvolu na ime Rodžera Elsona. Ali to je bilo dovoljno. Dakle, Bleda Maska je čovek za koga se verovalo da je glavni »mislilac« i direktor »A D za ubistva«.

Za Elsona se moglo reći da izgleda sasvim pristojno. Čak se smatralo da je šarmantan, inteligentan i u mondenim krugovima omiljen čovek.

U jednom momentu, Elson se pokrenu i jeknu. Evans je grozničavo razmišljao šta da uradi, jer je shvatio da je obračun u daljini završen, iako se nije znalo za ishod. Zato naglo odluči i postavi glavu maskiranog tako da ga opet »uspava«. Opi-pa mu potiljak, pa ga tresnu gumenom petom svoje cipele, koju brzo beše skinuo. To je bilo najbezbolnije produžavanje nesvestice maskiranog.

Izdaleka, Evans ugleda farove i side na put. Makferson zaustavi i skrenu na uski puteljak.

— Zaklonimo kola dublje među šiblje — reče Lun.

Čim iziđoše iz dobro sklonjenog forda, detektiv ih sustiže i ispriča šta je našao.

— Mi ga ne možemo odvesti, jer bi to bila neka vrsta otmice. Da ga predamo policiji? — upita Viki.

— Postoji jedna šansa... Možda bismo uspeli... Imam još jedan mikro-odašiljač — reče Lun.

— Ali gde da mu ga okačimo? — upita Viki.

— Nosi li oružje? — upita Makferson.

— Ima futrolu pod pazuhom, a revolver mu je u kolima — odgovori Evans.

— Stari medved se još uvek dobro služi glavom — nasmeja se Lun svom drugu. — Gangster se ne odvaja od svoje futrole i revolvera. Požurimo!

Pridoše onesvešćenom. Lun zaseče kožu futrole tako da dobro utvrdi mikro-odašiljač, ne veći od zrna pasulja. Džejn se udalji sa prijemnikom i oslušnu. Čula se svaka reč koju izgovaraju oni uz onesvešćenog.

— Izbrišimo tragove i sklonimo se odavde — reče Lun. — Tamo na stoardi s donje strane puta ima staza. Odvezite se svi tamo i čekajte. Ja ću osmotriti našeg novog poznanika.

— Ostaću i ja s tobom — reče Džejn.

— I ja bih, ako neću smetati... Ipak, mislim da se ukotvim malo dalje — šeretski dobaci Makferson.

— Budite bez brige. Viki je u blizini! — osmehnu im se oduševljena starica.

Za nekoliko minuta automobil opet side na cestu i skrenu onom stazom, pa se sve utiša.

Lun i Džejn se popeše dvadesetakardi uz strminu i nadoše mesto u rascvetalom grmu. Sedoše zagrljeni. Usne im se spojiše. Prema istoku se ukazao deo meseca koji je izlazio

kao da izranja iz treperavog svetla velikog grada.

— Opet smo zajedno... Volim te, Džejn draga — šaputao je Lun.

— Tako sam se plašila... Mnogo je strašnog oko nas... ali kad sam uz tebe, sve postaje lakše... Da znaš koliko te volim! — odvrati Džejn šapatom i opet mu pruži svoje tople usne.

Zagrljeni nastaviše da osmatraju. Videli su belu mrlju maskirane glave Rodžera Elsona. Malo dalje su bila prevaljena svetlosiva kola.

Konačno začuše ječanje povrednog. Elson sede i bela mrlja se pokrenu, što je bio znak da osmatra. Videlo se kako brzo skida masku. Leva ruka mu je nemoćno visila, ali on je naprezao snagu da obavi nekoliko poslova. Na mesečini se videlo kako prilazi izvrnutim kolima.

Pronašao je svoj revolver i stavio ga u futrolu. Zatim iz kola donese nekakve novine. Kresnu upoljač, pa ih zapali. Na njih stavi okrvavljenu masku, koja poče da gori. Kad sve izgore, on pogazi pepeo i teturajući pođe k drumu.

Farovi blesnuše. Lun i Džejn videše kako Elson podiže ruku da zaustavi kola. Bila je to policija.

— Šta se dogodilo? — pitao je policijski narednik.

Džejn i Lun priljubiše uho uz mali prijemnik. Lepo su čuli svaku reč Blede maske.

— Bio sam napadnut. Neka kola su htela da me prestignu, ali ja se nisam odmah uklonio. I, zamislite, pucali su na mene iz mašinske puške. Kola su se zanela i prevrnula. Povređen sam. Eno moja kola su tamo — govorio je Elson.

Jedan policajac pođe ka kolima i osvetli ih džepnom lampom.

— Tačno je, ima više pogodaka! — doviknu on otuda.

Elson se dalje obraćao naredniku:

— Molim vas da me prebacite do neke bolnice, jer mi je ruka slomljena.

— Vi krvarite i po licu — reče policajac.

— To su ogrebotine . . . Jedino ru-
ka. . . Užasno me boli — odgovori
Elson.

— Zašto ste išli ovim putem? —
upita policajac.

— Imam prijateljicu u Sejvbruku,
a ovuda je najbliže. U toku dana
sam vršio preglede blagajni u hote-
lima u Elizabetu — objasni Elson.

— Kakvo je vaše zanimanje?

— Ja sam direktor »Kompanije Fi-
liber za hotele« — odgovori Elson
prilično mirno.

— Odvešćemo vas u bolnicu, a is-
kaze o napadu ćemo tražiti kad do-
bijete pomoć — zaključi neko od po-
licajaca.

Povređenog čoveka policajci
smestiše u svoja kola. Još neko vre-
me Lun je čuo njegov razgovor sa
policajcima, pa zato požuri ka skri-
venom starom fordu.

— Sad požurimo. Treba da se
držimo blizu policijskih kola — reče
Lun.

— Pa oni baš nas traže — primeti
detektiv Evans.

— Ne smemo izgubiti trag. Bledoj
Maski — odgovori Lun.

Uskoro su opet čuli prijem preko
mikroodašiljača, što je značilo da su
blizu policijska kola. Crveno svetlo
ugledaše iza prvog zavoja. Sledili su
ih do Elizabeta i sve do bolnice.

Čuli su razgovor sa noćnim leka-
rom, rentgenskim snimateljem i
bolničarkom.

— Za nekoliko minuta imaću sni-
mak, a onda ćemo staviti gips — za-
ključi lekar.

— Ovde vam je ormar da ostavite
odelo, pa se obucite u bolničku pi-
džamu. Hoćemo li da vam pomog-
nem da se svučete? — pitao je neki
ženski glas, verovatno bolničarka.

— Znate. . . Lako ću se skinuti
jednom rukom — kao da se stideo
reče gangster.

— Pokušajte. Ionako moram hit-
no do jednog bolesnika. Vraćiću se,
pa ako ne bude išlo, pomoći ću vam
— zaključi bolničarka.

*

— Šta sada? — upita detektiv Piter
Evans, dok su svi sedeli sanjivi i
umorni u starom fordu.

— Ja ću se pobrinuti da Maska ne
ode bez kontrole. Može li moj pri-
jemnik da hvata njegov odašiljač?
— upita Viki.

— Treba samo da ga podesim —
odgovori Lun.

Nije hteo da se odvoji i od ovog
drugog minijaturnog prijemnika,
jer je njime mogao da čuje Makfer-
sona i Džejn, koji su još uvek nosili
ugrađene mikroodašiljače, Džejn u
ukrasnom brošu, a mornar u dug-
metu na rukavu košulje. Istina, ure-
đaj je funkcionisao samo u prečni-
ku od pet milja, ali i to je često bilo
od neprocenjive koristi.

— Prepustite meni, i Bleda Maska
će biti stalno pod nadzorom. »Arhi-
va« će ga pratiti na svakom koraku
— reče Viki.

— Vi se noćas morate odmoriti, a
sutra preuzmite nadzor — usprotivi
se Lun.

— Misliš: »baba će krepiti, ako ne
ode u krevet?« E, baš nije tako! Os-
tavite mene u mom fordu, a vi ostali
se gubite. Nadite taksi i idite na od-
mor. Valjda ja zapovedam u svom
fordu — tobože ljutito reče Viki.

— U ovakvim slučajevima ja joj se
obično pokoravam — reče detektiv
Piter Evans.

Ostali su uzalud pokušavali da
nađu neko drugo rešenje.

— Dosta je bilo uzaludnih priča.
Piter, evo ti ova dva broja telefona.
Odmah iz prve govornice pozovi
gospođu Klaudiju. Reci joj da ovde
stigne najduže za jedan sat. Neka se
doveze svojim kolima. Zatim zovi
Barbaru i reci joj gde se nalazim.
Ona neka stigne u šest sati ujutru —
naredi Viki.

— Biće izvršeno! — kratko odgo-
vori detektiv i izađe iz kola.

Za njim pođoše Džejn, Lun i Sam.
Brzo nađoše telefonsku govornicu i

detektiv izvrši dati nalog. Starice koje beše pozvao samo kratko odgovoriše da će biti urađeno sve kako treba.

Kada naiđe jedan prazan taksi, oni ga zaustaviše. Detektiv dade adresu i sede pored vozača. Lun i Džejn sedošu s Makfersonom na zadnje sedište. Taksi nije bio odmakao ni hiljadu jardi, a detektiv i mornar su već spavali na svojim sedištima. I umorna Džejn pade u san oslonivši glavu na Lunove grudi. Jedino je Donald Sikert bio budan. Osmehnu se vozaču, koji se osvrnuo.

— Društvo se umorilo — reče Lun.

— U ovo doba svi putnici lako zadržavaju. Još malo pa će zora — odvrati vozač.

V

Viki beše pomerila sedište, izvukla debeli pokrivač i spustila se na dno kola. Držeći kutijicu prijemnika uz uho, trudila se da je ne uhvati san. Čula je kako odvođe Rodžera Elsona iz sobe, a zatim skoro čitav sat ništa. Konačno se opet čulo šuškanje praćeno sa nekoliko priгуšenih jauka.

Moglo se zaključiti da je Elson stavio revolver i futrolu pod jastuk, ili u ormarić pored kreveta. Čulo se kako na kraju kaže:

— Sestro, molim vas da pozovete ovaj broj telefona. Tražite gospodina Normana Filibera i kažite mu da sam povređen u saobraćajnoj nesreći. Neka me poseti čim bude mogao. . . Da, kažite da se zovem Rodžer Elson i da nije ništa tragično. . . Hvala vam.

— Odmah ću učiniti kako želite. Trudite se da spavate. Mislim da prelom ruke nije težak. Gospodin Semli je odličan lekar, i on vam je ruku namestio kako treba — čulo se kako govori bolničarka.

Govor se prekide i čulo se samo retko šuštanje posteljnog platna, pomešano s nekoliko uzdaha. Viki

poče da se dosađuje, ali odmah se uz Ford zaustaviše jedna mala kola. Neka starica priđe i pokuca na staklo. Bila je to Klaudija, jedna od starica iz »Arhiva«.

Bez okolišenja Viki joj objasni kako se rukuje prijemnikom i zaključio:

— Ja ću malo da spavam, a ti pamti i beleži sve što čuješ

— Odmori se, draga Viki. Ali pre toga popij malo čaja iz termos. Tu je i parče pihtijastog kolača od žitnih pahuljica. Uzmi makar malo i spavaj — odgovori Klaudija.

Viki nešto progunda, ali otpi čaja, pojede pola kolača i opet proguta malo tečnosti. Dobroćudno zevnu i nestade pod vunanim pokrivačem.

Ona druga starica ostade na straži. Obradova se kad nebo počeo da plavi.

*

Bilo je već osam sati kad se iz prijemnika začuše glasovi. Bila je to poseta lekara, koji utvrdi da Rodžer Elson nema temperaturu i da će sve biti u redu, pa zaključio:

— Jedan vaš prijatelj je zabrinut i čeka da vas poseti. Želite li da ga primite?

Čulo se kako se vrata zatvaraju i opet otvaraju, a zatim neko reče:

— Šta se to dogodilo, direktore?

— Sedi, Normane. Molim te odmah uzmi moj revolver i futrolu. Jedva sam uspeo da ga skrijem od policije i bolničarke — reče Elson.

— Kako se dogodilo da se nađeš na onom mestu? Već sam čuo jutarnje vesti. To je čitava zbrka — reče Norman Filiber.

— Išao sam u malu kontrolu naših ljudi u akciji. A tada je neko iz jednog starog Forda pucao u moje gume. Učinilo mi se da je za upravljačem neko sa belom maskom preko lica — počeo da objašnjava Elson.

— Opet Bleda Maska! Ali kako to da je ovog puta protivu nas?

— Možda je primetio da pratim Barkera i njegove, pa mu je postalo sumnjivo. A kakve su vesti?

— Barker i Veler su mrtvi, ali pre toga su likvidirali Grina i nekog narednika iz Majamija. Ranili su i inspektora Hardvika. Pre toga su, izgleda, obavili posao sa Moulom. Njegovo telo je već otkriveno na ivici močvare.

— Kako to da su Barker i ostali stradali? — upita Elson.

— Pojavila se ona fantom baba Oktavija Dulitl. Mora da je tu bio i detektiv Evans. Oni su naišli Barkeru i momcima s leđa i osvetlili prostor. Neko od njih je ubio Barkera. Sve novine su pune vesti o tom slučaju. Neki listovi pominju »naručeno ubistvo« Toda Grina.

— Da li je moje ime dovedeno u vezu sa tim događajima?

— Na neki način... Evo šta piše:

»U svojoj trci da sustignu kola inspektora Hardvika, gangsteri su pucali i u kola gospodina Rodžera Elsona, koji je tuda prolazio. Smetao im je i sporo se sklanjao, pa su ga zbrisali. To je još jedan znak da su to bile ubice rešene na sve...« i tome slično.

— Pa to je sve tačno — reče Elson i začu se kako se smeje.

— Ima li šta važno da se učini? — upita Filiber.

— Slušaj, Francuz! Ne smemo dozvoliti da Nemca dugo cede. Klajp neće govoriti, ali čovek nikad nije siguran šta sve on zna. Dobro bi bilo da se pobrinemo... I sam znaš šta je najbolje.

— Sastaću se sa Kingom i Bazilom. Rećiću šta ti misliš o svemu.

— Dobro. Ja ću već sutra tražiti da izidem iz bolnice. Policija će me saslušati, ali nema nikakvih razloga za sumnje. Ipak, obratite pažnju šta se događa sa mnom, jer nije nemoguće da onaj dosadni detektiv, koji nam nekim čudom izmiče, ipak nasluti da sam i ja u nekoj vezi sa događajima. Ne shvatam zašto jednom ne osudimo to njuškalo i onu osušenu kornjaču Dulitl — zaključiti Elson.

— Opet ću od Kinga Harigena tražiti da se jednom odluči o smrti detektiva i starice — odvrati Filiber.

— Požuri da se to učini. Treba ispitati i ko je to spasao Evansa i kornjaču. Još neko se umešao.

— Zar? Do sada je svako izbegavao da se nađe uz Evansa, sem što se ta starica plete svuda.

— Još neko je sada s njima. U tom drugom automobilu, za koji se kaže da ga je vozio detektiv Evans, koji je nestao, bio je još jedan muškarac. Za mnom su naišla kola tog maskiranog u starom ford, ali i još neko. Jer, kako bi se inače detektiv i kornjača našli na mestu obračuna Barkerove grupe s policijom i Grinom?

— Pokušaćemo da ispitamo stvar — odvrati Filiber i začu se kako se pozdravlja.

Još neko vreme se čulo zujanje automobila. Posle koraci po zemlji i konačno pljusak po vodi. Dogodilo se to baš kad je stari ford grabio za kolima Normana Filibera prema Njuvark Beju. Vozeći pored obale ka podzemnom tunelu za prelaz u Menhetn, Filiber se jednostavno oslobodio oružja. Zaustavio je kola, prišao obali i bacio revolver s futrolom.

— Prokleti gad! A kako je bilo lepo slušati šta sve govore... Platiće! Taj Elson je nekoliko puta pomenuo reći baba, kornjača i slično. Zar to nije nepravda, draga Klaudija? — gundala je Viki.

— Nepravda, strašna nepravda! — složi se Klaudija.

— Manje pričaj! Zar ne vidiš da nam onaj nestade u tunelu? Pun gas! — požurivala je Viki. Ali sve je bilo uzalud. Na izlazu iz tunela u Menhetnu, Filiberova kola se više nisu videla.

— Izgubili smo ga — uzdahnuvši reče Viki. — Vozi u »Arhiv«.

— Jesmo li makar nešto korisno saznale iz onog razgovora? — upita Klaudija.

— Nekoliko imena... Možda će to biti sasvim dovoljno. Čudno je što

Bleda Maska laže svog prijatelja Filibera. I među sobom gangsteri vode neku igru — odgovori Viki.

— A šta bi danas trebalo da počnemo u »Arhivi«? — upita Klaudija.

— Pročitala sam sve što si zabeležila. Dakle, ovako: saznati sve o tom koji se zove King Harigen, zatim videti ime Bazil i nije li to reč o Fire-ru. Na kraju sve o Normanu Filiberu. Ti ćeš podeliti poslove. Barbara je ostala pred bolnicom gde će i ona raditi. Neka je neko kasnije zameni. Treba stalno paziti na Bledu Masku. Pratićemo ga kad bude odlazio iz bolnice — objasni Viki.

Uskoro stigoše pred dom starica i Klaudija izade iz kola, a Viki se premesti za volan i poveze dalje. Na jednom mestu zaustavi kola, izvadi kofer iz prtljaga i vrati se na sedište.

Navuče nekakve zavesе i u fordu se očešlja i promeni haljinu, a zatim izade ostavljajući kola gde je bila stala.

Nastavila je pešice, a zatim autobusom, i na kraju opet pešice, sve do skloništa u kome su bili Peter i ostali.

*

Samo jedan kratak razgovor koji su uspeli da prisluškuju otvorio je Lunu, detektivu i ostalima put do šefova jezivog preduzeća, čiji je biznis — smrt nedužnih.

Kuća kod Hajglend parka pretvarala se u naročiti štab priprema za obračun sa AD za ubistva, ali niko nije slutio šta se pre toga dogodilo.

Vozeći se prema Njujorku, posle sastanka sa Rodžerom Elsonom, gangster Norman Filiber je primetio da ga prati stari, ali brzi ford. Za svaki slučaj se oslobodio Rodžerovog oružja, jer nije znao da li se možda u nečijem telu ne nalazi kuršum iz tog revolvera.

Odmah iza tunela je uspeo da se zakloni iza velikog kamiona za op-

ravke podzemnih uređaja, koji je stajao na ulici obezbeđen znacima opasnosti. Kada je stari ford prošao, Filiber ga je pažljivo sledio. Video je kako iz njega izlazi starica i ulazi u dom. Zabeležio je tu adresu, a zatim nastavio za fordom. Uspeo je da vidi i prepozna Oktaviju Dulitl.

»Dakle, ona je na tragu i Rodžeru i meni«, pomislio je i odlučio da je uporno prati. Uživao je u toj promeni uloga.

Crnokosi Francuz, poznati monden, bonvivan i sportsmen Norman Filiber u nekim krugovima njujorškog podzemlja bio je bolje poznat pod nadimkom Skaundl¹. Zaista, Filiber je taj svoj nadimak nosio s punim pravom. Nitkov je i sada ispoljio sve svoje lukavstvo. Pratio je Viki i uspeo da je drži na oku i pored sve njene opreznosti. Tako je došao do kuće kod Hajglend parka.

Udaljio se do prve telefonske kabine i nekom javio gde je novo skrovište Oktavije Dulitl i, verovatno, detektiva Pitera Elsona. Zatim je otišao, zagledajući devojke i lepe žene, sve do prve taksi-stanice. Dovezao se do svog ostavljenog automobila, a zatim nestao u reci vozila prema Menhetnu.

*

Taj razgovor nam daje dosta posla. Treba videti ko su King Harigen i taj Bazil. Imamo ime Francuza i konačno Bledе Maske — govorio je Lun.

— Mogao bih se zakleti da je Bazil u stvari jedan na izgled prijatan i uvek nasmešen »džentlmen«. To je Bazil Fiero, na koga se odavno sumnja da je jedan od vođa podzemlja. King Harigen je to sasvim sigurno. Zvanično, on je bogataš, vlasnik izvora nafte i mnogih hotela, naročito na Floridi. Nekoliko hotela u okolini Njujorka i u Džersi Sitiju pripa-

¹ Scoundel (skaundl) — engl. — nitkov

dali su Harigenu, ali sada su vlasništvo Normana Filibera. U Filiberovo ime, kao njegov direktor, hotelima upravlja Rodžer Elson. Veruje se da je hotelsko društvo »Filiber« u stvari samo paravan AD za ubistva — govorio je detektiv Piter Evans.

— Pa ti već sve znaš o tim ljudima — upade Lun.

— Ali to je ipak malo. Jedva je dovoljno da ih sprečava da me ubiju onako »u šali«. Samom Harigenu, koji ima vilu, pravu tvrđavu u Montani, pisao sam šta sve znam o njemu i ostalima. Rekao sam da će se u slučaju moje smrti na njih baciti policija, jer će joj u ruke doći dokumenti koje imam — nastavi detektiv.

— Da li stvarno postoje takvi dokumenti? — upita Džejn malo iznenađena.

— Postoje — odgovori detektiv.

— Ali ono što ih tereti, donelo bi Harigenu neznatne neprilike i samo nekoliko meseci zatvora. Slično je i sa ostalima.

— Čudno je da nisu ništa preduzeli — primeti Lun.

— Preduzeli su oni mnogo toga — reče Viki. — Rešili su da uhvate mene i Pitera, pa da onda uzmu i ta dokumenta. Pokušali su to nekoliko puta, a nedavno su i uspeali. Trebalo je još malo pa da skončamo. Slučaj je hteo da si ti naišao, dragi prijatelju. Sada znam da svet ima pravo kada kaže da je kralj ponoći uvek baš tamo gde treba.

— Ima tu mogo preterivanja — odvrati Lun.

— Ne, shvatila sam u čemu je stvar. Biti tamo gde se stvari događaju, biti prisutan na pravom mestu, to je prvi deo i osnov uspeha. Ona dolaze hrabrost, umešnost i nadmoćnost poštenog protivu zločinaca — nastavljala je Viki.

— Nije li to objašnjenje i uspeha gospođe Dulitl? — osmehnuvši se upade Lun.

— Laskavče! — odvrati Viki.

— Piter je pomenuo tvrđavu Kinga Harigena u Montani. Nekad sam lutao oko planina i po njima. Otuda sam bio doneo i svoj kolt, koga više nemam. Otišao bih da nađem jedno takvo džepno topče i pogledam jazbinu te hulje — reče Makferson.

— Harigen živi ovde, u Čikagu i Montani. Zapadno od Big Belt planine, na gornjem toku Misurija, blizu Ist Helen jezera nalazi se Harigenovo imanje. Tamo on ima i hotele, privatni deo aerodroma uz grad Helena i preko hiljadu kvadratnih milja imanja. Priča se da veliki »bos« ima čitavu diviziju lepotica na svom imanju. Pre nekoliko dana u novinama je izašla fotografija uz članak o kralju nafte i hotela, koji ima »najlepšu gardu od svih vladara sveta«. Tamo se vidi ogromni Harigenov automobil, pred kojim na motociklima vozi šest devojaka u kratkim suknjicama, a prati ga još šest — pričao je Evans.

— To bi trebalo videti, tako mi svih mora i okeana! — uskliknu Makferson.

— Misliš te devojke u mini suknjicama i na motociklima — zadirkivala je Džejn.

— Taj četrdesetogodišnji razvratnik ima sobarice, kuvarice i radnice za sve poslove, koje bogato plaća i koje su birane ne samo na našem, nego i na nekoliko drugih kontinenta. Računa se da »zapošljava« najmanje hiljadu lepih devojaka, pa je »sultan« sa najvećim haremom na svetu. U stvari, sve te jadne devojke drži u ropstvu. Ako neka pokuša da nađe sopstvenu sreću, brzo oseti sultanski bes gospodara — završi detektiv.

— Ovaj svet je još uvek luckast! — reče mornar i ućuta gledajući u jednu tačku na podu.

— Dakle, hoćeš li požuriti da nađeš dobar kolt od pola inča u zbirci »sultana« Montane? — zadirkivao ga je Lun.

— Tako mi sedam miliona milja koje sam preplovio širom svih mora i okeana, jednom ću zaviriti kod tog

kralja Harigena — odvrati Makfer-son.

— Bolje bi bilo da odmah odneseš tvoj džepni top, a ne da ga tražiš ta-mo — smejao se dalje Lun.

— Ja imam skromnu zbirku re-volvera. Mislim da se ovde nalazi nekoliko sasvim očuvanih koltova od pola inča — reče detektiv Evans.

— Pa što to odmah ne kažete, pri-jatelju? Dajem pet dana Harigeno-vog života za dobar kolt od pola in-ča! — odvrati Sam.

— Zbirka je u sanducima na tava-nu. Ima i municije, pa izaberite sa-mi. Hajdemo gore — odgovori de-tektiv.

Ostali su se smejali gledajući ka-ko Makferson odbacuje automatski revolver, tako da ovaj pade na kauč u uglu, a zatim požuri za Evansom.

Njih dvojica se popeše na tavan i otvoriše tri sanduka. Bilo je tu raz-nih, decenijama starih revolvera ti-pa »Bantlajn«, »Smit Veson« i serij-skih koltova, evropskih nagana, azijskih klofena, italijanskih pišto-lja i novih policijskih koltova.

Makferson izabra dva odlično očuvana kolta od po pola inča (12,5 milimetara). Gledao je čas u jedan, a čas u drugi. Nije mogao da se od-luči.

— Uzmite oba — reče detektiv.

— Mogu li? Stvarno smem da uz-mem oba? — uzbuđeno upita Mak-ferson.

— Možete, čoveče. Stajala su za-jedno svega osamdeset dva dolara. Toliko mi dugujete. Četiri kutije me-taka sa po pedeset komada vam po-klanjam — smejao se detektiv.

— Ali ja nemam osamdeset dola-ra — skrušeno reče Makferson.

— Dugovaćete mi tu sitnicu — još više se smejući reče detektiv. — Sem ako mi nećete učiniti čast da ih pri-mite na poklon.

Makferson ga bolje pogleda i tek onda shvati detektivovu šalu. Na-smeja se i zadenu revolvere za po-jas, a kutije s mecima potrpa u dže-pove. Jednu bolje zagleda.

— Tako mi zore na Haitima, ovo je municija proizvedena prošle go-dine! — uskliknu iznenađeno.

— To nije čudno. Takvi revolveri su još uvek u upotrebi — smejao se detektiv.

— Pokupovaću najmanje dva tu-ceta ovakvih ozbiljnih i pravih stvarčica sa dosta municije. i tako mi trideset i dva imena mog zarob-ljenog broda, preneću sve to u staru Englesku! — oduševljeno je govorio mornar silazeći s tavana.

Za to vreme, detektiv je gledao kroz tavanski prozor. Nešto je bio primetio.

— Hej, Samjuele! Vрати se ovamo! — pozva on mornara.

— Šta se vidi odavde? — upita on Makfersona.

— Dva tipa motre kuću, s ove strane a u onom automobilu se na-laze još dvojica. Pogledaj s druge strane — reče detektiv.

Makferson pride suprotnom krovnom prozorčiću i osmotri.

— Tamo je nekakvo ograđeno dvorište. Dva tipa sede u zaklonu garaže i vire ovamo — javi mornar.

— Požurimo dole! — pozva detek-tiv.

Strčаше niz stepenice i podigoše tihu uzbunu. Makferson je već pu-nio koltove i zagledao ih da li fun-kcionišu...

— Očito su nas nekako otkrili — reče Lun. — Može li biti da je to po-licija?

— Nikako! — odgovori detektiv. — To nije njihov metod. Džimeni bi dojurili s čitavom brigadom i uz pis-ku sirena provalili u kuću. To mis-lim u slučaju da znaju ko je ovde. Zbog mene i Viki oni ne bi morali da pošalju više od jednog inspekto-ra. Naš je princip da »zaobidemo« policiju, ali nikad da joj pružimo ot-por.

— Ja ću izići da se dogovorim s tim momcima — predloži Makfer-son.

— To će biti pravi »dogovor« — smejao se Lun. — Dobro, Same pro-šetaj do njih. Mi ćemo osmatrati.

Ako dođe do gužve, gde je mesto sastanka?

— Pozvaćemo policiju čim Makferson utvrdi šta se događa. Vi uzmite neki taksi i izgubite se zajedno sa Džejn i Samom. Sastaćemo se uveče u »Roma« baru na Koni Ajlendu. Kažite vlasniku kako mu ja poručujem da vas ugosti i da ću naknadno stići. On ima nekoliko pogodnih sobica za odmor tamo iznad bara — objasni detektiv Lunu.

— Sve je u redu — odgovori Lun.

— Uzmite i ovo — reče detektiv i pruži hrpicu novčanica. — To je za sitne potrebe dok se ne susretnemo.

— Kreći, Same! — reče Lun.

Mornar polako iziđe iz kuće. Pljucnu preko zuba i šutnu nekakvu zgužvanu hartiju. Izgledalo je da kreće bez cilja, kao da šeta. Nađe se blizu dva čoveka, koja su se neprijetno osvrnula ka automobilu.

— Hej, gospodine! Mogu li nešto da pitam? — reče Sam.

Oba čoveka mu priđuše srećni što im olakšava posao.

— Šta želite? — upita jedan od njih.

— Ja sam stranac u ovom kraju — reče Makferson. — Kako bih stigao do groblja Keder Grou?

— To nije teško. Mi baš treba da idemo u tom pravcu. Dovešćemo vas do vašeg groblja, budite bez brige — prikrivajući podsmeh reče jedan od njih.

— Naš automobil je ono onde — dodade drugi.

Postaviše se s obe strane »naivnog« mornara i krenuše ka automobilu. Svaki njihov korak motrili su Lun i ostali iz kuće.

Bilo je uživanje videti kako se Makferson naglo trgao i u isti moment udario obojicu. Dok su se zaneli od prvih, lakih udaraca Makfersonovih šacetina, pogodila su ih još po dva munjevita udarca. Najmanje po četiri funte teške pesnice su ih bacile na pločnik.

Makferson primeti kako ona dva gangstera iz automobila otvoriše

vrata i nadoše se s revolverima u rukama.

— Hej, vi morska prasadi! Bacite to! — viknu Makferson.

Ali napadači ne uzviknuše »u ime zakona«, nego samo počеше da nišane. Kao u rukama mađioničara, kol-tovi već behu u Makfersonovim šakama. Pucnji se udvojiše i gangsteri se zanjihашe. Ruke im pođoše ka rupicama na glavi, ali se ukočiše samo u pokušaju tog pokreta. Bili su mrtvi još na nogama, jer mornar je gađao pravo u glavu.

Iz kuće istrčашe Lun i Džejn. Makferson je već sedeo u automobilu iza mrtvih gangstera. Motrio je okolo i kad dočeka Luna i Džejn, htjede da krene.

— Eno, Evans trči da uhvati onu dvojicu. Štitimo ga još malo! — reče Lun.

Videli su kako detektiv dotrča s dva para lisica i poveza onesvešćene jednog za drugog tako što im stavi jedan par na ruke, a drugi na noge. Tako su bili nesposobni da umaknu.

Evans potrča natrag u kuću, a Viki je za to vreme alarmirala policiju. Kad spusti slušalicu dotrča do prozora prema dvorištu. Tamo ugleda zbunjene onu drugu dvojicu gangstera. Posla im nekoliko kuršuma iz velikog automatskog revolvera i oni nestadoše iza garaže.

— Šta ćemo reći policiji? — upita Viki.

— Reci da su ovde bili neki novi naši prijatelji. Zovu se Stiv Bardžes, Stela Bardžes i Džim Bardžes. O njima znamo jedva toliko da su simpatični. Neko ih je napao i oni su oteli automobil, a zatim nastavili da gone druga napadačka kola — objasni detektiv.

Dakle, Stiv Bardžes i Džim Bardžes — smejući se ponovi starica.

Policijske sirene zaurlaše iz daljine i jedan minut kasnije čitavo tucе detektiva, policajaca, tehničara i lekara sjati se oko mrtvih i uhvaćenih gangstera.

Gužvu povećaje radoznali, a zatim galamu dopuniše novinari listova i radiostanica i snimatelji televizijskih kompanija.

— Tražićemo da nas odvedu sa sobom — reče Piter Evans.

— Ne volim da se vozim s policajcima, ali ako moram. . . — odvrati Viki, uze svoj šeširić i zagladi ljubicačasto pero.

Tek je bila gurnula revolver u futrolu pod pojasom široke suknje, a jedan policijski inspektor i dva policajca uđuše.

— Ove stvari veoma interesuju gospodina Hardvika. Zar ne biste mogli da ga obavestite? — reče mirno Evans.

— Gospodin inspektor Mark Hardvik je lako ranjen. Ja ga zamenjujem — odgovori mladi inspektor.

— Onda ćemo vama dati prvu izjavu. Molimo vas i da nas odvedete sa sobom — reče Viki.

— To je najbolje. Mislim da bi s vama rado razgovarao inspektor Hardvik, naročito posle sinoćne pomoći i vašeg zagonetnog nestanka — zaključi mladi inspektor.

— Ja sam spremna. Molim da se moja kućica uredno zaključa i zapečati — reče Viki.

Izašla je zaklanjajući lice novinama koje je držala u ruci. Evans je takođe zaklanjao lice, ali svojim šeširrom.

— Jesu li i oni umešani? Ko su stara dama i taj čovek? Čekajte! Otkrijte im lica! — vikali su novinari pokušavajući da naprave snimke.

Ali, policajci im ometoše pristup i gurnuše detektiva i Viki u jedan automobil, koji odmah krenu.

— Šta sve mora da trpi jedna stara dama! Tako sam drhtala od te pucnjave. Htela sam da padnem u nesvest, ali sam bila radoznala da što više vidim — pričala je Viki.

— Sreća što su tu bili Bardžesovi. Oni sad gone preostale zločince. Da li su Bardžesovi iz policije? — upita Evans.

— Ne znam nikakve Bardžesove. Njihovo prisustvo i njihov nestanak treba vi da nam objasnite — reče neljubazno inspektor.

— Zar i vi tako? To je nečuveno! Vredajte jednu damu! — rogušila se Viki.

— Smirite se, gospodo — reče inspektor.

— Vi opet vredate. Tako mladi, a vredate dame! Ja sam gospodica Oktavija Dulitl — tobože ljuteći se galamila je Viki.

— Izvinjavam se, gospodice Dulitl. Nisam znao. . . — pravdao se inspektor.

— Niste znali? Zar se na meni ne vidi? — odvrati Viki i prsnu u smeh. Evans je potapša po ruci.

— Draga tetka — reče — sve je u redu.

— Tek ponešto je u redu — ispravi ga Viki.

*

Vozeći se prema jugu preko Bruklina, Lun, Džejn i Makferson su razgovarali.

— Uzeli su mi brod, uzeli kolt, ispraznili džepove. Zar da čovek ne zaželi malo pravog života? — branio se mornar.

— Došli smo ovamo radi sasvim drugih stvari, a zakačili se sa dve velike gangsterske bande. Dobro, ona prva zbog ubistva našeg prijatelja, ali zašto nas zanima i ova druga? — upita Džejn.

— To je Akcionarsko društvo za ubistva. Videla si kako su surevnjivi kad osete da im neko smeta. Misliš li da treba da ih ostavimo? — blago reče Lun.

— Kada bi se radilo samo o meni. . . Ali teško podnosim strah zbog vas. Kako mi je lupalo srce dok sam gledala Sama kako ide prema onim ubicama! Koliko sam brinula za tebe kad si nestao u Bostonu. Za mene je to sve bilo teško — odgovori Džejn.

Lun je zagrl i poljubi.

— Sve to znam, draga Džejn. I uvek želim da ostanem u svojoj laboratoriji. Da sa tobom rešavam naučne probleme. . . Ali, eto, desi se da čovek sretne ljude koji ubijaju bez milosti, koji su mučitelji čovečanstva. . . Teško je zatvoriti oči pred svim tim zlom — govorio je Lun.

— Znam, Donalde. . . Uvek ću biti s tobom. Ali, ponekad zaželim mir i sigurnost — reče Džejn i čvršće se privi uz njega.

Čitali su neko vreme, a onda Makferson reče:

— Ovde na sedištu pored mene je nekakva torba. Pogledajte šta je u njoj.

Lun pruži ruku i uze torbu. Opija spolja, a zatim otvori. Izvuče svežnje novčanica od po jednog i dvadeset dolara. Nađe i dva Klivlenda (novčanica od hiljadu dolara). Oceni da tu ima preko petnaest hiljada.

— Mi smo oteli kola i opljačkali pare — nasmeja se pokazujući devojci pored sebe.

— Tako? Onda ću moći da platim dobru večeru i da popijem čašicu za dušu onih momaka — nasmeja se mornar.

— Nađi pogodno mesto i parkiraj — reče Lun.

Makferson poslušao i skrenu u slepu ulicu. Nađe mesto i parkira kola.

— Izlazimo — reče Lun. — Treba nabaviti neke sitnice i produžiti taksijem.

Džejn i mornar poslušao. Znali su da je dobro napustiti kola koja možda traži cela njujorška policija. Lun ugleda rentakar i zatraži od Džejn jednu od legitimacija načinjenih pre dva meseca, baš ovde u Njujorku. Zajedno sve troje pregledaše kola za iznajmljivanje u halama rentakara. Nađoše jedan novi ševrolet neupadljivog izgleda.

— Ovo je prostrana i udobna ladića — reče mornar.

Lun isplati zakupninu tek zaplenjenim novcem, a zatim sedoše. Trebalo je nabaviti tehničke uređaje, hemikalije i mnogo onih sitnica ko-

je je Lun koristio za svoje trik oružje. Bilo je prošlo podne kad se odvezoše obalom prema Koni Ajlendu. Istočnim mostom predoše na ostrvo i pronađoše »Roma« bar.

Lokal je bio zatvoren, ali posle dugog zvonjenja portir otvori prozorčić na velikim vratima. Saslušao poruku za vlasnika i ode nekud unutra. Malo kasnije nasmešeni gazda bara ih uvede unutra.

— Piter mi je najdraži prijatelj iz vojske. Koga on pošalje taj je moj dragi gost. Dakle, ručak, muzika, malo šale i dobar popodnevni odmor? — rasprica se vlasnik lokala.

— Vi znate šta treba ljudima — odgovori Lun.

— Može li stek da bude kao moji dlanovi zajedno? — šapatom upita Makferson.

Vlasnik bara pogleda ogromne mornareve dlanove i smejući se odgovori:

— Mislim da će toliko doseći jedan dobar but. Biftek ćete imati kao dodatak — odgovori domaćin.

Pokaza gostima mali salon, a onda vrataru dade ispisanu narudžbinu za restoran.

— Tako, dragi moji — zaključio Makferson. — Ovde u susednoj sobi se može prileći. Dozvoljavate li?

— Zaroni, stari! — odgovori Lun.

— Obećajte da ćete me probuditi kad stigne onaj moj biftečić — osiguravao se Makferson.

— Obećavamo — uglas odgovoriše Džejn i Lun.

*

Detektiv Piter Evans i Oktavija Dulitl se iznenadiše videći da ih u svom birou očekuje inspektor Mark Hardvik. Ruka mu je bila u zavojima i utvrđena maramom vezanom oko vrata. Pri susretu nije pokušavao da se rukuje, niti je šta rekao. Samo je seo za svoj sto i sačekao da Piter Evans i Oktavija Dulitl zauzmu svoja mesta u foteljama.

Gledao ih je čuteći i s nekakvim strogim prekorom.

— On hoće da nas hipnotiše — obrati se Viki Piteru.

— Da li ste povređeni još negde, sem u ruku?... Mislim da nije bilo povreda po glavi — upita Piter skrivajući podsmeh.

Bore oko usta inspektora Hardvika se probudiše:

— Govorite! Prevršili ste meru i sada govorite! — reče on glasom koji je ličio na rezanje.

— Govori, Viki — reče Piter.

— Mi smo tu, a bilo je strašno. Htela sam da padnem u nesvest. Uvek nas napadaju ti zlikovci. A šta smo im mi krivi? Oni su vrlo rđavi. Nemaju mere i to treba videti. Jedva ostajemo živi. Piter i ja. Zar policija neće da povede računa... — brzo je govorila Viki, a Hardvik je bledeo i crveneo, da bi na kraju postao plav.

— Dosta! — vrisnu gubeći vlast nad sobom. — Dosta, do sto đavola! Ja znam sve i to ćemo sada da raspravimo.

— Čim znate sve, onda nema šta da se raspravi — upade Piter.

— Ko je bio sinoć sa vama? Nećete da odgovorite? — nastavi Hardvik.

— Ah, sinoć? Pa da, nismo vam ni rekli, a vi sigurno želite da im zahvalite za pomoć — reče Viki. — Ti Bardžesi su divni! Kako su samo jednostavni, duhoviti i blagi ljudi! I kako su samo verni prijatelji, inspektore, moramo vas upoznati sa Bardžesima.

Inspektor šumno ispusti vazduh.

— Bardžesi? Ko su ti Bardžesi? — upita cinično.

— Prvo zlatna Stela Bardžes, pa taj muževni Stiv Bardžes, i na kraju veseli snažni div Džim Bardžes — nabrajala je Viki, otpuštajući jedan po jedan prst iz stisnute šake.

— Mogao bih i ja vama da kažem. Možda će vam se dopasti ovo: Džejn Vitington, Donald Sikert koga zovu Lun kralj ponoći i, na kraju, glo-

mazni mornar Samjuel Makferson. Šta kažete? — pobedonosno izgovori inspektor.

— Bardžesi da su Lun i njegovi? Govorite koješta, inspektore — reče Viki, koja beše ustala prva da prikrije iznenađenje. — Kako bih bila srećna da je to istina!

— Ležeći tamo u bolnici, sastavljao sam rešenja tih zagonetki. Sve mi se otvorilo pred očima kad sam čuo prijavu očevidaca i opis ono troje što su bili u vašem stanu. Setio sam se priča da je Piter upoznao Luna pre nekoliko godina i da je odbio ponudu Skotland jarđa da učestvuje u njegovom hvatanju. Dakle, prijatelji, Piterov advokat juri u Boston da oslobodi Džejn Vitington i mornara Makfersona. Pre toga je Lun spasao vas dvoje. Odveli ste Moula i saslušavali ga. Mislio sam da ste ga vi ubili. Ali, Alfred Klaip je ispričao šta se dogodilo. Dakle, uzalud mi skrivate činjenice, koje ja dobro znam — ispriča inspektor.

— Tu ima nečeg. . . Čak mi je nešto bilo sumnjivo — reče Evans. — Ako su Bardžesi stvarno Lun i Džejn sa Makfersonom, onda se sve uklapa. Sad mi je jasno zašto sve policije sveta ne uspevaju da ih uhvate, iako to žele, istina bez razloga.

— Kakva je to sad igra, Evanse? — jeknu inspektor.

— Nema igre. Oni su bili stvarno Bardžesovi i vaša priča o Lunu je plod čiste mašte, ili su genijalni u menjanju izgleda i glasa. Uopšte mi je i sada teško da poverujem u vaše pretpostavke — hladnokrvno je govorio Evans.

— Gde su oni sada? — pokuša inspektor na prepad da čuje ono što ga je uzbuđivalo.

— Ko bi to znao!? Rekli su da će nas posetiti kad budu opet došli u Njujork — odgovori Evans.

— Šta? Oni odlaze iz Njujorka? — skoro jeknu inspektor Hardvik.

— Govorili su nešto između sebe o Floridi — reče detektiv.

Inspektor Hardvik nešto progundao a zatim klonu u stolicu.

— Ispričajte mi šta se dogodilo sinoć — reče tiho.

Evans je pričao pominjući stalno imena Bardžesovih. Kad pomenu Bledu Masku, inspektor se trže.

— To znači da je Rodžer Elson u stvari taj maskirani fantom! — viknu mršteći se od bola u ruci, zbog naglog pokreta.

— Ništa ne možemo da dokažemo, ali ima još nekoliko podataka, koji bi trebalo da vas zanimaju — reče Evans. — Verujem da je Rodžer Elson poslovni direktor A D za ubistva. Ostali šefovi trebalo bi da budu King Harigen, Bazil Fiero i Norman Filiber. Slučaj Grin je jedan od njihovih »poslova«, kojih ima na stotine. Grinovi su dobili na lutriji, a A D za ubistva je stavilo u pogon svoj zločinački mehanizam da otme veći deo tog novca. Posledice znate, i sami ste ih osetili.

— Vi ste lukavi, netolerantni prema policiji i ne tražite pravu saradnju — reče inspektor uzdahnuvši. — Znate mnogo više nego što kažete.

— Treba li da mučim policiju tim pretpostavkama? Vi sami možete da izmislite dosta stvari — smejući se odgovori Piter Evans. Kad bude imao dokaze, sve ću ih staviti u vaše ruke.

— Zar ne mislite da ste odgovorni za mnoge nesreće? Da ste saradivali sa nama, možda bi sada bili živi narednik iz Majamia, Tod Grin i Dik Turner.

— Da, Možda. . . Ali bi, možda, bili živi i Lankardo, Veler i Klajp. Bili bi neuznemiravani veliki gospodari A D za ubistva i ucene bi mirno donosile milione. Mrtvi bi bili drugi ljudi, nedužni, neopomenuti, nesvesni opasnosti koja im preti — oštrim naglaskom svake reči odgovori Evans.

Inspektor je ćutao neko vreme.

— Zašto ne dozvolite da vas štiti-
mo? — upita na kraju.

— Mi smo to čak tražili. Večeras smo se stavili pod zaštitu policije i došli ovamo — odgovori Viki i opi-
pa svoje pero na šeširu.

— Obećavate li da ćete nas obavestiti gde se nalaze tobožnji Bardžesovi, čim to saznate? — upita inspektor.

— Nismo mi mali policijski dostavljači! Nikada ne izdajemo prijatelje! Trebalo bi da vam izgrebem oči zbog takvog zahteva! — ljutito je vikala Oktavija Dulitl.

Naborano lice joj postade tamno, a mnogobrojne žilice nabreknuše. Stiskala je staračke, suhe i blede šake.

Inspektor nemoćno odmahnu zdravom rukom.

— Umirite se, gospodo Dulitl. Ja sam zahvalan za svaku pomoć. Ipak, neću moći da vas ne optužim, ako počinite neki prekršaj zakona — reče na kraju.

— Možemo li da napustimo policiju, u kojoj nas vređaju i potcenjuju? — upita Viki.

Evans je skrivao osmeh, tobože trljajući lice.

— Možete da idete, jer nemam osnova za tužbu. Molim vas da date potpun iskaz o sinoćnim i današnjim događajima. Uzeće ga inspektor s kojim ste došli — odgovori inspektor i podiže slušalicu telefona.

Objasni svom zameniku da dođe i preuzme goste, a zatim sastavi detaljan zapisnik i učini šta treba. Ovo poslednje je značilo da ih stavlja pod nadzor.

— Mislim da vaši ljudi neće uspeti dugo da nas prate — reče Evans ljutito. — Ne okrivljujte ih zbog toga.

— Ko je govorio o uhodenju? — tobože čudeći se upita inspektor Hardvik.

— Mislim da smo se o svemu razumeli — odvratila Evans i uze Viki pod ruku.

Izidoše uzdignutih glava i ozbiljni, a jedva su se uzdržali da ne prsnu od smeha.

*

Kad je sve bilo gotovo, oni izidoše.

— Moramo da kupimo nova kola i da potražimo sklonište — reče Evans.

— Ja ću naći svoj ford, a dotle ćemo izmaći Hardvikovim momcima. Ti ćeš kupiti kola posle ručka. Treba prvo da svratimo u »Arhiv« — odgovori Viki.

Evans se složi. Vozili su se malo autobusom, zatim jurnuli u jednu robnu kuću, izišli na suprotna vrata, uzeli taksi i naložili da ih odveze do Prospekt parka. Tamo su se sklonili u šumu na severnoj padini parka i, posle pola sata, umešali se u gomilu južnoameričkih turista. S njima su došli do ulice na zapadnoj strani parka i šetajući proveravali da li ih neko prati.

— Sve je čisto — uskliknu Viki.

Taksijem se odvezoše do starog forda i njime pravo pred »Arhiv«. Viki pozvoni, ali se niko nije javljao. Ona zabrinuto pogleda Evansa.

— Čudno, ne javljaju se, a mora da ima nekog unutra — reče tiho i dade znak da odu dalje.

»Arhiv« je imao jedan tajni prolaz iz susedne zgrade, gde je u prizemlju imala stan jedna članica društva starica. Prolaz je vodio kroz podrum, pa skrivenim tunelčićem u podrum »Arhiva«.

— Imaš li ključ od tog stana? — upita Evans.

— Ne treba ključ. Brava je na šifru, koju znaju sve članice. Tamo ima i telefon — odgovori Viki.

Ona brzo okrenu jabučastu dršku brave po jedva vidljivim zarezima, a zatim namesti pokretni prsten postavljen uz drvo i na kraju gurnu vrata, koja se otvoriše.

Evans požuri k telefonu i pozva »Roma« bar. Javi se vlasnik i on ga zamoli da gostima da novaca koliko im treba, a zatim zatraži da pozove jednog od njih.

Javi se Lun. Evans mu brzo ispriča da inspektor Hardvik shvata ko su oni i da to menja mogućnosti zajedničkog rada.

— Vlasnik bara će vam dati potreban novac — reče Evans.

— Već imamo neophodno — odgovori Lun. — Nego, kako ćemo se naći?

— Sinestite se negde, a zatim tražite obaveštenja od vašeg domaćina. Njemu ću se javiti i reći gde nas možete naći. Ja i Viki smo sada kod »Arhiva«. Adresu znate. Nešto se čudno događa i mi ćemo tajnim prolazom ući da pogledamo. Ako se ne javimo u roku od jednog sata, onda se dogodilo nešto zbog čega smo onemogućeni — objasni Evans.

— Budite spremni. Kao što su iz A D otkrili naše sklonište kod parka, tako su možda shvatili da i »Arhiv« ima neku ulogu — reče Lun.

— Bez brige! Žurim! Do viđenja! — zaključi Evans.

Iz stana je bio uređen prolaz ka pregrađenom delu podruma i njih dvoje se spustiše. Ukloniše paravan i otkri se uski prolaz. S revolverima u rukama pođoše njime i stigoše u podrum »Arhiva«.

Popeše se tiho stepeništem i zastadoše. U hodniku su se nalazila dva čoveka s revolverima u rukama.

— Zvonili su i osetili opasnost. Trebalo je odmah da im otvorimo — reče jedan od njih.

— Biće najbolje da dignete ruke i budete mirni! — viknu Evans.

Gangsteri se okrenuše i digoše ruke. Evans ih potera prema sali »Arhiva«. Ukaza se čudna slika. Jedanaest starica bilo je vezano i porredano po podu. Usta su im bila vezana iscepanim zavesama i raznim krpama. Kolutale su očima kao da žele da daju nekakav znak.

A tada se dogodi ono što je bilo prava skrivena opasnost.

— Gore šape! Ne mrdaj ti, kornjačo! — viknu neko iza Evansovih i Vikinih leđa. Iza zavesa na suprotnim vratima iziđe jedan gangster sa mašinkom u rukama. Evans se osvrnu, i ugleda još dva napadača iza svojih leđa. On i Viki podigoše ruke ispuštajući revolvere. Tek zarobljeni zlikovci ih zgrabiše.

— Ptičice su ipak uletele u kavez! — reče jedan od naoružanih zločinaca.

— Opremite ih i krećemo!

Evans je gledao oko sebe. Sve je bilo ispreturano i pretraženo.

— One će se ugušiti, ako ostanu dugo ovako — reče on obraćajući se Viki.

— Doći će neko da ih oslobodi — šapnu ona.

— Čutite vas dvoje! — viknu jedan gangster i dotrča.

Brzo vezaše Evansa i Viki, pa ih povedoše prema dvorištu. Tamo se nalazila garaža, a dvorište je bilo visoko ograđeno i gangsteri nisu morali da se plaše da će ih videti. Detektiva i staricu gurnuše u velika tamnoplava kola i nateraše ih da legnu na pod automobila. Pokriše ih, a dva gangstera sedoše iza njih.

Baš kad je automobil izlazio iz garaže, jedna starica je dolazila u »Arhivu«. Ona s čuđenjem osmotri kola i požuri u zgradu. Uzalud je zvonila, pa se i sama odluči da pođe tajnim hodnikom iz susedne zgrade.

Uskoro se nađe među vezanim staricama i brzo se dade na posao da ih oslobodi. Sve ustadoše i zagalamiše, ali jedna ostade nepomična. Bila je mrtva.

— Treba skloniti razbacana dokumenta i kartoteke, a onda pozvati policiju i stanicu hitne pomoći — reče jedna od prisutnih.

Dadoše se na posao rastužene smrću svoje prijateljice, koju je vezanu pogodio srčani udar.

Te večeri novine i radio javiše senzacionalne vesti.

»Napad na dom starica... Otmica detektiva Pitera Evansa i njegove pomoćnice Oktavije Dulitl...«

Ali vrhunac senzacije bila je vest:

»Lun, kralj ponoći, opet u Njujorku, izjavio inspektor Mark Hardvik. Lun je već stupio u sukobe s gangsterima. Veruje se da je to obračun sa Akcionarskim društvom za ubistva. Policija traga za zločincima, ali i Luna smatra čovekom van zakona...«

Njujork je vrio prepričavajući istoriju Donalda Sikerta, čoveka koji

je od siročeta i gangsterskog »pitomca« postao veliki neprijatelj svih zločinaca, a ujedno naučnik svet-skog glasa.

Čuli su se zahtevi da se skinu sve optužbe protiv Luna, ali mnogo češće su se javljale sumnje u sve što on čini i zahtevi da »policija uzme stvari u svoje ruke i onemogući tog avanturistu najgore vrste«.

VI

Stara i lepa kuća ograđena visokom ogradom i opkoljena vrtom punim stabala bila bi na lepom mestu da nije gledala na staro groblje Flešinga. Blizina aerodroma La Gvardija s jedne strane i aerodroma Internacional s druge, činili su je još nepogodnijom. Huka mnogobrojnih aviona koji su sletali i uzletali, čas s jedne čas s druge strane, smetala je čitavom kraju oko Flešinga.

Ipak, Lun i Džejn su izabrali baš tu kuću. Bila je već dugo nudena na prodaju i iznajmljivanje, ali niko je nije hteo. Vlasnik je bio presrećan što je iznajmljuje za sto dvadeset dolara mesečno, iako bi dobio petostruko više da je bila negde južnije od groblja i dva aerodroma.

Oduševljeni službenik agencije predveče je dopratio Džejn i Makfersona do ogromne kapije ka kojoj je vodio mostić preko potočića. Džejn je sada bila »crnka«. Makferson je imao kosu obojenu sasvim belo. Njih dvoje bi teško prepoznali čak i Evans i Viki, koji su se od njih rastali pre manje od sedam časova. Makferson je iz iznajmljenog automobila iznosio mnogobrojne kutije, pakete i kofere, a Džejn je razgledala zapušteni, ali kao stara šuma divni vrt.

— Ne čujem ništa! — vikala je Makfersonu, koji ju je nešto pitao.

Baš u tom momentu su se odjednom iznad Flešinga našla dva velika putnička aviona. Jedan je sletao, a drugi uzletao.

Makferson se približi i uzviknu:

— Čovek iz agencije za izdavanje kaže da kuća ima veliki podrum!

— Valjda se tamo neće čuti ovo strašno hućanje aviona odvrati Džej i pođe u kuću.

Trebalo je urediti nekoliko od dvanaest soba i ona se dade na posao. Službenik agencije primi zahtev da se sutra pošalje nekoliko radnika da pomognu, a zatim ode klanjajući se bezbroj puta.

*

Lun je bio ostao u Bruklinu. Koraćao je pognut. Kosa mu je bila obojena tako da je, skoro sasvim seda, odgovarala »staračkom« licu ispunjenom lažnim modrim žilicama i veštačkim borama.

On je još u »Roma« baru pripremio sve što je bilo potrebno da njih troje izmene izgled. Kupljene hemikalije i kozmetička sredstva dozvolili su im da prvo maskiranje obave u kolima, a zatim su ga završili u hotelskim sobama, koje su bili iznajmili samo zbog toga, ali i da im posluže kao rezervno sklonište.

Sada je Lun već znao novosti o Evansu i otkriću policije da su Lun, Džejn i Makferson opet u Njujorku. Zabrinjavalo ga je samo to što su oteti Evans i Viki. Bio je siguran da će ih zločinci likvidirati. Da li odmah? To je bilo jedino pitanje.

Izvanredno Lunovo pamćenje pomoglo mu je da počne od nečega. Bio je zapamtio brojeve telefona. U imeniku pored tih brojeva nađe imena Klaudije Lej i Barbare Grinen. Zapamti adrese i uze taksi.

Smrkavalo se kad stiže pred veliku zgradu u kojoj je stanovala Klaudija Lej. Pozvoni i sačeka pred vratima njenog stana. Otvori mu žena sedamdesetih godina, koja je držala ruke u krznenom mufu, iako je bilo leto.

— Šta želite? — upita starica nepoverljivo.

— Ja sam prijatelj Oktavije Dulitl i molim vas da me saslušate — reče Lun.

— Ne poznajem nikakvu Oktaviju! — naroguši se starica i htjede da zatvori vrata, gurajući ih laktom.

— Ali ja znam da je poznajete. Bio sam sinoć u njenom starom fordu pred bolnicom u Elizabetu. Ona je rekla da pozovem vas i Barbaru Grinem. Evans mi se javio pre nego što je ušao u »Arhiv«. Sve mi je poznato. Moram da učinim nešto za Pitera i Viki. Vi mi možete pomoći — objasni joj on zadržavajući vrata nogom.

Starica se kolebala.

— Znam i to da u mufu držite revolver. Možete me stalno držati na nišanu, ali mi omogućite da vas pitam nekoliko stvari — dodade Lun.

— Ulazite! — reče starica uklanjajući se od vrata i vadeći ruku s malim revolverom u njoj.

Lun ode u sobu i spusti se na staru fotelju, čije opruge zaječашe kao na klaviru. Starica mu stade iza leđa.

— Govorite! — reče kratko.

— Vi i Barbara ste pomagale da se uhodi povređeni Rodžer Elson. Trebalo je da se prikupe podaci o Harigenu, nekom Bazilu i o Normanu Filiberu. Zločinci su oteli Evansa i sada ga treba osloboditi. To je sve što želim da mi pomognete. Šta znate o tim ljudima? — objasni Lun.

— Ko je bio sa vama još u kolima tamo u Elizabetu? — upita starica.

— Bili su Viki, Piter, ja, moja verenica i naš prijatelj — mirno odgovori Lun.

— Onda ste vi... Zar je moguće!? — uskliknu starica.

— Ne verujte policijskim senzacijama. Verujte samo da sam Evansov prijatelj — osmehnu se Lun.

Starica ga je pažljivo gledala nekoliko trenutaka, a zatim spusti revolver i gurnu ga pod jastuk ležaja, obide oko Luna i sede.

— Moram da vam verujem, jer ono što ste ispričali ne bi niko drugi

mogao da zna. Evo šta znam, ako vas ne zanima šta se dogodilo u našem domu — poče starica.

— Štampa je pisala mnogo o tome napadu i mislim da sam shvatio šta se tamo dogodilo. Recite mi šta znate osim toga — upade Lun.

— Jutros smo saznali da je u Njujorku boravio King Harigen. Odleteo je avionom prema Čikagu. Sastao se sa Bazilom Flerom u hotelu »Koneskenk« na Menhetnu. Flero se posle sastao sa Filiberom, a ovaj je posetio Elsona, koji se vratio u svoj apartman na osmom spratu hotela »Sendihuk« u Elizabetu. Posle toga je usledio napad na »Arhiv« — ispriča starica.

— Gde se sada nalazi Filiber?

— Napustio je svoj stalni stan u Elizabetu, ali se nije zadržao ni u onom u Njuvarku. On ima kuću na samom vrhu Elm Pointa, blizu obale. To je rt uz Long Ajlend Sund i mislim da je to njegovo tajno sklonište. Ipak je jedna od mojih prijateljica uspeła da ga prati i da osmotri kuću.

— Ima li još novosti?

— Prikupljeni su podaci o momcima A D za ubistva. To su Eva Majler, devojka sa sto zanimanja, Sandra Česters, koja je bila sa Grinom u Majamiju, neka Laura Farli, izvesna Klara Navoni i Dik Turner, lepotan Patrik Okam, sportista Leon Sentijeri, hipnotizer Dejvid Bukin i još neki skoro dečak, Vil Farlou.

— Pa vi ste im pohvatali mnoge konce — osmehnu se Lun.

— Znamo i to da su verovatno dostavljači smrti neki Stenli Majbridž i Ol Lajt, što znači kao ol rajt. Sumnjam da je »pedagog« neki Bak Hadžis. Jedino nam je zagonetka uloga jednog nastranog i čudnog izumitelja mnogih patenata. To je Horas Spargo. Njegova i sve ostale adrese su ovde — reče starica i pruži mu papirić u koji je zagledala dok je govorila.

Lun uze gusto ispisan papir i baci pogled na njega.

— Imate li ove podatke i negde drugde? — upita zatim.

— Sve je to u našoj tajnoj kartoteci, a znaju i imaju zapisane podatke i ostale zadužene prijateljice — odgovori Klaudija.

— Dok ne bude oslobođena Viki, može li jedna druga, istina mlada žena, da održava vezu sa »Arhivom«? — upita Lun.

— Znam na koju mislite. Ona može. Bićemo počašćene. Ali »Arhiv« je sada pod prismotrom policije, a i gangsteri iz AD ga znaju. Održavajte vezu preko mene i ove tri adrese — objasni starica. — Vas lično ću rado uvek sresti.

— Pružili ste mi ogromnu pomoć — reče Lun. — Ja sada moram da požurim. Javićemo vam se čim budemo mogli.

— Idem i ja napolje, jer moram da se sastanem sa dve prijateljice — reče starica, pa dohvai svoj muf i gurnu revolver u njega.

Starica ode ka svojim malim kolima, dok je Lun čekao taksi. Osvrtao se ne prati li ga slučajno radoznala starica, ali nje nije bilo u blizini. Njena kola su nestala prema zapadu Bruklina.

*

Lun je u iznajmljenu kuću stigao pešice, jer je hteo da bude siguran da ga niko ne prati. Nije stigao ni da razgovara sa Džejn i Makfersonom. Trpao je mornaru pakete u ruke. Noseći i sam čitavu hrpu, pozva ga da siđu u podrum.

Spojio je duge kablove za instalaciju i doveo električnu struju u podrum. Od starih sanduka je napravio dugački pult, prekrio ga plastičnim materijalom i počeo da reda aparate, hemikalije, alatke i delove raznih tehničkih uređaja. Za nepun sat, on i Makferson su uspeali da u podrumu stvore pravu laboratoriju. Džejn im je pomagala postavljajući minijaturne destilatore u jaku centrifugu.

— Sada me ostavite samog, jer u žurbi moram da napravim gasne ampule, specijalne preparate i nekoliko jakih bombi — reče Lun.

— Smem li ja da odspavam malo dok ti barataš oko tih majstorija? — upita Makferson.

— To treba da uradite oboje, jer ćeš ti ići sa mnom, a Džejn će morati da ostane budna sve dok se ne vratimo. Održavaćemo radio-vezu. Sada imamo dovoljno mikro-odašiljača i prijemnika — odbjasni Lun ne dižući glavu sa posla.

Džejn i mornar poslušase, jer je to bio običaj u ovakvim trenucima. Pitanja i predlozi bi im samo oduzimali dragoceno vreme.

Makferson očisti i podmaza svoje koltove i opet ih napuni, a zatim leže i odmah zaspao. Džejn pokuša da spava, ali nije uspevala da se preda snu, pa pođe da spremi nešto jela i jake kafe.

Bilo je već dvadeset i tri časa kad veliki najmljeni ševrolet iziđe kroz kapiju, koju Džejn zatvori. Ona se vrati i pozatvara sva vrata, a zatim se smesti u malu sobu na spratu, gde beše postavila prijemnik. Ali avioni su i noću doletali, pa se ona spusti u podrum, gde pripremi ugodan kutak za čekanje.

*

Vest agenata da je Norman Filiber otišao u svoje skrovište na Elm Pointu izmamila je inspektora Hardvika da i sam pođe na tu stranu. Naredio je da se prikriveno opkoli Filiberova vila i da se duže osmatra.

— Verujem da je oteti detektiv Evans sa svojom »tetkom« Viki doveden ovamo — govorio je inspektor Hardvik svom naredniku Ripu Valtonu.

— Zašto odmah ne pretresemo tu jazbinu? — upita narednik.

— Čekaćemo do ponoći. Možda će naići još neka riba u mrežu. Sada je dvadeset i dva časa. Treba biti strpljiv. Ako su otete hteli da ubiju,

mogli su to da učine u onom domu za starice. Ako su hteli da ih ubiju negde drugde, onda su to već učinili. Nadaймо se da žele da ih imaju u rukama — objasni inspektor.

— Možda ih muče — progunda narednik.

— Postaješ sentimentaln, Ripi! Ne bi škodilo da malo pritegnu Evansa; svima nam je dojadiо svojim veštinama. A starica je prava veštica — odvрати ambiciozni inspektor, koji je želeo veći uspeh.

Dobro zaklonjeni agenti bili su raspoređeni tako da drže na oku svaku stopu oko kuće, ali su bili skriveni u kapijama, jednom noćnom restoranciću i pet automobila parkiranih u senkama drveća.

Nekoliko njih, zajedno sa inspektorom i narednikom, ugledaše kako prilazi veliki ševrolet. Pratili su pogledima dva čoveka koji su donosili putne torbe i pošli ka kući. Obišli su je i preskočili ogradu.

— Ovi ulaze ne javljajući se domaćinu — primeti narednik.

— Pustimo ih da vidimo šta hoće. Kuću spolja niko ne čuva, ali prizemlje je opremljeno jakim rešetkama, a gore su najmanje dva Filiberova telohranitelja — šapatом je govorio inspektor.

Videli su kako ona dva čoveka prilaze kući. Bili su to Lun i Makferson.

Lun osmotri jedan otvoreni prozor na spratu i baci kroz njega nekakav meki predmet. Sačeka nekoliko trenutaka, pa zatraži da Makferson baci čeličnu kuku sličnu sidru, koja je bila obložena gumom na delovima koji ne hvataju oslonac. Za kuku su bile vezane lestvice od upredenog sintetičkog tkiva, čvrsto poput čelične žice.

Prvi pokušaj odmah urodi plodom i Makferson počeo da se penje brzinom i veštinom neobičnom za njegovo glomazno i preterano snažno telo.

Držeći kolt u jednoj ruci, a pridržavajući se drugom, mornar se nađe u prozoru. Odatle mahnu Lu-

nu. I ovaj se pope sa nekoliko lakih, atletskih pokreta i nestade u mračnom kvadratu prozora.

— Mislim da sada znam ko su ona dvojica — šapnu inspektor.

— Jesu li iz društva za ubistva? — upita narednik Rip Valton.

— Ni govora. Naprotiv, oni napadaju Filibera i mi ćemo se pojaviti u pogodnom trenutku. Idi do radio-kola i javi da se pošalje pojačanje od još četvoro najbližih patrolnih kola — naredi inspektor Hardvik.

Pridržavajući improvizovane, ali sigurne maske uz lice, Lun i Makferson lampicom osvetliše sobu. Na jednom kauču ležao je krupan čovek go do pojasa. Na stočiću pored njega bio je revolver, a uza zid prslonjena mašinka.

— Zadremao je, jadnik — šapnu Lun skidajući masku, jer je dejstvo naročitog gasa već prestajalo.

— Da ga vežem? — upita mornar.

— Ne treba — odvrati Lun i uspavanom gangsteru gurnu u usta dve crvene tablete. — Biće miran najmanje osam sati.

— Spavaće taj sin morske krave, a neće ni imati prilike da se uplaši — žalio se mornar.

Podoše dalje i otvoriše vrata. Pregledaše sprat i podoše prema prizemlju. Pogledaše radi sigurnosti svaku prostoriju i konačno se uputiše ka svetlu koje je pokazivalo put. Bilo je to svetlo nad unutrašnjim stepeništem za podrum.

— Idi ivicom — šapnu Lun.

Zatim pođe prvi i nađe se na dnu stepeništa. Pred njim se nalazio kratki hodnik, a zatim se ispod teških metalnih vrata video trak svetla. Čuli su se glasovi i psovke, a zatim jecaj ženskog glasa.

— Nemaju mašte. Uvek muče u podrumima. To je pacovska psihologija zločinaca — šapnu Lun.

— Da jurnem na vrata? — upita Makferson.

— Ako su zaključana iznutra? — upita Lun.

— Onda da pripremimo sve na sigurno — složi se Makferson i pođe natrag uza stepenište.

Trebalo je da ostane na straži dok Lun uspe nečujno da upumpa ispod vrata uspavljajući bezmirisni gas. Lun je klečao pred vratima spustivši svoj revolver na dohvat ruke i otvorivši torbu. Pričvrsti dve providne cevčice na metalni valjak i odvrnu slavinice. Ujedno pokri lice maskom natopljenom neutralizatorom gasa. Pri tome je slušao glas čoveka koji je pretio:

— Još malo i pacov u tegli na njenom trbuhu će početi da gubi kiseonik. Onda će joj progristi utrobu, a ti ćeš tog gledati, prokleta njuškalo. Hoćeš li da govoriš?

— Skinite mi tu strašnu životinju. Gadim se! — cvileći je govorila Viki.

— Govorite, ili ćete pretrpeti užase mučenja, pa tek onda ćemo vas ubiti — pretio je dalje zločinac.

— Šta želite da znate? — upita Evans.

— Ono isto što je hteo da zna Mol. Gde su dokumenti?

— Oslobodite Viki i govoriću. Brzo je oslobodite, jer se životinjica uznemirila! Brzo!

Viki je jauknula.

— Prvo kaži gde su dokumenti, a zatim sve što znate o našim poslovima. Ko je otkrivao podatke? Šta ste javili policiji i ko još zna nešto o nama? Brzo govori, jer pacov će sada početi ludački da grize.

— Ne govori, Piter! Prokleti bili. Trpeće stara Viki. Ionako će nas ubiti i kroz ovaj kanal gurnuti u dubine zaliva — poslednjim snagama je vikala Oktavija Dulitl.

— Prestaćeš tako da govoriš, stara veštice. Eto pacov već... Šta je to?... Ne mogu... Klife, ti spavaš... — uzbuđeno je gundao zlikovac.

Ućutaše i glasovi otetih.

Lun pokuša da otvori vrata. Bila su zaključana. On gurnu nekakav paketić između ragastola i vrata, a onda se izmače. Sa stepeništa nani-

šani u paketić i opali. Eksplozija muklo grunu i vrata se otvoriše.

Lun potrča unutra još uvek držeći masku. Ugleda staricu vezanu po niskom pultu, koji je nekad služio za burad. Na njenom staračkom i razgolićenom telu bila je vezana staklena tegla, u kojoj je bio krupan pacov. Životinja je izbezumljeno počela da kida njeno telo.

Lun revolverom udari po tegli i ona se raspršte, a pacov ciknu i po-beže. Lun brzo posu prahom tek načinjenu ranu, koja još nije bila duboka i poče da previja staricu. Uz-gred se osvrnu na ostale uspavane. Piter Evans je bio vezan uz nekakvu rasklimatanu stolicu, a ispred njega je ležao čovek u kome po opisu Lun poznade Normana Filibera. Malo dalje je uz praznu kartonsku kutiju ležao čovek kratko potšišane kose, i ožiljcima izrovašenog lica. Preko noge mu je ležao automat.

— Policija! — začu se Makfersonov glas sa stepeništa. — Provaljuju u kuću.

— Neka im bude! Baci ove dve gasne bombe gore u hodnik i uđi ovamo — odgovori Lun i pride Evansu.

Preko lica mu stavi maramicu natopljenju tečnošću neutralizatora, pa to učini i sa Viki.

Makferson beše obavio svoj deo posla i sada je podupirao vrata. Čulo se kako policajci pretresaju kuću i kako nekoliko njih silazi niz stepenice.

— U ime zakona, otvarajte! Ovde policija! Nemate nikakvih šansi! Kuća je opkoljena! — čuo se glas narednika Valtona, ali odmah zatim sve se utiša.

Čuše se nekakvi laki udari o tle.

Inspektor Mark Hardvik beše i sam ušao u kuću. Kad je osetio da ga hvata san i malaksalost, on pokuša da istrči, ali pade pre nego što stiže do vrata.

Jedan policajac na vratima, videći kako njegove kolege padaju, ustuknu i glasno javi:

— Svi su pokošeni! Niko se ne javlja iz kuće.

Odred agenata i policajaca oko kuće zurio je u otvore vrata i prozora. Stravične slutnje su ih obuzimale. Poručnik policije, koji beše ostao napolju, naredi da se izvesti centrala i zatraži pojačanje.

A u podrumu Piter Evans i Oktavija Dulitl dodoše svesti. Zurili su u nepoznata lica Luna i Makfersona.

— To smo mi, Donald i Samjuel — objasni Lun.

Evans i starica su još uvek gledali u njih kao u sablasti. Pogledaše uspavane gangstere, a Viki opipa ranjeno telo i zavoj na njemu.

— Dakle, opet nas vadite iz podruma — reče Viki i čudno se zakikota.

Makferson ih je već odvezivao. U tom momentu gangster s ožiljcima se osvesti i ustade. Vide svoju mašinku podignutu sa poda i stavljenju na prašnjavu policu, pa se baci k njoj.

Makferson ga preduhitri i odgurnu, ali gangster navali pesnicama. Samjuel ga pogodi snažnim udarcima, no zločinac je u tom bio žilav i izuzetno snažan. Kratka borba ih odvede u ugao.

— Izmetu morskog psa! Izrode najgorega izroda koga su na ovom svetu opasivali mora i okeani! — psovao je Makferson udarajući.

Nije ni pomišljao da upotrebi oružje. Gangsterovo lice se izobličilo, obli krvlju i zlikovac jeknu, pljujući zube. Ali još je uvek bio na nogama. U jednom trenutku se baci preko velikog sanduka i odatle se pojavi s revolverom izvučenim ispod pazuha.

Makferson poteže i opali iz kolta koji grunu kao da je podrum odleteo u vazduh. Gangster nestade iza sanduka. Dok je Makferson brisao ruke i vraćao se, Lun je vezivao Filibera.

— Opkoljeni smo od nekoliko desetina policajaca — reče Lun.

— Probićemo se vatrom oružja, ako drugačije ne može! Dva im puta tri, neće oni mene više ukrcavati iza rešetaka! — odvrati Makferson.

— Imamo dimno-gasnih bombi tek da otvorimo prolaz na jednom mestu, a policija drži okruženje i po dubini — skrenu mu Lun pažnju i dade znak da podignu Filibera.

— Da li možemo da pomognemo? — upita Evans.

— Ti ćeš izići napolje i reći da smo mi nestali i da se Filiber zabarikadirao u podrumu — odgovori Lun.

— Neću reći ko ste vas dvojica, a posle ćemo pokušati nešto da smislimo — odgovori Evans.

— Naprotiv! Kaži da smo nas dvojica verovatno maskirani Lun i mornar Makferson. Kaži da je Viki u nesvesti. Ona će to već »odigrati« — odgovori Lun.

— Svakako ću se onesvestiti. Pa, već je vreme da ciknem i izgubim svest zbog onog pacova — reče Viki i zauze pozu.

Smejući se iziđoše u hodnik i popeše se u prizemlje kuće. Makferson je nosio Filibera, pa ga spusti među usnule policajce. Lun osmotri oko sebe i naglo se odluči.

— Same, nađi najkrupnijeg policajca, pa se brzo obuci u policijsku uniformu! — naredi kratko.

I sam poče da svlači jednog onesvešćenog.

— Ovaj narednik je bio momčina — reče Makferson odmeravajući usnulog Ripa Valtona.

Začas dva policajca ostadoše u vešu, a Lun i Sam su zakopčavali poslednju dugmad.

— Sklonimo ih negde, da se ne otkrije naš pokušaj pre vremena.

— Predlažem kupatilo. Posle mogu da se istuširaju — odvrati Makferson.

— Ne zasmejavaj nas, nego požuri! — uzviknu Lun i povuče »svog« svučćenog policajca prema kupatilu.

Makferson smesti narednika tako što je oslonio glavu na onog što ga

je Lun preneo, a ovom opet gurnu pod lice veliki čupavi ogrtač.

— Buji-baji, pajko-paji! — šalio se mornar pri tome.

Detektiv Evans se toliko zaneo smehom, da je zaboravio šta treba da uradi.

— Iziđi podignutih ruku i zovi da slučajno ne pucaju na tebe — opomenu ga Lun.

Dok je Evans izlazio, Lun dade znak Makfersonu i pride.

— Stavi Filibera iza unutrašnjeg krila vrata, a ti legni licem prema zemlji. Ja ću učiniti isto. Drži spremne gasne bombe za zadimljivanje. Kad policija nahrupi unutra, mi ćemo se podići, uzeti Filibera i mirno ga izneti napolje. Ući ćemo u najbliži policijski automobil, i odvesti se dalje. Je li ti plan sasvim jasan? — upita Lun, izgovarajući rečenice veoma brzo.

— Sasvim razumem. Oblaci nestaju! Mi ćemo isploviti po mirnom moru! Dečko moj, rećiću Džejn da ima razloga da te poljubi tri hiljade trista trideset tri puta — zanovetao je Makferson zauzimajući mesto.

Već u sledećem momentu je ležao s natučenom policijskom kapom i okrenut podu. Isto učini i Lun, ali se postavi tako da je imao pregled situacije i, ako ustreba, brzo da ustane.

Evans je polako izlazio na vrata i podizao ruke. Napolju su zavijale sirene policijskih kola koja su pristizala. Policajci su istrčavali i zauzimali zaklone. Time su pravili i nešto nove zbrke. Poručnik je izdavao glasna naređenja.

— Pažnja, pažnja! Ja sam detektiv Evans! Oslobodio sam se! Ulaz je slobodan! — vikao je Piter Evans.

— Dodite ovamo podignutih ruku! — pozva ga poručnik policije.

Detektiv posluša i nekoliko trenutaka je uzbuđeno pričao, još uvek hodajući:

— Gangster Filiber nas je bio zarobio! Viki je povređena! Jedan gangster je mrtav! Filibera su odneli Lun i Makferson!

— Kako su ga odneli? — viknu poručnik.

— Ne znam. Možda kroz podrum. Ima jedan kanal tamo iz podruma prema obali. Ili su kroz dvorište...

— Nemoguće! Dvorište je potpuno zatvoreno!

— Je li i prolaz ka garaži? — upita Evans.

— Možemo li da prodremo u kuću? — upita poručnik.

— Nema smetnji! Ja ću ići napred. Moramo da žurimo, jer je Viki u opasnosti — odgovori on i okrenu se.

Ulazio je u kuću, a policajci krenuše za njim.

— Samo ekipa s gas maskama! Ostali pazite! Patrola tri hitno kod izlaza odvoda na obalu! — naređivao je okretni poručnik.

Policajci su u hodu navlačili maske i pripremali oružje. Evans je već bio unutra.

— Nema više gasa! — doviknu iz hodnika.

Na to se i poručnik odluči da uđe. Povede još pet pratilaca. Ulazeći, policajci osmotriše uspavane kolege, a zatim se razidoše da pogledaju sobe. U tom momentu u podrumu vrisnu Viki i svi policajci pogledaše na tu stranu.

Lun ustade i prođe pored Makfersona.

— Ustaj — šapnu mu i stade u senku.

Dva najbliža policajca su stajala iznad inspektora Hardvika. Lun im doviknu:

— Vas dvojica, nosite na vazduh inspektora! Pazite, ima povređenu ruku!

Policajci poslušашe. Nosili su inspektora pazeći da mu ne prignječe ranjenu ruku. Lun dade znak Makfersonu i oni iza vrata uzeše još uvek uspavanog i vezanog Filibera.

— Prolaz, molim! — vikao je Lun pognut i noseći gangstera za noge.

Makferson ga je pridržavao ispod ramena.

— Prema onim kolima levo — reče Lun.

Jedan policajac htjede da im pomogne,

— Možemo i sami! Pomognite unutra — reče Lun.

Niko nije bio primetio varku. Nekoliko policajaca u civilnim odelima se okupiše oko inspektora, a samo jedan pride Lunu.

— Ko je taj? — upita.

— Uhapšenik. Treba izneti zatrovane iz zgrade — odgovori Lun.

— Ubacite ga u ona kola i jedan neka ostane s njim — reče agent.

— Znamo — reče Lun. — Imate priliku da vidite kralja ponoći. Ne propustite je nikako!

— I neću! — odvrati agent i otrča.

— Uh! A mene je toliko svrbela pesnica, te umalo ispustih ovu mrtvu ribu — huknu mornar.

Nadoše se kod automobila, iza koga je čučao jedan policajac. Njih dvojica pustiše Filibera iza kola i Lun reče:

— Možemo li da ga ubacimo unutra?

— Ako vas ne mrzi — progunda policajac.

Lun se osvrnu, a zatim drškom revolvera mlatnu policajca, pa prvo njega gurnu u kola. Uvukoše i Filibera.

— Sedi uz njih, a ja ću voziti — reče Lun.

Krenuše naglo prema prvom uglu.

— Hej! Kuda? — vikao je jedan policijski narednik.

— Ne zadržavaj, hitno je! — odvrati Lun i opet uvuče glavu.

Zaplenjeni policijski automobil poveća brzinu. Bili su van opasnosti.

— Ala, brodimo! Ne gine ti onih tri hiljade trista trideset i tri poljupca! Ako ti ih Džejn ne da, ja ću ti nadoknaditi — smeja se Makferson.

— Brr! Cmokni ti tog jadnog policajca — odvrati Lun veselo.

Uključi radio-prijemnik. Čuo je policijske poruke, ali još nije bilo otkriveno kako su njih dvojica umakli odvođeci zarobljenika.

Brzo se dovezoše do Flešinga i istočnom ivicom pored usnulih kuća skrenuše ka groblju. Makferson odmah iza kapije uze Filibera, a Lun uspavljujućim gasom produži nevesticu policajca. Zatim se vrati vožnjom unazad na put i odatle krenu napred ka Kvins bulevaru.

Vozio je tako dve milje, a onda parkra kola u uličici prema Midl Vilidžu. Napusti kola i krenu pešice natrag. Tu uhvati autobus koji je vozio Kvins bulevarom prema Internacional aerodromu. Tako stiže blizu Flešinga i nastavi pešice.

Bližilo se svitanje zore kad za sobom zatvori tešku kapiju. Na vratima kuće ga je čekala izmorena, ali vesela Džejn Vitington.

— Duguješ mi tri hiljade trista trideset i tri poljupca — reče Lun.

— Zašto? — upita Džejn.

— Pitaj Makfersona — odgovori Lun.

— On već hrče i smeje se u snu — reče Džejn.

— Onda mi veruj na reč — nasmija se Lun i čvrsto je zagrli.

Zatvoriše vrata za sobom. Tek sada novonaseljena kuća utonu u mir poslednjih senki noći. Blago letnje jutro su kidali urlici aviona, ali ovoga puta stanovnike stare kuće to nije budilo.

VII

Osvesti se vezan i postavljen na staru fotelju u uglu iste one prostorije u kojoj je Lun bio improvizovao svoju laboratoriju i radionicu. Užasnuto saznanjem, Norman Filiber je zurio u alate, retorte, destilacione aparate i njemu neshvatljive uređaje. Koliko god nije razumeo čemu to služi, toliko je shvatio kome pripada.

»Da, to je Lun! Samo je on mogao tako brzo i tako iznenada da se

umeša u sve poslove. Taj strašni čovek od koga su nekoliko puta pretrpeli poraz podzemlja Londona, Pariza, Čikaga i Njujorka. Lun, nerazumljivi avanturista, čovek od koga se ne može pobeći«, grozničavo je zaključivao Filiber.

Bio je uhvaćen na delu otmice, a to je značilo električnu stolicu i zbog toga se Filiber u mislima uhvati za jednu maglovitu nadu: možda će se nagoditi s Lunom. Daće mu šifru sefa u njujorškoj banci, ali njemu će ostati pare u Čikagu i Švajcarskoj.

»Samo neka me pusti i ja ću otići u Čikago, uzeti svoj novac i dragocenosti, i preći u Kanadu... Posle u Evropu i sklonjen negde pod lažnim imenom živeti povučeno... Možda je sigurnije otići u Južnu Ameriku... Tamo bih se još bolje sakrio uz pomoć bogatstva...

Tražiće me Harigen i ostali... Ipak, imam šansi... Ja znam kako ću se kriti, grozničavo je mislio Filiber.

Pokušao je da olabavi veze, ali je brzo shvatio da je neko znalački vezao sve čvorove, koji ga čak i ne stežu, ali koji su kao čelične lisice po meri. Pokušavao je da spava, ali ni to mu nije uspevalo. Svaki sat proveden ovako u saznanju da je u rukama Luna, kralja ponoći, majstora hipnoze, psihologa i naučnika, topio je njegovu otpornost.

Naviknut da druge muči, sam je teško podnosio čak i pomisao na muke. Kriv za smrt mnogih ljudi, sam je doživljavao ogromni strah od pomisli na sopstvenu smrt. Zar umreti kad ima skrivenih preko dvanaest miliona dolara u novcu? Bogatstvo je povećavalo strah od smrti. Koliko lepotica bi mogao još da grli zato što je bogat i lep! Koliko uživanja je smišljao i žudeo, znajući da će ih ostvariti krvavim novcem! Zar da sve to nestane? Zar da sedne na električnu stolicu? Zar da ga ugasi nečiji kuršum i otme mu sva uživanja?

Nekada je Filiber brzo potrošio malo nasledstvo roditelja, koji su se doselili iz Francuske i otvorili perionicu rublja. Napustio je školu i rad i trošio. A jednog dana se našao bez novca. Morao je da radi i prihvatio se da vodi perionicu hotelskog društva, jer je samo o tome poslu znao nešto više. Ubrzo je pronicljivo shvatio da postoje i neki drugi poslovi.

Taj prokleti, nasmešeni Bazil Fiero ga je uvukao u prve »poslove«. Tako je sreo Harigena i Elsona. Dolari su povrveli u njegove džepove. Odlučan i bezobziran, Filiber je sam predložio da lično likvidira Harigenovog suparnika Perdolija. Posle je postao vođa »komandosa«, ali je znao i o ostalim »specijalizacijama« društva. Uživao je puno poverenje bosa Harigena i ostalih vođa A D. Tako je i sam postao član Vrhovnog suda i uprave društva za ubistva.

A sada? Zgrabio ga je Lun! Filiber je znao sve što se u krugovima njujorškog podzemlja moglo saznati o tom čudnom protivniku. Znao je šta će se dogoditi. Lun će ga »iscediti«, pa makar on bio odlučan da umre i ništa ne kaže.

— Sve ću reći! Glumiću kajanje! Pomoću da se pohvataju svi oni koji me znaju i koji bi mi se osvetili. Glumiću za svoj život i Lun me neće prozreti — šaputao je sebi, a činilo mu se da više na sav glas.

Nije slučajno govorio o tome da će glumom tražiti spas. Filiber je imao talenta za glumca. Da se okušao u tom teškom pozivu, sigurno bi postigao uspeh. Čak je jednom i dobio ponudu da igra u nekom filmu.

Sada je želeo da Lun što pre dođe. Ali, njega nije bilo, a sati su slamali Filibera. Ipak je uspevao da sastavlja mrvice nade u trošni oslonac strpljenja.

Kad se Lun pojavio oko deset sati, Filiber se skoro obradovao. Pokušavao je da prozre to lice, da oceni kakav je to čovek. Ali Lun je bio u sen-

ci. Dovukavši jaku lampu, okrenu je na zarobljenika. On je ostajao nevidljiv.

— Dakle, Filiber? — počeo Lun.

— Ko ste vi? — upita gangster.

Lun se nasmeja i počuta.

— Ja znam... mislim da znam — reče Filiber strepeći od ovog preki-da razgovora.

Nije smeo dozvoliti da Lun prime-ni hipnozu. To bi bio gubitak šanse da iskaže kajanje i da zasluži makar i malo Lunove milosti.

— Šta ćemo sada, Filiber? — ponovi Lun svoje neodređeno pitanje.

— O svemu sam razmislio... Shvatio sam mnoge stvari. Nikome na svetu ne bih poverovao da ću doživeti sate u kojima ću videti svu svoju bedu, sve svoje grehove. Pomirio sam se s tim da sam zaslužio smrt, pa kad bih imao sto života, nikako ne bi bili dovoljni da njima okajem grehe — reče Filiber.

— To je istina, Filiber! Ali ti ćeš i mrtav ubijati. Ubijaćeš i kad na tebe budu svi zaboravili — reče Lun.

— Kako? Ja više nikad neću ubijati! — prestrašeno viknu Filiber.

— Ja ću umreti svestan da je to pravda i moja ruka se više neće dići ni na koga! Ja se kunem! Ubijte me na najgori mogući način! Ja ne tražim milost za život. Ja tražim milost za smrt, brzu i bilo kakvu, ali smrt!

— Tvoja želja će biti ispunjena — odgovori Lun. — Bićeš ubijen, verovatno na električnoj stolici!

Filiberovo lice se razvuče u blaženi osmeh.

— Molim vas da o tome više ne govorimo i da vaše reči budu prava, jedina i pravedna odluka. Imam još jednu molbu. Vi mi morate pomoći! Morate, ako ste čovek! — viknu na kraju gangster i njegovo lice dobi izraz odlučnosti i nekakvog osvetničkog sjaja.

— Da čujem i tu molbu — reče Lun.

U tom momentu se čuše teški koraci Samjuela Makfersona, koji čuteći pride Lunu, privuče nogama je-

dan prazan sandučić i sede na nje-
ga.

— Želim da se uništi Akcionarsko društvo za ubistva, jer sam kriv za mnoge njegove zločine — nastavi gangster.

— Hoćeš li da pomogneš da se to učini?

— Hoću! Ja mogu da pomognem. Ja to moram! Tada ću mirno umreti.

— Govori onda, Filiber. Možda u tebi ipak ima nešto ljudsko — zaključí Lun.

Gangster je govorio. Nije skrivao svoje zločine. Počeo je od dana kad je pristupio još neizgrađenom AD za ubistva, pa neštedimice nabrojao vođe, članove i sve podatke koje je znao.

Po onome što je već bio otkrio o zločinačkoj družini, Lun je znao da gangster govori istinu. Beležio je podatke i tajne najčudnije zločinačke družine u istoriji čovečanstva. Da se čovek nije morao gnušati neviđenih razmera zločina, morao bi se diviti savršenosti organizacije A.D za ubistva. Sve je bilo predviđeno. Hiljade brana je bilo postavljeno tako da su mogli kleknuti, izdati i priznavati sve desetine i stotine članova bande, ali vođama ništa nije moglo da se dokaže. Čak i Filiberova priznanja nisu imala podršku sigurnih dokaza. On nije mogao da dokaže čak ni Bazilovu i Elsonovu krivicu.

Lun je sve to shvatio, ali bilo je važno znati sve što se događa i šta još može da se dogodi. Užasnu ga to da je otkrio stalni tok zločina. Baš tog dana, reče Filiber, spremaju se dve dostave ubistva.

— Za sada je dosta Filiber. Proverićemo istinitost svega što si rekao. Moj drug će te nahraniti i smestiti — zaključí Lun.

Zatim odvede Makfersona malo dalje i dade mu uputstva kako da okuje i zatvori gangstera, a da ovaj može to da podnosi bez mučenja.

Mala prostorija uz kotao za loženje pretvarala se u zatvorsku ćeliju za stostrukog ubicu. Lun i Makfer-

son su žurili. Džejn je spremala hranu. Trebalo je sprečiti dva ubistva i svaki sat je bio dragocen. A pre toga su morali dobro da obezbede uhvaćenog zločinca. Nije se smelo dozvoliti da se on vikanjem oslobodi dok oni budu odsutni, ili da pati od gladi.

Lun je brzo improvizirao zvučni regulator, koji bi iz boce pod pritiskom ispuštao uspavljujući gas čim bi zatočenik počeo da viče, ili nečim da lupa. Regulator i uređaji su bili sa spoljne strane vrata i van domašaja zatvorenika, a mesto ulaza cevčice za gas brižljivo prikriveno.

Kad su premestili okovanog Filibera u novu ćeliju, Lun mu je objasnio da će biti uspavan ako pravi buku, ili viče. Na domaku su mu bili hrana i svi potrebni predmeti.

— Zašto me ostavljate da živim? To nije potrebno — govorio je Filiber sa izrazom tuge na licu.

— Prvo treba da se uverimo da li si govorio istinu — objasni mu Lun.

Zločinac skrušeno klimnu glavom i zauze svoje mesto u ćeliji. Makferson prikači čelični lanac od okova na njegovoj nozi do čelične traverze koja je virila iz betonskog poda.

Kad napustiše podrum, Lun, Džejn i Makferson održaše neku vrstu malog ratnog saveta. Džejn je trebalo da proveri tačnost šifre Filiberovog tajnog računa kod banke i njegovog šifrovanog sefa. Lun je morao da spreči smrt jedne žene, a Makferson trovanja bogatog trgovca.

*

Izišli su svako za sebe. Na prvoj stanici Džejn je uzela taksi, a Makferson se odvezao autobusom. Lun je koristio kola, jer je trebalo da stigne na drugu obalu Hadsona i prođe kroz Vest Hebenk do Sakoksa, gde se nalazila vila bogatog Dejvida Marča.

Blizu obale Ist rivera, Lun svrati u telefonsku govornicu i pozva broj inspektora Hardvika. Prvo dobi njegovu sekretaricu i ona mu dađe vezu tek kad joj reče da ima vest o izvesnom Filiberu.

— Ko je tamo? — upita inspektor rezigniranim glasom.

— Ovde Lun. Jeste li dobro, inspektore?

— Šta! — viknu nehotično izmoreni Hardvik. — Ko se to šali?

— Nije šala. Sinoć smo se skoro susreli, ali vi ste malo spavanja pretpostavili našem sastanku. Morali smo da pozajmimo uniforme i automobil vaših momaka, da bismo odveli Filibera — odgovori Lun.

— Gde ste vi sada? . . . Ovaj, možda pitam nešto na šta neću dobiti odgovor — zbunjeno reče inspektor.

— Imam jednu molbu, inspektore.

— Recite je, vaše ponoćno veličanstvo — upade inspektor pokušavajući šalom da prikrije svoju malopredašnju zbunjenost.

— Detektiv Piter Evans i gospođa Oktavija Dulitl su u stalnoj opasnosti. Vi ste se uverili u to.

— Jesam.

— Molim vas da ih zaštitite na taj način što ćete ih zadržati radi istrage, najmanje tri dana. Oni su krivi . . . Izmislite nešto.

— A zašto bih to učinio?

— Da biste postigli nešto korisno.

— Šta?

— Obavezaćete me da vam pre-dam gangstera Filibera i mnoge podatke o zločinačkoj organizaciji.

— Dajte mi vremena da razmislim.

— Pa da pokušate da utvrdite odakle govorim i da onda pošaljete tuce policijskih patrola na moju grbaču. Valjda ne mislite da sam preterano naivan? Uostalom, ja ionako neću sačekati vaš odgovor. Ako učinite ono što tražim, imaćete Filibera i podatke. U protivnom, bićete isključeni iz poduhvata likvidacije AD za ubistva — završi Lun i spusti slušalicu.

Po Evansovom pričanju je znao da inspektor Mark Hardvik čezne za uspesima u svojoj službi. Njegovu ambiciju trebalo je potpuno iskoristiti.

*

Ogromnu čašu koktela načinjenog od skoro pola litra viskija i ne-kakvih likera, razblaženih tek sa nekoliko kapi limunovog soka i malo sode s ledom, Džindžer Marč je već bila ispila preko polovine. Sedela je u svojoj sobi obučena u nekakvu modru haljinu, koja je bila ras-kopčana celom dužinom. Posmatrala je sebe u ogledalu, a zatim opet zurila u nekakvu zamišljenu viziju.

— Eva . . . To je od Evangelina . . . Kažu da je na jeziku tamo nekih Grka u starom svetu Evangelina vesnica. Čega je ona vesnik? . . . Kakav je vesnik bila ta Eva? . . . Đubre bolničarsko! . . . Šta ona ima? . . . Moje grudi . . . Takve nema nijedna Eva! . . . Zar mi se ne dive svi muškarci? . . . Kad vide moje grudi . . . kad naslu-te moje oblike. Zure u mene kad sam u bikiniju i vidim . . . gube glavu zbog mene — gundala je Džindžer Marč i opipavala svoju kožu, a zatim opet posezala za ogromnom čašom koktela.

Već je bila pijana, iako se tek bližilo podne. Kosa joj je bila u neredu i neki pramenovi su joj padali do očiju. Gospođa Marč je pušila cigaretu i lepila je u ugao usta kao pre-stareli strastveni pušači. Preko cigarete je dalje jadikovala:

— Dejvid je jedno sladostrasno đubre . . . Da, đubre je on, i gad je on, i meni nije više stalo do njega . . . Namerno ću i dalje da se opijam . . . I više nikad neću potpisati čekove . . . Ne dam mu da troši moje nasledstvo! . . . Da vidim to đubre kad bude bez para! Neka mi kleči pred nogama, a ja ću se pijana smeјati . . . Ha-ha! neverniče! Platićeš mi sve, Dejv! . . .

Njeno gundanje prekide stari vratar, koji uzalud beše kucao na njena vrata, pa je morao da uđe bez dozvole. Videći da je gospođa Marč skoro sasvim gola, on je pognuo glavu i gledao u pod.

— Gospođo Džindžer, traži vas neki gospodin — reče vratar.

— Neka se gubi! Ne želim nikog da vidim . . . Slušaj, Kerni, nikoga ne želim! — odvrati gospođa Marč i opet se maši za ogromnu čašu.

— Ali on je uporan. Kaže da se radi o izvesnoj Evi i da vas on mora videti. Uzalud sam govorio da niste ovde i da nikog ne primete — nastavi vratar.

— Neka uđe, đavoli ga odneli! — odgovori konačno Džindžer Marč i malo prikupi haljinu.

Pokuša da popravi kosu, ali brzo odustade. Prevuče ružom preko usana i malo napuderisa lice, a zatim htjede ponovo da otpije iz čaše. Ipak se nekako uzdrža. Pomisli da treba da ustane i obuče nešto prikladnije, ali se oseti nesigurna na nogama, pa se izvali nazad na široko kanabe, među izgnječene jastuke.

Vratar uvede visokog prosedog muškarca i brzo nestade s vrata. Posetilac je bio Lun.

— Gospođo Marč, molim vas da me saslušate — reče Lun.

Pijana žena ga je posmatrala nekoliko trenutaka, pa instiktivno pokušala da popravi kosu.

— Sedite, gospodine. . .

— Sikert, gospođo. Važno je da me saslušate.

— Pokušaću da vas slušam. . . Eto, nisam baš u formi, ali morate mi oprostiti, gospodine Sikert.

— Ja vas razumem — reče Lun i sede.

— Vratar reče da ste pomenuli Grkinju. . .

— Ne, nikakvu Grkinju. Pomenio sam izvesnu Evu.

— To je isto. . . Kažu da na grčkom Evangelina znači vesnica. . . Tako ja. . . zamišljam da je Grkinja. . .

Malo sam pila — isprekidano je govorila Džindžer Marč i suze joj potekoše.

Bila je ispustila krajeve nezakopčane haljine i njeno golo telo je podrhtavalo dok je jecala. Lun nije mogao a da ne primeti bujne čvrste grudi, duge i lepe butine i pravilno izvajane noge. Zato je gledao u svoje šake i nastavljao da govori:

— Kad je vaš muž bio bolestan, za kućnu negu mu je poslata izvesna Eva Majler.

— Čujem da ona nije nikakva bolničarka, nego striptizeta, zavodnica i igračica. . .

— Zovu je devojka sa sto zanimanja. Ona je bila uhoda zločinačke družine.

— Ne znam. . . Uhoda, kažete? . . . Ona je bila zavodnica! Dejv se vuče sa njom — upade Džindžer.

— To je stvar o kojoj malo znam. Možda je tačno što vi kažete, a možda je sve to pakleni plan zločinaca — pokušala da je smiri Lun.

— Mislite da Eva nije Dejvidova ljubavnica? — trže se pićem izmučena žena.

— Ja ne znam šta je tačno. Znam da mu je ta devojka neprijatelj i da pokušava da ga kompromituje. Postoji plan da se on nekako potčini njenoj volji.

— Mislite da već nije?

— Nadajmo se da nije.

— Kad bi to bilo istina. . . Šta vi smerate, gospodine?

— Ništa ne smeram. Stvari su vrlo ozbiljne. Molim vas da ostavite tu čašu — reče Lun i preduhitri Džindžer uzevši piće u ruke. — Idite i istuširajte se, a zatim pokušajte nešto. . . Morate biti trezni dok bismo razgovarali.

— Ja bih to htela. . . Ne mogu ni da ustanem — odgovori Džindžer.

— Imate li sobaricu?

— Imam. . . Pozvonite tu kod ogledala. . . Ili mi vi pomozite. . . Lepi ste. . . Zar nisam i ja? — gundala je Džindžer.

Pokušavala je da se ispravi među jastucima. Gole grudi joj se otkriše. Pružala je ruke prema Lunu.

On joj pride. Potapša je po ramenu i ona se uhvati za njega.

— Zar nisam poželjna? . . . Vi ste muškarac. . . dokažite da jesam — govorila je suznih očiju.

Lun sede pored nje i poče da govori:

— Vi ste lepi. Divne grudi, božanstven stas, lice i oči dostojne jedne Džoane Kraford u najboljim godinama. . . Lepi ste i poželjni. Ja vam to kažem i morate mi verovati. . .

— Oh dragi čoveče! . . . Poljubite me i zagrlite. . . Ja to želim! — odvrati Džindžer i izazovno izvi celo telo.

— Ja vam se divim! Ipak, ne smem da vas povredim bilo kakvim postupkom koji bi značio korišćenje vašeg trenutnog raspoloženja. Dođite ovamo — odgovori Lun i povuče je za ruke.

Ona je htela da ga poslušaa. Pri tome je pijano zurila u njega i pokušavala da mu se baci u zagrljaj. Lun je čvrsto podiže i povuče prema kupatilu.

Pomože joj da se oslobodi haljine i iskoristi priliku da pritisne određena mesta na njenom vratu i na glavi, a zatim napravi nekoliko pritiska pod njenim grudnim košem.

— Šta? . . . Oh, zlo mi je — kriknu ona i baci se prema lavabou.

Lun izađe i zatvori vrata. Smešio se osluškujući. On je znao tajnu izazivanja mučnine i intenzivnog nadražaja za povraćanje. Malo kasnije je čuo kako se žena umiva, a zatim sve zagluši šum vode.

Kad se pojavila obučena u ogrtaču od crnobelog frotira, bila je upadljivo bleđa i izmučena, ali počesljana i svesnija. Lun je već bio pozvao sobaricu i zatražio jaku kafu.

— Vi ste divni, kao dadilja. Uzimam vas u službu! — nasmeha se Džindžer Marč, ali odman zatim malo porumene.

— Prilegnite tamo — reče Lun i pomože joj da se namesti među jastuke.

Sobarica ude s kafom koja se pušila i mirisala.

— Popićemo kafu i nastaviti razgovor — reče Lun.

Žena klimnu glavom, uze šoljicu i poče da je pije posmatrajući netremice Luna. Još nije bila dovoljno trezna da prikrije svoje divljenje prema nepoznatom muškarcu. Ali posle kafe se brzo treznila.

— Negde smo prekinuli naš razgovor — osmehnu se Džindžer Marč.

— Mislim da ste već sposobni da me slušate — reče Lun.

— Jesam — odgovori gospođa Marč.

— Onda slušajte. Danas je trebalo da budete ubijeni.

— Kakva je to šala?

— Na nesreću, uopšte nije šala. Jedan čovek će doći i doneti jedan paket. Reći će da pogledate tu haljinu i da se spremite, jer će doći vaš muž. Želi da vas vidi u toj haljini i da vas onda nešto zamoli — pričao je Lun.

— Ne želim da ga vidim. . . Ipak ću pogledati kakvu je to haljinu izabrao. Sigurno lepšu kupuje Evi Majler — reče Džindžer Marč jetko.

— Tu haljinu vi nećete pogledati, jer je to, u stvari, prava paklena mašina. Kad biste dotakli haljinu, ona bi eksplodirala, a onda bi suknuo plamen toplote od hiljadu stepeni — objasni Lun.

— Vi pričate nešto strašno! Ko ste vi? — vidno pobledevši upita Džindžer.

Lun je imao policijsku kartu uzetu iz uniforme u kojoj je pobeo iz Filiberove kuće. Pokaza je brzim pokretom.

— Oh, dakle policajac! Moram da vam verujem.

— Verujte mi, jer je u pitanju vaš život. Ostanite i odmarajte se baš tu gde ste sada. Pozovite vratara i poslugu i naredite da svakom ko bi vas tražio odgovore da ste sami. Ne-

ka puste k vama tog čoveka. Ja ću biti skriven tu iza vrata. Ova unutrašnja zavesa, kad se povuče ulevo, biće dobar zaklon — predloži Lun.

— A zašto hoće da me ubiju?

— Smetate im. Nekako će iskonstruisati neku krivicu vašeg muža, a onda će ga ucenjivati.

— Zaslužio je da crkne!

— O tome ćete posle odlučivati. Sada treba da uhvatimo zločinca, a zatim ćete sami videti, vredi li živeti s Dejvidom, ili potražiti sreću na drugom mestu i sa drugim čovekom.

— Zar ima za mene sreće? Ja sam postala alkoholičarka, jer me je Dejvid razočarao i uvredio.

— Vi ga volite i zato vam je bilo tako teško.

— Volim?... Istina je, volela sam ga... Sada ne znam... Uništena sam. Ne mogu bez alkohola. Pijana sam svakog dana.

— Treba da se lečite. Postoje sanatorijumi, lekovi, pa čak i hipnoza. Kad budete srećni, alkohol vam neće trebati. Može se postići da vam bude odvratn.

— Zar je to istina?

— Vama je u stvari alkohol i sada odvratn, ali bežite u stanje pijanstva. Vi to nećete činiti. Gledajte me pravo u oči.

Džindžer Marč je ionako koristila svaku priliku da gleda u te tamnoplave oči, iz kojih je zračila volja, sigurnost i nekakav hipnotički uticaj.

Lun mahnu rukama u ritmičkom kretanju i nastavi da govori:

— U vama će ostati sećanje na mučninu čim zaželite piće... Vi nećete hteti da pijete...

Ponavljao je nekoliko sličnih rečenica, a zatim nastavi da izgovara svoju snažnu hipnotičku tiradu protivu alkohola. Džindžer ga je slušala kao skamenjena. Samo ponekad su joj telo pokretali laki drhtaji.

— Obećajte da nećete piti — nastavi Lun.

— Obećavam da neću piti! — odgovori Džindžer.

— Vama će biti užasno zlo ako samo i pomirišete bilo kakav alkohol.

— Neću ni pomirisati alkohol...

Lun polako smiri hipnotičko stanje žene i oslobodi je hipnoze na način koji ne briše prihvaćene sugestije, koje su se duboko utisle u moždane ćelije podsvesti i psihe.

— Kao da sam bolesna... Jesam li bila zadremala?

— Vi ste se odmarali. Želite li čašicu?...

— Oh! Ne! Nikada neću da pijem ništa! Mislim da će mi biti muka i od limunade — usprotivi se žena.

Lun se osmehnu i pode rukom u džep.

— Onda ćemo grickati bombone. Izvrsni su — reče nudeći joj slatkiše iz kutije.

Ona izabra jednu u crvenom staniolu, a on uze drugu i ostavi kutiju pred njom.

— Nikad nisam probala ovakve... Hm, divan ukus! — osmehnu se Džindžer.

— Bombone su vaše. A sada je vreme da se sklonim. Kad čovek uđe, ništa se ne plašite. Ja ću biti iza njega — reče Lun i pogleda časovnik na zidu.

Bilo je pola jedan po podne.

Nekoliko minuta kasnije vratar pokuca i najavi »gospodina koga sa pošiljkom i porukom šalje gospodin Marč«.

— Neka uđe! — odgovori Džindžer prilično sigurno.

Pojavi se krupan čovek uskog čela i lica koje se širilo prema sredini i vilicama. Oči su mu bile zelene i natkriljene isturenim obrvama.

— Gospodo Marč, šalje me gospodin Dejvid. Šalje vam mali poklon. Rekao je da je to haljina. On će uskoro doći, pa želi da vas vidi u toj haljini. Nije li danas godišnjica vašeg braka? On želi da vas zamoli za nešto...

— Oh, tačno! Danas je godišnjica... Sačekajte da pogledam haljinu, pa ću potražiti malu nagradu za vas — reče Džindžer.

— Ne, hvala! Gospodin Marč me je već dovoljno nagradio. Moram hitno da odem s vašim obećanjem da ćete ga dočekati u toj divnoj haljini — odgovori »profesor«, dostavljajući smrti.

Okrenu se i ustuknu. Pred njim je stajao Lun.

— Čekajte »profesore« Ol Lajt! Lukavi obijač i lupez je postao dostavljajući smrti! Danas ju je doneo lično sebi — reče Lun zapanjenom gangsteru.

Zločinac se konačno povрати od zapanjenosti i maši se rukom pod pazuhu, gde je imao revolver. Ali munjeviti Lunov udarac ga pogodi u zgib ramena i Lajtova desna ruka klonu. Revolver, već izvučen iz kurbure pod pazuhom, muklo lupnu na debeli tepih.

— Proklet da si! — viknu gangster i levom rukom udari Luna.

Ovaj mu vrati nekoliko udaraca od kojih se široko Ol Lajtovo lice obli krvlju. Noge mu pokleknuše i on se nađe na podu. Leva ruka mu je bila pored revolvera i on pokuša da ga zgrabi, ali mu Lun nagazi šaku. Kosti krcnuše i gangster urliknu.

Dotrčase vratar kuće i sobarica.

— Šta se događa — upita vratar zureći u nepoznatog.

— Momak se udario o nešto. Treba mu ubrisati lice — objasni Lun i izvadi maramicu.

Pod maramicom se nalazila mala pumpica. Pritisnuvši maramicu na lice klonulog gangstera, Lun pritisnu i pumpicu. Gangster leže svom dužinom na tepih.

— Izidimo svi odavde. Treba da pozovemo policiju. Niko ne sme da dirne onaj paket. Kad policija stigne, upozorite ih da je tamo paklena mašina. Ovo je gangster Ol Lajt. Kažite da je u službi Norman Filibera. Uostalom, ja ću ostaviti malu poruku.

Brzo napisa nekoliko redaka i adresu inspektora Hardvika. Dade to u ruke gospodi Marč, koja ga je gledala oduševljeno.

Vratar je već bio dobio inspektora Hardvika.

— Javiću vam se jednom. Želim da vas vidim srećnu — reče Lun gospodi Marč na uho. — Javiću se lozinkom: »sećate li se onih dobrih bombona?« Sada moram da idem.

— Smem li da vas poljubim?... Naravno sada samo u lice — šapnu Džindžer.

Lun se osmehnu i ona ga poljubi, a zatim mu poželee sreću.

Malo kasnije Lun se odmarao u malom parku na izlazu iz Vest Hebekna. Gledao je kako projuriše kola inspektora Hardvika.

— A sada do gospodina Dejvida Marča — reče Lun samom sebi i krenu ka parkiranom automobilu.

*

Džejn Vittington je uspevala da održi spoljni mir, ali je patila od prenapregnutosti nerava. Ušla je bila u banku očekujući neko iznenađenje. Službeniku na šalteru sefova je rekla:

— Želim da uzmem nešto iz sefa 2Y-BLM-77-C2.

— Izvolite, gospodice — odvratio je službenik i izišao iz svog odeljka.

Odveo ju je kroz metalna vrata do uskog hodnika u kome je bio dugački red vrata sličnih onima kod telefonskih kabina. Džejn je znala da treba da uđe u onu broj 77. Pokrenula je brojanik na vratima i našla se u kabini. Sela je na stolicu obloženu modrom kožom. Pred njom je bio čelični sef.

Kroz magično oko je videla kako se službenik vraća na svoje mesto. Ona okrenu komplikovanu šifru i otvori teška vrata sefa. Pred njom su se našle hrpe novčanica i kutije s dragocenostima.

Napunila je torbu novčanicama i dragocenostima, a zatim zatvorila sef, promenila šifru i izašla. Stala je pred šalter i izdala nalog.

— Zamenite naziv sefa. Neka glasi 2Y-BLM-77-C2.

— Odmah, gospođice — odgovori službenik i na elektronskoj mašini otkuca prvo stari naziv, obeleži ga da se briše i upisa novi.

Kartončići uđuše u perforatore i cela duga operacija se završi za manje od jednog minuta.

— Trideset dva dolara i šest centi — javi službenik.

— Molim račun i za zakup sefa za dve godine — reče Džejn i sačeka novu operaciju elektronske mašine.

— Četiri stotine i devet dolara — javi službenik.

Džejn je odbrojala novac i sef 77. sem nje nije mogao otvoriti, niko za sledeće dve godine. Čak niko mu nije mogao ni prići, jer bi na stari naziv elektronska mašina odgovorila da takav sef ne postoji. Sada je Džejn shvatila zašto je na početku službenik samo otkucao prvi naziv sefa i skoro u istoj sekundi rekao da može da uđe. Računar je pokazao da je naziv ispravan.

Dakle, sve je bilo prošlo i ona se našla na ulici s gomilom novca i nakita. Išla je i činilo joj se da stotine ljudi gledaju baš u njenu torbu. Zaboravila je da oni nehotično blenu u njene divne duge noge. A ta prokleta torba je bila pored nogu.

Skrenula je iza ugla i potražila trgovinu automobila. Dva trgovca su se rastrčala oko nje pokazujući joj najlepše modele novih kola.

— Imate li i ispostavu za brzu registraciju? — upita Džejn.

— Svakako, gospođice, svakako! Za nekoliko minuta sve će formalnosti biti uređene — odgovori trgovac.

— Onda ću svakako uzeti... Mislim da mi se sviđa ovaj ševrolet specijal, iako tata misli da to nisu kola za mene — reče ona i pogleda u svoju malu torbicu.

— Naprotiv, to je pravi ukus. Neupadljiva lepota i apsolutna elegancija! Ta kola pristaju uz vas kao nebo uz sunce! — laskao je trgovac.

— Ali ja sam zaboravila svoju vozačku dozvolu. Doći ću drugi put —

reče glasom koji odaje razočarenje, ali bez mnogo žaljenja.

— Zar bismo smeli da ne verujemo na reč. U poverenju, reći ću službeniku da vas poznajem i da već imate svoje podatke o ranijoj kupovini. Samo mi ih kažite — insistirao je trgovac.

— Zovem se Helen Rozberi, Menhetn, Peta avenija 217. ...

Trgovac je beležio i posle nekoliko pitanja zamoli Džejn da pogleda kataloge. Ona je sedela i iz velike torbe odbrojala sedam hiljada dolara, iako su kola stajala osamdeset dolara manje.

Uskoro se trgovac vrati i predaše joj koverat sa svim dokumentima za izabrana kola.

— Platiću u gotovom, jer tako ne moram da se poslužim tatinim računom — osmehnu se ona trgovcu.

On odvrati izrazom potpunog razumevanja i primi novac.

— Dajte uz kola jastučić od materijala kojim su presvučena sedišta, a ostalo zadržite. Možda treba počastiti i onog momka iz biroa za registracije — reče Džejn.

— To je bilo ukalkulisano, ali vaša želja je zapovest — reče trgovac i otrča.

On odmah izveze kola i u garaži iza prodavnice naredi da se napune uljem i benzinom. Vрати se k Džejn i pruži joj značku novog automobila. Ona je zakači na svoju letnju haljinu i pođe prema kolima. Gurnu torbu s novcem u prtljažni prostor i seде za upravljač.

Njen posao je bio obavljen.

*

Dejvid Marč je odugovlačio sednicu službenika svog preduzeća. Ljutio se na slab rad, tražio da mu se iznose mnogi podaci i trudio se da ponekog pohvali. Takvima je predlagao da ostalima iznesu svoja iskustva. Na izgled sav obuzet trgovačkim kombinacijama, mislio je o nečem drugom.

Za ovaj dan je morao da ima apsolutno siguran slibi. Već je imao dva preteća pisma, koja su mu pripremili gangsteri tražeći da se »priključi njihovoj zaštiti« i da plaća »malu taksu«. Prvo je bio pokazao policiji, a drugo je skrivao. Tobože plašio se da prihvati zahtev gangstera. Kolebao se i zakasnio. To će biti motiv gangsterske »osvete«.

Dakle, to što je trebalo da se dogodi, moralo je da spada u osvetu gangstera. On će sada biti čist, a nasledstvo ženinog bogatstva mu je obezbeđeno. Tada će moći da »zapliva« u sva uživanja. Prvo Eva Majler. Ali, tu su i Laura Farli, Dijana Majls i Lili Ouklend i mnoge druge. . . Florida, Havaji, put u Evropu.

Iz maštanja ga trže dolazak sekretarice.

— Jedan policijski agent vas traži — šapnu ona.

— Je li se legitimisao? — upita Marč.

— Jeste. Zato sam i pristala da uđem dok radite — odgovori sekretarica.

— Doćiću za nekoliko minuta — zaključi Marč.

Trebalo mu je dosta da stiša uzbuđenje. »Dogodilo se. . . To je svršeno. . . Svršeno. . . Slobodan sam. . . sasvim slobodan. . . Samo mirno i hrabro«, mislio je sakupljajući snagu.

Kad je izišao i ugledao Luna, priđe mu s osmehom bezbrižnog čoveka koji se trudi da bude ljubazan i kad to ne bi bilo nužno.

— Tražili ste me. Je li nešto važno? — upita on.

— Izvesna neugodnost. . . Vašoj ženi se desilo. . . Meni je žao što moram da vam javim — počeo Lun da govori kao čovek kome je zaista žao što mora da donese rđavu vest.

— Je li joj opet pozlilo? Ili je izlazila u onom stanju? — upita Marč i uozbilji se.

— Možemo li razgovarati negde, a da nam niko ne smeta? — upita Lun.

— Imam privatni stančić pored ovih poslovnih prostorija. Ulaz je sa istog stubišta. Samo treba da znam šta se dogodilo i da li moram da prekinem sednicu sa svojim službenicima — odgovori Dejvid Marč.

— Mislim da treba da prekinete — reče Lun.

Marč se vrati u svoj biro i raspusti sednicu, a zatim odvede Luna do stepeništa. Skrenuše u levi hodnik i nađoše se pred vratima koja vlasnik otključa. Lun primeti da su iznutra obložena debelim kožnim prigušivačima zvuka.

Bio je to tajni stan, podešen za terenke i galamu, a da se to ne čuje napolje. Mnoštvo fotelja, ležaja, jastuka i veštačkog krzna; gramofoni, ploče, bar s mnogo skupih pića i umetničke slike vrlo blizu pornografskim mazarijama. To je bio »privatni stančić« Dejvida Marča.

Lun sede na široku fotelju i sačekao da to učini i Marč. A zatim počeo:

— Vašoj ženi su doneli paket. . .

— Je li mrtva? — upita Marč i napreže se da zauzme pozu očajanja.

— Vi već znate šta je trebalo da se dogodi.

— Šta? . . . Ja ne znam. . .

— Ućuti, smrdljiva stenico!

— Kako vi to meni? Ja ne dozvoljavam! — Usprotivi se Dejvid Marč.

Lun hitro ustade i udari ga po zubima. Dejvid Marč se svali u svoju fotelju.

— Vi ćete platiti! Tužiću!

Lun ga opet udari.

— Sklopio si sporazum s Akcionarskim društvom za ubistva, da te oslobode žene.

— To nije. . . — htela Marč da poriče, ali Lunova šaka se opet podiže.

— Vi me optužujete?

— Sve je otkriveno. Džindžer nije mrtva i ona će opet biti normalna žena. Znamo tvoju vezu sa Evom. Ti ćeš sve to priznati. Reći ćeš da se kaješ i biće ti lakše — govorio je Lun.

Marč je ćutao brišući krv sa kraja usne.

— Znam da je novac u donjem odeljku bara — nastavi Lun i pođe preko sobe.

Iznese torbu s novčanicama.

— Dakle, Marč? Kad treba da dođu ubice po svoj prljavi novac?

— Ja ne znam. . . To je moj novac. . . Vi nemate nikakvih dokaza! . . Ne možete da ih imate — progovori Marč.

— Imamo ubicu koji je hteo da usmrti tvoju ženu. Imamo svedoka koji je vodio čitav posao. Biće još nekoliko svedoka. I sama Eva Majler je svedok protiv tebe. Ona ti je podmetnuta kao bolničarka, da bi te pripremila na pomisao da ubiješ svoju ženu — objasni mu Lun.

— Ne verujem. . . Neću da znam. . . Neću takve optužbe — smušeno i uzaludno je ponavljao Dejvid Marč.

Lun mu se približi i tada poče jednu od onih hipnotizerskih seansi koje Lun nije voleo, ali kojima se pribegavalo kad je morao da radi i da postigne nešto važno. Posle pola sata Dejvid Marč je bio doveden u stanje koje se spolja ne razlikuje od normalnog, ali je bio ispunjen strahom i teskobom.

Celo Marčovo biće je prosto vapilo da se oslobodi tereta. Želeo je što pre da bude u policiji, što pre pred sudom i da sve prizna.

— Dokazi su taj spremljeni novac. . . moj pokušaj da imam siguran alibi. . . priznaću sve — govorio je isprekidano.

Lun priđe telefonu i poziva Marčov stan. Javi se neki policajac i Lun zatraži inspektora Hardvika. Kad ga dobi, reče mu da je Dejvid Marč u svom stančiću i da je spreman da sve brzo prizna i objasni.

— To ste vi, gospodine Sikert? — upita inspektor.

— Pogađajte.

— Trebalo je da pogodim i nešto drugo. Tako je logično bilo da ćete ići kod Dejvida.

— Niste zakasnili. U stvari, treba da požurite, jer je bilo ugovoreno da

gangsteri dođu ovde i uzmu novac — završi Lun i spusti slušalicu.

Još jednom upozori Dejvida Marča da treba da prizna i mirno čeka pravdu. Zatim iziđe.

Žurio se. Nije primetio da je, dok je još išao ka automobilu, jedan čovek ušao u zgradu.

Dejvid Marč je zurio u nepoznatog čoveka, koji je držao revolver s prigušivačem u rukama.

— Gde je novac? — upita nepoznati.

Marč pokaza prema barskom ormanu. Nepoznati brzo nađe torbu i pregleda sadržinu. Zadovoljno se isceri i podiže revolver. Užasnut Marč je zurio u cev. Prvi hitac ga pogodi u stomak i on se zgrči. Kuršumi mu izrešetaše glavu i povijena leđa.

U tom trenutku su policajci trčali uz stepenište. Inspektor Hardvik je javio najbližim patrolama, ali i one su stigle kasno da presretnu Luna. Kasno su stigle i da nađu Dejvida Marča.

Ubica im je uleteo pravo u šake. Kasno je primetio policajce i dočkan posegao za oružjem. Gumena palica po potiljku ga je smirila.

Osvestio se s lisicama na rukama.

*

Prelazeći Ist river brodićem stalne pruge, Samjuel Makferson je razmišljao o svom zadatku. Znao je da se dostavljač smrti, »profesor« mučkog ubistva zove Stenli Majbridž i da je to džin od šest i po stopa. Tamnokestenjastu i gustu kosu je delio na levoj strani glave i glatko je češljao, tako da mu jedan pramen natkriljuje desnu stranu čela i dolazi do uha. Norman Filiber ga je opisao kao lepog mondena, koji rado oblači somotski sako svetle mišje boje i karirane pantalone. U džepiću sakoa nosi crnu čipkanu maramicu. Taj gorostas je mogao da ubije malo slabijeg čoveka samo jednim udarcem pesnice.

Žrtva je trebalo da bude šezdesetogodišnji rentijer Džordž Vilijams. Bio je to čovek širokog, modrim žilicama izbrazdanog lica. Nosio je naočare za kratkovidost, koje su imale masivne tamne okvire. Uvek je išao gologlav, iako mu je paperjasta proreda kosica bila toliko proređena, da se videla samo iz blizine. Uvek je nosio leptir-mašnu modre boje i s upadljivom crvenom šarom po sredini. Sivo prugasto odelo kao da godinama nije menjao, ili je uvek kupovao istu tkaninu.

Vilijams je bio bogati rentijer, čiji se dvadeset i šest kuća za stanovanje i sa ponekim trgovačkim lokalom nalazilo u predgrađu Port Moris. Svakoga dana je Vilijams obilazio po nekoliko kuća. Izdavao je stanove, opominjao za neplaćanje zakupnine i odlučivao o najškrtijim opravkama. Njegova gotovina se cenila na pola miliona dolara, a kuće su vredele još toliko.

Vilijams je imao ženu Rašel, crvenokosu lepoticu snažnog tela i neobuzdanog temperamenta. Najčešće se oblačila u tanki crveni pulover i tesne crne pantalone, pri čijem oblačenju mora da se pomagala kašikom za obuvanje cipela.

— Džordž Vilijams je tačan kao sat. U jedanaest sati izlazi iz kuće na samoj obali Harlem rivera i pešice obilazi kuće — govorio je Norman Filiber. — Majbridž će ga sačekati u jednoj od tih kuća. Lupiće ga po golom temenu i baciti niz neko stepenište. Sve će izgledati kao nesrećan slučaj.

Francuz je objasnio i razlog. Pravi mladi Apolon, mladić izuzetne lepote Patrik Okam, za kim luduju desetine žena i devojaka, postao je ljubavnik Rašel Vilijams, koja je od svog muža mlađa punih dvadeset i pet godina. »Pedagog« Bak Hadžing nije imao težak posao da joj usadi ideju o lakom nestanku starog i škrtog muža.

Makferson stiže do kuće na Harlem riveru i pogleda na sat. Trebalo

je da čeka još pola sata. Razmišljao je šta da uradi. Bilo je lako moguće da u zgradurinama izgubi svog štićenika i da ne spreči ubistvo. Zato se odlučio. Pripremi policijsku kartu uzetu iz uniforme u Filiberovoj kući. Sada je mogla da mu bude od koristi.

On pride vratima kuće i pozvoni. Vilijamsovi nisu držali stalnu posluhu. Možda to nije želela ni sama Rašel, jer je svakog dana tako bila slobodna od jedanaest do četrnaest časova, kad je Džordž odlazio za rentijerskim poslom.

Vrata mu je otvorila sama Rašel. Bila je baš u svojim tesnim crnim pantalonama i crvenom džempe koji je imao široka okca pletiva. Oumerila je Makfersona.

— Šta želite? — upita oslonivši se na dovratnik.

— Sad više ni sam ne znam. Hiljadu mi divnih morskih sirena, možda sad želim nešto sasvim drugo... Ipak, moram reći. Dušao sam kod vašeg muža zbog jedne kuće — odgovori Makferson ne skrivajući svoje oduševljenje svim onim što se zvalo Rašel Vilijams.

— On je u svojoj sobi za rad. Odvešću vas — reče Rašel i samo malo se uvi da propusti širokog mornara.

Provlačeći se između nje i dovratka, Samjuel oseti čvrstinu njenog tela. On zastade i okrenu se prema Rašel.

— Smem li nešto da vas upitam? — reče uzdahnuvši.

— Pitajte — reče Rašel i vragolasito se osmehnu.

— Nećete se naljutiti, pa makar šta pitao?

— Možda neću... Dobro, neću se ljutiti.

— Vaše pantalone... Kako ih oblačite, preklinjem vas kopnom i morem? Upotrebljavate li kašiku za oblačenje cipela?

— Možda pogrešno pitate... — smejala se Rašel. — Zar niste mislili kako ih skidam?

— Mislio sam ono prvo, a zamišljao drugo — odvrati Makferson.

— Vi ste čudan svat. Niste baš mladi za takva pitanja, ali imam utisak da ste snažni i za tuce sličnih — dvosmisleno reče žena.

— Kad vidim nešto slično vama, osetim kao da sam pravi morski talas. Mislim da bih vas držao i na dlanu.

— Ne hvalite se! Imam sto četrdeset funti.

Makferson ispruži ruku i zagleda dlan. Spusti ga niže i reče:

— Sednite!

Mlada žena se zakikota i stade so. Oprezno je sedala na dlan. Kad oseti da je oslonac čvrst, ona se sasvim navali na čvornovatu Makfersonovu šaku. On podiže ruku i Rašel se poplaši, pa mu se svali u naručje.

— Oh, mislim da se niste hvalili — reče zatim i okrenu glavu. — Možda ćete nekad tražiti mog muža i posle jedanaest sati. On tada obično nije tu.

Ne dade Makfersonu da nastavi razgovor, nego požuri pred njim, njišući se u kukovima.

— Ovde pokucajte. Muž je unutra — reče zatim i odnjihao se dalje hodnikom.

Makferson uđe i ugleda starca, koji ukloni naočare za čitanje da bi bolje video gosta.

— Pst! Imam malu tajnu za vas — šapnu Makferson i izvadi policijsku kartu.

Pokaza je Džordžu Vilijamsu i sede sasvim blizu njega.

— Ja vas ne razumem. Kakva je to tajna? — upita domaćin tiho.

— Vas treba neko da ubije. Da li ste raspoloženi za takav doživljaj? — šapnu Makferson.

— Je li to šala, ili mi stvarno pretila neka opasnost?

— Šaljivo jeste, ali ne verujem da vi volite takve šale. Neki grubijan treba da vas sačeka, lupi po potiljku i baci niz stepenice. Izgledaće kao da ste se okliznuli i pali na teme.

— Pa zašto ga ne uhapsite? — upita Vilijams i vidno poblede.

Modre žilice po smežuranom licu mu se još više istakoše.

— To je malo teža stvar. Ne znamo gde je taj momak sada. Vi ćete obići nekoliko kuća, a on čeka u jednoj od njih. Možda će vas pratiti, možda posmatrati odnekud... Hiljadu prokletih mogućnosti!

— Onda neću ići nikud!

— Nikad više? Zatvorićete se ovde, postaviti malo bodljikave žice, nekoliko bunkera, i koji mitraljez, zar ne?

— Pa to je nemoguće... vi me zavilavate!

— Nimalo! Ja sam zadužen da ne dam dragog gospodina Džordža Vilijamsa. Treba da ga zaštitim od lomljenja lobanje i kičme. Tu malenkost sam, eto uzeo na sebe.

— Ništa ne shvatam.

— Reći ću vam. Imate li kakvog pića ovde u sobu?

— Imam bocu viskija.

— Dajte je ovamo.

Vilijams posluša i upita:

— Treba li i čašica?

— Sigurno! Dve čašice!

Vilijams uze i čašice iz malog bifea. Makferson usu sebi punu i domaćinu pola. Svoju popi i dodade još za jedan prst. Zatim izvadi tri dolara.

— Ovo je jeftiniji viski. Mislim da boca staje tri dolara i deset centi. Ovih deset centi vi čašćavate, a ostalo plaća policijska blagajna. Sada lepo prospite sav viski. Zatim glumite pijanog čoveka. Ja sam takođe pijan — objasni mornar.

— Da prospem viski?! Vi niste normalni! — protestovao je Vilijams.

— Mi smo pijani. Znači, popili smo viski. Onda ga prolijte u kupatilu i počnimo igru — mirno naloži Makferson.

Vilijams pogleda ona tri dolara i gurnu ih u džep, a onda odnese viski i vrati se sa praznom bocom.

— Sada ćemo da pozovemo vašu ženu. Recite da sam vaš stari prija-

telj. Hvatali smo leptire i lovili ribe — reče mornar.

— Kakve ribe i leptire?! Ja vas tek danas vidim!

— Uh! — jeknu mornar. — Dobro, ovako će ići lakše. Plaćam vam deset dolara da pred svojom ženom i celim svetom igrate ulogu pijanca. Ja ću činiti isto bez ijednog centa. Tako ćemo obići vaše kuće i sve će biti u redu. Pristajete li?

Makferson je držao deset dolara u ruci i pružao ih škrtom bogatašu. Ovaj ih brzo zgrabi i oduševljeno šapnu:

— Pristajem! Za deset dolara vredi se pomučiti!

— Pazite sada! Platilo sam, i od ovog trenutka vaša žena i svako drugo lice mora da nas smatra pijanim. U svakom drugom slučaju vraććete mi i tih deset i ona tri dolara. Čuvajte se da me ne razočarate — zaključio Makferson, obrisa znoj s lica i popi ostatak viskija.

Vilijams otvori vrata i počeo da doziva ženu. Trudio se da mu glas zvuči pijano. Ona dotrča. Osmotri muža i Makfersona, a zatim praznu bocu viskija.

— Dušo... ja i moj prijatelj... Oh, što smo lovili nekad leptire!... A tek ribe!... Upoznaj ga, divan je! — mrmljao je stari bogataš, pridržavajući se za orman s knjigama.

Sada je za deset dolara umeo da igra kako treba.

— Ti si pijan?! Pa, nikad ne piješ. Nisi pričao ni o svom prijatelju. Šta je to s tobom? — pitala je Rašel Vilijams i sumnjičavo gledala mornara.

Makferson joj namignu i pokuša da ustane, ali se svali natrag u fotelju.

— Gospodo... Kad bi mi neko pomogao da ustanem... Posle bih ja čvrsto stajao... Na časnu reč, mogao bih da stojim, i da idem i da plivam... Samo da ustanem... Čak bih mogao da pomognem da se isključi kašika za obuvanje cipela — zanovetao je Makferson.

— Draga, mi idemo! Ja i moj drug iz detinjstva idemo da mu pokažem

moje kuće širom Port Morisa... Viđeće ih sve!... Mi ćemo još jednom loviti ribe!... Živio moj prijatelj Sardžins!... — benavio se dalje Vilijams.

Oni krenuše k vratima pored zapanjene Rašel. Makferson je uštinu za bedra i ona lako ciknu.

— Šta se dogodilo? — upita Vilijams.

— Oh, bože Neptune!... Kakvi brodovi plove po ovom zalivu! Napred, dragi Džordž! — zaglušivao ga je Makferson.

Rašel se zakikota i odmahnu rukom.

— Slomili vrat, dao svemogući bog! — doviknu ona za njima.

Njih dvojica iziđoše tačno u jedanaest sati. Batrgači su se ulicama, zastajali, pridržavali jedan drugoga i išli dalje. Makfersonu je izgledalo da je tmurni, jednolični i prazni život škrtog bogataša bio razlog što se sada Vilijams oduševio ovom igrom.

— Da mi nešto stvarno popijemo — predloži Makferson.

— Ne branim — pristade Vilijams. Svratiše u bife, ali malo kasnije zaključio da ne bi bilo dobro ako bi posetili još koji takav ćumez. Pola sata od početka šetnje ulicama Port Morisa, Makferson je bio prilično razveseljen, a Vilijams pijan. Obiđoše jednu kuću i Vilijams se zadovolji da ženama dvojice stanara pripreti zbog neplaćene kirije.

U drugoj i trećoj kući obiđoše prazne stanove. Kad su prilazili četvrtoj kući Makferson primeti krupnog gangstera. Ovaj je šetao drugom stranom ulice iz pravca kojim su oni došli. Dakle, možda ih je pratio već dugo.

Njih dvojica su se smejali. Svratiše na još po jedno piće s nogu. Sad se već i Vilijams odlučio da plati. Kad produžiše, Makferson sa zebnjom primeti da Vilijams jedva ide. Morao je da ga pridržava.

Uđoše u uski i iskrzani stari hol. Peli su se uskim spoljnim stepeniš-

tem. Makferson začu korake za sobom, ali se nije okretao.

Znao je: to dolazi ubica, »profesor« Stenli Majbridž.

Udoše u uski i iskrzani stari hol. Počeše se peti uz stepenište i na trećem spratu zastadoše.

— Da malo sednemo... Cela kuća mi se okreće oko glave — reče Makferson.

— Meni je zlo... To piće. Fuj! Osam dolara sam stucao... — žalio se Vilijams.

Za njima su se čuli brzi koraci, pod kojima su cvileli stepenici. Oni sedoše i tek tada videše Majbridža. Vilijams nije ništa slutio i beše zaboravio da očekuje napad.

Propustiše nepoznatog i ne okrećući se za njim. Samo je Makferson osluškivao. Oseti da se nepoznati zaustavlja iznad njih. Zato učini pokret kao da će leći na leđa. Napadač je držao zamahnutu ruku u kojoj se nalazila kratka olovna cev. Bio je zamahnuo prema Vilijamsovoj glavi.

Makfersonovo telo se odbaci kao iz katapulte. On zgrabi napadačevu ruku i trgnu napred. Kostí snažne ubičine ruke škljocnuše i izmestiše se iz zglobova, a telo polete preko Makfersona i tresnu tri jarda niže na odmorište. Makferson se baci na njega odozgo, kao plivač u vodu.

Majbridž riknu od bola i ljutine, ali se izvi i pokuša da ustane. Njegova duga leva ruka polete prema Makfersonu i pogodi ga u vilicu. Mornar pokleknu kao da ga je ritnula mazga.

— Bravo, momče! Ti umeš da udaraš! Dodi, kitova repino! Daj da te čiča Samjuel pogladi po perajima! — gundao je Makferson, izmenjujući udarce s džinom.

Namerno nije hteo da ga do kraja smlati. Malo borbe ga je razgaljivalo, a nije mogao da se odrekne ovakvog uživanja, jer je napadač krenuo s leđa. Ništa odvratnije nije bilo od napada s leđa, bar tako je uvek osećao Samjuel Makferson.

— Ubiću te, pijana njuško! — zapreti Majbridž grčeći lice zbog bola u iščašenoj i nemoćnoj desnici.

— Nedužnog si me napao, ribo bez krljušti! Ne smeš da me udaraš — izazivao je Makferson kao da hoće da beži iz borbe.

Vilijams je odozgo zurio u njih dvojicu. A kad krv obli lepotanovo lice i on ispljunu krv, Vilijams okrenu glavu. Ne izdrža i nagnu se na ogradu stepeništa. Povraćao je ječeći.

Za to vreme, Majbridž je začuđeno zurio u Makfersona. Samo jednom je uspeo da ga udari, a sve ostalo je bilo očajno jurišanje u prazno. Ali mornarevi udarci su pogadali cepajući čas napadačevu arkadu, čas pune i lepe usne, a čas nos i jagodice.

Džin pokuša da se bori udarcima nogu, ali ga mornar dva puta na isti način poduhvati, jer borbu nogama je učio na brodovima i među mornarima. Bila je to posebna disciplina mornarskih borbi, koju su nekad negovali i razvili gusari širom svih mora i okeana.

— Za ovu ću ti oderati kožu, bivolja glavo! — opsova gangster.

— Jadna moja koža! Preklinjem te, da mi je ostaviš nepovređenu. Ja sam retka ptica i biću ispunjen za muzej znamenitih figura. Hajde, kitov repu, hajde! Samo još malo zabave! — izazivao ga je Makferson, puštajući gangstera da ustane i ponovo nasrne.

Dok je njihova borba trajala, stepenište iznad i ispod njih se okiti stanarima, koje je privukla urnebesna borba.

Gangster je bio na nogama i sada se uvijao u uglu odmorišta. Onesposobljenom desnom rukom nije mogao da potegne revolver ispod levog pazuha, pa je skriveno pokušavao da to učini levom. Makferson ugleda oružje u njegovoj ruci i morade naglo da udari. Uzmahnu pesnicom i spusti je kao malj na protivnikov potiljak.

— Šta mu bi odjednom? — upita Makferson i kleče uz onesvešćenog.

Brzo mu gurnu revolver nazad u kuburu, a zatim pozva Viliijamsa.

— Hajde da ga izvedemo dole na čist vazduh!

Jedan snažan mladić preduhitri Viliijamsa.

— Pušio sam gore uz ogradu stepeništa i video sam početak. To je bila prava borba — reče on oduševljeno. — Ja ću vam pomoći.

— Vi ostali se razidite! Ja sam iz policije — reče Makferson i pokaza policijsku kartu.

Mahao je njome ispred radoznalaca, koji su bili prišli bliže.

— Hoćete li da vam pomognem? — upitaše još dva čoveka.

— Bravo, gospodo! Pomozite da ovog deliju batinaša izvedemo do taksija — odvrati Makferson.

Poduhvatiše gangstera i povukoše ga niz stepenište. On je bio u polusvesti i pomalo se otimao, a mnogo jaukao od bola u desnoj ruci, za koju su ga držali mladić i još jedan čovek.

— Siromah, krvvari iz nosa i usta. Moram ga ubrisati — reče Makferson.

I on je imao maramicu s gasnom pumpicom i pritisnu je na gangstерово lice. Ovaj se smiri. Pred grupu je već bio izišao jedan mršavi čovečuljak i uspeo da zaustavi jedan taksij.

Gurnuše gangstera u taksij, a Makferson pokaza policijsku kartu. Odmah zatim gurnu vozaču u ruke deset dolara i naredi:

— K najbližoj policijskoj stanici!

— A ja? Šta ću ja sada? — pitao je Viliijams.

— Dodi i ti ovamo — odluči mornar.

Taksij krenu baš u momentu kad je iza ugla dolazio jedan policajac.

— Ovaj orijaš je gangster — pričaо je Makferson vozaču taksija. — Evo vam još deset dora za uslugu. Predajte ga u stanicu, jer je pokušao da ubije gospodina Viliijamsa. Ja moram hitno da uradim još nešto,

pa ću doći pre nego što ga smeste iza rešetaka.

— Zar nećete i vi u stanicu? To je u sledećoj ulici — reče vozač.

— Zaustavite. Ja ću već stići za vama, Treba da se javim centrali — odgovori Makferson.

Taksij stade, a Makferson iziđe. Mahnu rukom zbunjenom Viliijamsu, a zatim požuri prema telefonu. Pozva najbližu policijsku stanicu i javi da dovode gangstera, dostavljača smrti.

— Obavestite inspektora Hardvika, jer je to njegov poznanik — zaključio obavest i spusti slušalicu.

Pogleda na sat i zaključio da je bilo dosta posla. Mrmljao je zadovoljno samom sebi:

— Zaslužio sam komad mesa. Dobro parče bifteka će mi omekšati vilicu. Onaj momak udara kao mazga kopitom.

Klatio se mornarskim korakom prema restoranu »Fleming rezervat«, gde se govedi biftek prodavao kao meso pravog bufala, u ambijentu dvorane okićene indijanskim kopljima i strelama, slikama slavnih kauboja i starim puškama za lov na bizone. Ovamo je moglo da se uđe podvriskujući i pevajući.

Pre nekoliko meseci Makferson je otkrio ovaj restoran kod Krouton parka. Sada ga se setio i samo se zadovoljno smešio.

Vlasnik restorana prepoznade izvrsnog gosta, koji je dolazio samo jednom, ali je za ručak potrošio i poklonio punih pedeset dolara. Zato mu pođe u susret.

— Dobro nam došli! — pozdravi ga. — Služiće vas dva najbolja i najbrža momka.

— Nadam se da od toga bizona nije prodato tona putera i vagon sira. Je li istina da se može dobiti pravi volujski biftek? — šalio se Makferson.

Vlasnik restorana namignu i klimnu glavom, a zatim šapnu:

— Ovaj »bizon« je bio mlad i sasvim dobar junac.

— Tako valja! Neka bude jedno dva kilograma bifteka i šta treba uz pravi ručak — odvrati Makferson i zauze sto u jednom uglu.

Razmišljao je o svom zaplenjenom brodu i od tuge odluči da popije bocu vina i popuši najskuplju cigaru koju je kupio posle slučajnog plena u gangsterskoj torbi. Na svoje žaljenje otkri da je u borbi cigara naprsla. Brižljivo ju je krpio vlažeći jezikom listove duvana.

VIII

Inspektor Mark se nalazio u centru haosa. Rastrzali su ga tako nemilosrdno da je bio na ivici snage. Pretio mu je potpuni slom živaca. Godinama nije bilo uhapšeno toliko gangstera, a sada mnogi čudno brzo priznaju. Čak i naručioc ubistva, kakav je bio Dejvid Marč, ispovedali su se kao pobožne bake.

Stotine agenata Federalnog istražnog biroa sjurilo se na inspektora, uhapšene zločince i svedoke. Oni su pravili takvu zbrku da se moglo vrištati od jada. Među agentima i funkcionerima FBI bilo je birokrata koji su bili nasledni policajci. Sinovi nekada važnih federalnih policajaca, postali su brzo posle školovanja važni funkcioneri. Svakoga od njih je mogao da išamara malo okretniji mangup. Oni su zato sa sobom vodili grube momke, koji se nisu mnogo razlikovali od gangstera, kad se radilo o metodima i moralu. Bilo je očito da među njima ima i poneki gangsterski doušnik.

Na inspektora i njujoršku policiju jurnuli su advokati uhapšenih. Pljuštale su velike kaucije i tražilo se puštanje iz zatvora. Inspektor je možda najteže bilo da se odupre advokatu Bermisenu koji je zahtevao hitno puštanje detektiva Evansa i Viki Dulitl. Advokat je podbadao i štampu, koja je čerečila inspektora optužbama da je uporniji u hapšenju onih koji se bore protiv gangste-

ra, nego u hvatanju samih zločinaca. Morao je da povuče optužbe i detektiv je sa Viki izišao napolje. A za uzvrat je novinarima napričao hrpu podataka i činjenica o AD za ubistva.

Novinari su bili posebna vrsta mučitelja. Hteli su sve da znaju i vide. Stizali su na mesta zločina i hapšenja u isti trenutak kad i policija, a nekad i brže. To bi se još i trpelo da nisu perima bockali i parali kožu FBI i policije. Samo članak izvesnog Perija Brajana, koji su objavile mnoge agencije i prenele tri velika lista, mogao je da natera inspektora i mnoge policajce u bes i plač od srca.

»VELIKA LEKCIJA NJUJORSKOJ POLICIJI — pisalo je u naslovima članaka. LUN, KRALJ PONOĆI, ZGRABIO ZA GRLO ZLOGLASNO DRUŠTVO ZA UBISTVA — UŽASNUTI ZLOČINCI DOLAZE I ISPOVEDAJU SE POLICIJI — FBI I POLICIJSKE SNAGE SRUČILE SE U METEŽ, A STVARNE USPEHE POSTIŽE SAMO LUN, ČOVEK VAN ZAKONA, KOGA POLICIJA ZAJEDLJIVO I UPORNO GONI.«

Ispod velikog naslova i krupnih podnaslova pisalo je o agoniji gangstera i njihovog AD za ubistva, iznošeni su podaci o sprečavanju njihovih zločina i mogućnostima da se gangsteri dotuku.

To bi sve policija i FBI nekako i trpeli da ih nije pogadala najljuća strela komentara uz taj članak. Tamo je između ostalog, pisalo:

»... I posle svega, FBI i policija nisu povukli poternice protiv Donalda Sikerta, Džejn Vitington i Samjuela Makfersona. Čak ima mnogo znakova da su naučnici i njihov hrabri mornar progonjeni s više upornosti i snage nego što je upućeno protivu najužasnije bande veka, bande AD za ubistva.

U takvoj nepravednoj hajci, Lun mora da vodi bitku s ogromnom gangsterskom bandom. Zašto policija čini sve to? Zašto ne pokuša saradnju s Lunom? Zašto mu ne za-

hvali na neprocenjivoj pomoći? Je li to sujeta, profesionalizam iskrivljen do odvratnosti, zavidljivosti i suparništvo? Ili je to nešto još mnogo gore? Ne bismo se usudili da tvrdimo da je to smišljena pomoć policije gangsterima, jer bi to bilo do te mere užasno da čoveku nestaje snage da poveruje. Ostaje da se još po sto puta pitamo: zašto progone Luna? Zašto?!...»

I nehotično se u dušama mnogih policajaca radala mržnja prema Lunu. Mnogi su više maštali o tome da njega zgrabe, ili pogledaju preko cevi svojih revolvera, nego u hvatanju gangsterskih mnogostrukih ubica. To je bio fenomen iznikao iz svega onog što je i rodilo moć gangstera.

Samo poneki policajac, u kome je ostalo običnog ljudskog poštenja, dovoljno da prevaziđe profesionalnu deformaciju, počinjao je da simpatiše Luna i njegovu malu družinu. Jedan od tih bio je i narednik Rip Valton, dobroćudni džin u modroj uniformi.

Za razliku od obe vrste, inspektor Mark Hardvik nije imao nikakav stav. Divio se Lunu, malo mu zavideo i dosta se ljutio na njega, ali nije smatrao da treba ulagati napore da se Lun uhapsi. To su mu starešine i prebacivale. Mnogo se pričalo o tome što je policija zakasnila kod slučaja Marčovih i Vilijamsovih. Naročito se ceo aparat okomio na slučaj u kući gangstera Normana Filibera. Novinari su dosipali ulje na vatru pišući:

»... Više koristi u zaštiti građana od zločinaca postigao je sam Lun sa Džejn i Makferansom, nego najmanje tri policijske brigade i trideset stanica.«

Ipak, inspektor Mark Hardvik je uspevao trezvenc da misli. Tražio je odluku svih faktora, koja bi glasila: sve snage na hapšenje i uništenje AD za ubistva i nikakvih planova o hvatanju Donalda Sikerta. Znao je da time izlazi na ivicu ponora, ali se nije uplašio.

I toga jutra, posle burnog dana i neprospavane noći zbog hapšenja Majbridža, Lajta, i tuceta »mamac«, kao melem stiže jedna pošiljka. Bile su to magnetofonske trake i pismo od Luna. Inspektor se zatvorio u svoj biro i slušao je prvo podatke izgovorene Lunovim glasom. Bile su to rečenice nabijene podacima, mislima i logičnim zaključcima. Neupadljivo sročeni saveti i sugestije mogle su da budu prihvatljive čak i za sujetnog policajca.

Zatim je sledio iskaz gangstera Normana Filibera. Inspektor je vraćao traku da bi ponovo čuo Filiberovo mišljenje o tome šta će se dogoditi:

»Oba krila AD će sada dejstvovati. Ja ne znam kako i ko će to činiti, jer poznajem samo njujorški deo organizacije. Ali oni neće sedeti skrštenih ruku. Sjuriće se ovamo da prekinu lanac hapšenja, svedočenja i proboja u svoje tajne...«

— Ima li znakova da su se već sručili — glasno reče inspektor sam sebi.

On je imao razloga da to kaže. Nađena su tela ubijenih devojaka. Bile su to prijateljice Normana Filibera, neka upadljivo lepa Italijanka Klara Navoni i »mamac« Laura Farli. Policija je u Majamiju nadzirala Sandru Česters, »mamac« za poginulog Grina, ali ona se posle dva dana utopila u moru. Izvadili su njeno telo obeleženo znacima rvanja u odbrani. Neko ju je gnjuranjem zgrabio i odvuкао pod vodu.

Nađen je mrtav od trovanja alkoholom izvesni Leon Sentijeri. Bilo je znakova da je nasilno nalivan jakim alkoholom i gušen alkoholnim parama dok je ležao bez svesti. Filiber ga je pominjao kao jednog od muških »mamac«.

Nađen je mrtav Bak Hadžins. Pregazila su ga neka kola na samom kraju Berger Pointa, gde mu je bio stan, ali krivac je nestao. Hadžins je po Filiberovom pričanju bio jedan od najboljih »pedagoga«. Vitak i prijatnog izgleda, s lulom u zubima i

osmehom oko nje, »pedagog« je lako, vešto i brzo sticao poverenje odabranih žrtava AD za ubistva.

Vrhunac svega bila je vest da se u ćeliji ubio »komandos« Al Klajp. On je udaranjem glave o zid razbio sebi lobanju. Odmah se šaputalo da je to skoro neizvodljivo samoubistvo i da je verovatno delo kakvog gangsterskog poverenika među čuvarima zatvora. Još jedna usta svedoka su bila zatvorena.

— Treba samo hapsiti! Hapsiti sve sumnjive i pomenute u podacima koje imamo. Treba zgrabiti svedoke i čuvati ih za najveći rasplet — govorio je inspektor Hardvik.

Ali čitave horde advokata, zatim skrivanja i bekstva, mrsili su takav plan. Uzbuna u gangsterskoj organizaciji je bila potpuna.

AD za ubistva se branilo.

*

»**B**ranite se energično! Dolazim s novim, pravim momcima!«

To je bila poruka s potpisom »Bos«. Dakle, King Harigen se odlučio na nemilosrdnu bitku. Carstvo je moralo da se brani i odbrani.

S tom porukom pred sobom sedeli su zajedno Rodžer Elson i Bazil Fiero. Bili su u tajnom stanu na uskom poluostrvu Rokvej bič. Pred njima je bila obala Atlantika, iza ove mnogobrojno ostrvlje zaliva Jamajke, što se svojim sivim i prljavim vodama uvukao tu pod Long Ajlend, najveći deo Njujorka.

Uvek nasmešeni Bazil Fiero sada je opustio usne, a glavni »mislilac« i direktor AD za ubistva Rodžer Elson, ništa nije mogao da smisli. Nije se radilo o akcijama. To je sve već bio »smislio«. Svedoci su bili ubijeni, tragovi uništeni, mogući dalji prodori policije osujećivani. Nešto drugo Elson nije mogao da »smisli«.

— Treba da se odlučimo — govorio je Elson. — Filiber je u rukama tog čudovišta. Lunu on neće ništa da sakrije. A to znači da smo nas

dvojica na nišanu. Policija nas već traži.

— Uzmimo advokate i branimo se — odvrati Bazil Fiero. — Filiberove priče nisu dokazi. Niko nam neće moći da dokaže krivicu. Niko i ne zna o našem učešću, sem Filibera. Nema dokaza! To smo protresli po sto puta.

— Ne zavlaci glavu u pesak, kao noj! Ti znaš o čemu ja govorim, a pričaš nešto sasvim drugo! — ljutio se Elson.

Sada mu bela maska nije bilo potrebna, bio je bleđ u licu, kao da mu je neko iscedio svaku kap krvi. Samo su mu oči zlokobno svetlucale iza tamnih okvira naočara.

— Hm! Reci otvoreno na šta misliš — reče Fiero.

— Tako? Nećeš sam da kažeš? E, pa da ti baš i ispričam, ako tvoj mozak ne može to da svari — jetko odvrati Bleđa Maska. — Bos dolazi s momcima. Znaš li šta to znači?

— On će pomoći da se stvari srede — odgovori Fiero i prvi put se osmehnu, ali cinično i nervozno.

— A znaš li kako?

— Hm! Mislim da ne znam sve... Ponešto slutim.

— Šta slutiš?

— Pogodi.

— Slutiš da će da zaštiti nas lično. A to znači?

— Uh! Prekini i ne muči me tim natezanjima. Znam da ćemo nestati zauvek. Pali smo na ispitu. Provalili su naš deo organizacije i Bos nam neće predložiti samoubistvo. On to radi brže i jednostavnije — izreče Fiero.

— Bravo, čoveče! Bravo! Sad govoriš kako treba. To isto i ja mislim. Ja znam da će nas staviti »na led« nekoliko dana dok ne predamo račune, novac, neotkrivene delove organizacije i sve što držimo u rukama. A onda? Zna se šta onda! — grozničavo se složi Rodžer Elson.

— Rubikon je pređen! — uzviknu Italijan.

— Šta je pređeno? — zbuni se Elson.

— To je jedna naša poslovice. Rubikon je antičko ime za rečicu Fjumićino. Imperator Cezar ju je prešao počinjući borbu protiv Pompeja i Senata. Kad se nešto sudbomosno odluči i započne, kaže se: »Rubikon je pređen« — objasni Fiero.

— Idite do đavola vi mudraci iz starog sveta! — ljutito reče Elson »mislilac«.

— Znači, nećeš da pređemo Rubikon? — opet pokušava da se osmehne Fiero.

— Rekao sam ti da ideš do đavola! Prelazimo i Rubikon i Hadson! Ja hoću da živim! — viknu Elson.

— Hoćeš da živiš u savezu sa mnom, ili da se spasavamo kako ko zna?

— Lukav si, Rimljanine! Šta je bolje?

— Bolje je zajedno. Mi se znamo. Ja sam shvatio da si ti bio Bela Mas-ka. Dvojica se lakše brane. Prihvataš li?

— Prihvatam!

— Onda treba otići do Horasa. Imamo još grupu specijalnih dostavljača. Tih pet »profesora« ćemo upotrebiti da odmah nestanu oni koji bi možda ponešto mogli o nama da svedoče. Horas Spargo će dati najbolje »pakete« — predloži Fiero svoj plan.

— Samo ti znaš gde je Horas Spargo i ko je to u stvari — dodade Elson.

— To je ono što nam odgovara. Bos neće hteti da uništi Spargoa, jer mu taj genije treba. A zaboravio je da se obavesti o pronalazačevom mestu boravka kad smo poslednji put menjali sklonište.

— Kakvo je to mesto?

— Mala radionica za opravke električnih uređaja. Iza nje je sklonište pretvoreno u radionicu za sklapanje bombi i paklenih mašina svih vrsta. Spargo sprema i otrove. On je zaista genije.

— Onda k njemu! Otuda ćemo dejstvovati još dva dana, a onda ćemo otputovati — predloži Elson.

— Kuda ćemo otići? — upita Fiero.

— Tajno sam kupio malu farmu kod Holidejburga u Pensilvaniji. Tamo me znaju odavno pod drugim imenom. Odmaraćemo se nekoliko meseci — objasni Elson.

— Mislim da ideja nije rdava. Imaš li tamo ljudi?

— Tri prava, čvrsta momka. Izabrao sam ih od naše tri stotine. Njih goni policija, a ja sam im obezbedio sklonište. Zadovoljni su i verni. Ne sklanjaju se ako nekoga treba ukloniti.

— Dakle, tvoja farma, tvoji momci i tvoje vodstvo. Ja sam uz tebe. Biću ti odan — svečano izgovori Fiero.

— Primam te za ravnopravnog! Još jednom će od nas drhtati Njujork, a možda i Čikago — još svečanije izjavi Elson.

— Zaklinjem se na vernost, tebi Elsone!

— I ja se kunem tebi da nikad neću izneveriti!

Ustadoše i zagrliše se. Bilo bi dirljivo ovo zaklinjanje da nije vršeno u ime mnogih izvršenih zločina i onih koje su se nadali da izvrše. Zato je ovo zaklinjanje bilo jezivo.

Obojica gangstera se i sami najezišu. Bilo je to uzbuđenje spremnosti na borbu za samoodržavanje u trenucima smrtno opasnosti.

A njih dvojica su bili svesni te opasnosti.

*

— **E**lson i Fiero su nestali. Policija ih traži, a ja sam u toku noći uzalud pokušavao da ih pronađem — pričao je Lun sedeći prema Normanu Filiberu.

— To ne sme da se dozvoli! Oni će me ubiti čim to bude moguće. Ubiće me... — nehotično je rekao Filiber a zatim pokušava da popravi rečenicu. Nije u pitanju što će mene ubiti. Ja želim pravu smrt. Ali oni će mučiti... Užasniji će biti trenuci pre smrti, nego sama smrt od kursana ili električne stolice.

— Znaš li neki način da se pronađu? — upita Lun.

— Gde bi mogli da budu?... Postoji stotinu mesta... Možda je jedno najprivlačnije...

— Pokušaj da zaključiš gde mogu da budu.

— U našem poslu je uvek bilo opreznosti... Pomalo smo uhodili jedan drugog. Razumljivo je, s obzirom na zavisnost... I ja sam uhodio.

— Elsona i Fiera?

— Svakog posebno. Fiero ima sklonište u tajnom stanu na Rokvej Biču. Elson zna to mesto. Možda su tamo.

— Još neka mogućnost?

— Kad je menjao sklonište »majstora« Horasa Spargoa, samo je Elson čuvao tu tajnu. Ali ja sam se obezbeđivao i saznao. To je mala radionica za opravku električnih aparata.

— Gde se nalazi?

— To je na Bergen Biču, prema ostrvu Mil. Stara zgrada u Jedanaestoj ulici.

— Imaš li još kakvu ideju o skrovištima? — pitao je dalje Lun.

— Lisica Elson... Slučajno sam saznao da je on bio nekoliko puta u Holidejburgu. Sazano sam da pod lažnim imenom tamo ima malu farmu — objasni Filiber.

Pokušavao je da se seti još kakve mogućnosti, ali mu nije uspevalo. Tada ga Lun upita:

— A gde će se smestiti glavni gazda, ako stigne ovamo?

— King Harigan ne odseda nikada na istom mestu. On tajno zakupi sprat jednog hotela, ili neku posebnu kuću. Ponekad odsedne u samom centru Menhetna, gde mu poslovni prijatelji ustupе stanove, ili poslovne zgrade. Do njega ne može da se prodre, jer ga ne okružuju obični momci. Nijedan Kingov momak nije nikad učestvovao u »poslovima«. Oni su samo verni, dobro plaćeni čuvari. Vuku za sobom tuce devojaka, koje su takođe u »službi« — pričao je Filiber.

— Tražio sam rešenje za tebe, Filiber. Postoji način, ali je nepodesan. Ti bi ostao živ, ali bi zaboravio da si bio gangster i ubica.

— To bi bilo jedino prihvatljivo rešenje — odgovori Filiber lukavo.

— Ali to rešenje je blisko ubistvu. Ti bi zaboravio ko si i šta si bio.

— Neka zaboravim!

— Razmisli o svemu. Gubitak pamćenja i putpuna promena ličnosti, možda za tebe neće ni biti život.

— Ne treba da razmišljam.

— Ipak, ostavimo to za sada nerešeno — zaključi Lun.

*

U privatnom avionu za osam putnika leteo je prema Njujorku »bos« King Harigan. Razmišljao je o svemu i trudio se da učvrsti svoj pokolebani optimizam. Znao je da sada brodovima, vozovima i automobilima ka Njujorku kreće skoro trećina njegove male gangsterske armije. Sve je bilo predviđeno: hoteli za smeštaj, tajne baze, način sporazumevanja, prvi poduhvati, likvidacija svedoka i krupna novčana podmićivanja.

Ali zbog nečega nije ga napuštao nemir. Ništa nije znao o mogućnosti da zgrabi Luna, kralja ponoći. Jedan kralj, gospodar zločina, kretao je protiv drugog kralja, gospodara znanja i veštine i sluge pravednosti u njenom najopštijem izrazu.

— Zašto svi ćutite? Makar nešto recite. Doroti — obrati se on devojci do sebe.

Bila je to neka vrsta njegove lične sekretarice, ali i ličnost za uveseljavanje. Pevala je s uspehom, a igrala još bolje. Njena tačka striptiza je bila vrhunac te »umetnosti«. Nekakvim čudnim i nerazumljivim okolnostima bili su stvoreni naročiti odnosi između nje i Kinga. Ona je bila njegova ljubavnica, ali je slobodno birala još mnoge svoje ljubavnike. Trebalo je samo da kaže Kingu ko

joj se sviđa i on bi joj pomogao. Za uzvrat, Doroti je pripremala mnoge devojke za Kingov harem. Čak ih je poučavala šta on voli i kako treba da ga razonode. Njena pomoć je bila dragocena za robustnog razvratnika.

Sada je ona shvatila da Kingu treba predah, veselje. A avion je leteo sporo preko Ohaja. Trebalo je preći još čitavu Pensilvaniju. Ona otvori ugrađeni muzički ormančić pred sedištima i poreda ploče prvo jedne pesme, a zatim igre i na kraju strip-tiz tačke.

Zapevala je, zaigrala između sedišta, vešto držeći takt s poniranjem aviona. Konačno poče da se skida. Pri tome je prelazila s krila na krilo pojedinih momaka iz pratnje, da tačku dovrši u zagrljaju svog Kinga.

Veselje se pretvorilo u nastranu banalnost. Pilot je protestovao zbog gužve, jer je prilično laki avion podrhtavao. On ljutito navuče zavesu na svoj deo kabine da ne gleda kako izbezumljeni šest muškaraca svaki hvata po neki deo gole igračiće, koja se kikotala i vrištala.

Odvratno zabavljanje je trajalo sve dok avion nije stigao iznad Mozistauna. Avion je sleteo na Port Čejst, gde su automobili čekali spremni i okruženi pojačanom pratnjom.

Jedan sat kasnije King Harigen je stigao u hotel »Diplomatik«, na Park aveniji.

Hariganovi momci su zauzeli sobe oko Kingove, fotelje u holovima, mesta za osmatranje na parkiralištu i postavili se oko hotela. Tehničari su pregledali sobe, ubacili prislušne aparate kod portira i u telefonsku centralu. Doroti je delila napojnice, a King se odmarao u svojoj sobi.

*

Za to vreme, detektiv Piter Evans i njegova uvek vedra »tетка« Oktavi-

ja, mučili su se zbog jednog problema. Kako naći Luna? To je bilo pitanje na koje su tražili odgovor.

A bili su se odlučili na ono najopasnije što su mogli da učine, ali što je moglo da donese najbolje rešenje. Dali su na znanje novinarima, pa ih i zamolili neka to objave, da će se sada odmarati u bruklinskom hotelu »Piramide«. Tu su lako mogli da ih pronađu gangsteri, ali i Lun. Javio se i prijatelj i neprijatelj nepuna tri sata od objavljivanja prvih vesti o detektivu.

Bilo je pet sati posle podne. Telefon je zazvonio i Evans je podigao slušalicu. U istom momentu čula se buka u hodnicima. Neko je vikao:

— Vatra! Gori hotel! Spasavajte se!

Evans je začepio slobodno uho rukom, a na drugo je pritisnuo slušalicu.

— Ovde Evans! — javi se vičući.

— Halo Piter! Pozdrav tebi i Oktaviji! Uzgred rečeno, praviš gluposti. Imaš poruku kod »Rome« — govorio je Lun.

— Sasvim sam promašio! Trebalo je da se setim našeg dogovora. Izgledalo mi je sumnjivo ono hapšenje. Nisu li u to umešani tvoji prsti?

— Ni govora! Da požurimo sa razgovorom. Odlazi odmah iz tog hotela!

— Kad bih mogao.

— Šta se događa?

— Hotel gori!

— Ceo?

— Spratovi iznad nas i naš.

— Svi spratovi iznad vas?

— Samo dva. Ostala četiri izgleda još ne. Viki je osmotrila s prozora.

— Probijte se gore.

— Kako? Kroz požar?

— Ovlažite ćebad i jurnite. Ubice čekaju dole i oko zgrade. Penjite se gore! — savetovao je Lun.

— A posle?

— Na samom krovu »Piramide« ima oštar vrh, ali i przore na njemu. Gledam te odavde. Doći će ti pomoć

helikopterom — zaključí Lun i veza se prekíde.

Viki je zabrinuto izvirila kroz prozor, a zatim se vrati i sede mirno na svoju fotelju.

— Dobro je što sam bila došla iz svoje sobe — reče Viki. — Ovde mi je manje dosadno, a treba čekati.

Piter se nasmíja, jer je i on sam pomislio da još treba čekati, dok preostali gosti hotela ne izídu i dok ubice ne budu i same prinuđene da se drže ili na nižim spratovima, ili izvan hotela. Bilo je lako moguće da oni sada čekaju na svoju šansu negde u hodniku, ili na stepeništu, jer veruju da će žrtve morati da se spasavaju.

— Dakle, čekaćemo dok se malo bolje zadimi — reče Piter.

Sedeli su dalje od zaključanih vrata, jer je to bilo sigurnije u slučaju eksplozije kojom bi napadači mogli da provali. Ali takvog napada nije bilo. Toplota u sobi je rasla.

Napolju su urlale sirene. Čete vatrogasaca su pristizale.

— Krenimo sada — reče Evans i izvuče revolver.

Isto uradi i Oktavija. Jednom rukom je pridržavala malo predugu staromodnu suknju, a u drugoj je držala revolver.

Evans naglo otvori vrata, izbaci mokru ćebad, a zatim se baci napolje. Napadača više nije bilo na spratu. On brzo ogrnu Viki jednim ćebetom, a drugo stavi preko sebe.

Peli su se stepeništem oko koga su palacali plamenovi. Oko prozora su goreli zastori i zavese. Hodnici su bili puni dima i plamena, ali oni su se probijali. Iako se dim peo uz stepenište, na šestom spratu nije bilo vatre. Na osmom se već lako disalo, jer se dim razređivao i odlazio kroz popucale prozore nižih spratova.

Hotel je bio ispražnjen i oni se nadoše na jedanaestom, najužem spratu, iznad koga se nalazio samo šiljati krov sa antenama i gromobranima.

— Ovde ćemo se smestiti — zaključí Evans kad mu pođe za rukom da provali bravu vrata koja su vodila na tavan.

*

Lun je žurio ka aerodromu La Gvardija. Doveze se pred ulaz helikopterske piste i jurnu do dežurnog kompanije.

— Želim hitno jedan helikopter, da nadletim hotel »Piramidu« i spaše dva gosta. Plaćam trostruko u interesu lista!

— Vi ste novinar?

— Ujedno i fotoreporter. Među nama, snimci i ekskluzivni intervjui za »Njujork tajms« vrede dvesta dolara više od dvostrukih troškova. Požurite! — reče Lun i baci dvesta dolara pred službenika.

— Smem li da računam na dvostruku cenu?

— Računajte. Plaćanje u gotovom — složi se Lun.

— Onda uzlećete za tri minuta! Zamanom! — odvrati dežurni.

I zaista, posle tri minuta helikopter je uzleteo bez prijave kontroli letenja. Vredelo je rizikovati.

— Pa vi nemate kameru?! — začudi se pilot.

— Nije mi potrebna. Moj prijatelj s krova »Piramide« snima požar, vatrogasce i sve što treba. Snimiće helikopter i spasavanje jedne hrabre starice. Zatim ćemo imati tu sjajnu kameru — objasni Lun mirno.

Uskoro se nadoše iznad hotela, koji se dimio po sredini. Piter i Viki se javiše, a Lun spusti lestvice. Bilo je čudno gledati kako se Viki hrabro i brzo penje. Kad se našla u kabini, ona se nagnu i pokušavajući da nadjača buku motora poče da viče:

— Samo odvažno, Piter! Ne plaši se, ide lako!

S ulica oko hotela masa sveta je uzbuđeno gledala ceo poduhvat i odlazak helikoptera.

— Možda će ovo učiniti da zaboravite — reče Lun i na tabli za in-

strumente iza jedne ručice zatače dve dolarske desetice.

— Spustite nas na ledine Kader grou — reče Lun.

— Nije li bolje na aerodromu? — upita pilot.

— Ovde je novac za vožnju. Tačno pogodene dvostruke cene. Valjda onda imamo pravo da nas spustite gde želimo — odvрати Lun.

On je imao razloga što to želi, jer je postojala mogućnost da ih policija dočeka na aerodromu.

Pilot ih posluša i spusti helikopter uz samo staro groblje, a zatim mahnu rukom i odlete.

Lun je kazao kud Evans i Viki treba da se sklone, a on ode da uzme kola s parkirališta pred aerodromom. Pri povratku uze i njih dvoje i svi pođoše u sklonište.

Ojačana borbena grupa je bila na okupu. Bilo je i vreme, jer se primicalo veče, vlažno i sparno u večno vlažnom gradu na sastavu reke i okeana.

IX

— **R**astrgnuću ih, te proklete kretenе! — vikao je King Harigen u hotelskom apartmanu, pošto je saslušao obaveštenje lukavog »lovca« Urija Herba. — Sva je sreća što si uspeo da saznaš gde je jazbina Horasa Spargoa!

— Na taj posao sam bacio devet najveštijih ljudi. Jedan je ne samo otkrio gde je Spargo, nego i to da budala ponekad »trguje« i za svoj račun — pričao je hladno i polako Uri Herb.

— Šta znači to »i za svoj račun«? — riknu King.

— Snabdevao je momke iz Koza nostre...

— Udvara se gazdama iz mafije?

— Genije se tu pokazao. Pomalo je radio i za emigrante s Kube i iz Evrope. Poneku bombu, paklenu mašinu ili mešavinu otrova proturi momak za svoju dušu — smejaо se Herb.

— Treba mu skinuti i ono malo olinjale kože sa šugavog trupa. Skalpiraćemo ga po svim propisima — pretio je King Harigen, dohvatajući se čaše pića.

Ćutali su neko vreme, a zatim se nadneše nad veliku kartu grada i okoline. A on je bio strastveni lovac, bilo da se radilo o lovu na zveri, ili na ljude. Zato ga je Harigen često vodio u Montanu da zajednički priređuju odlaske u lov. Herb je svojim preciznim karabinom pogađao i na hiljadu metara bez promašaja. Ni u Njujork nije dolazio bez karabina. Na putu osvajanja vlasti u AD za ubistva Herb je uklonio bar pola tuceta Harigenovih suparnika. Zato je uživao Kingovo puno poverenje.

— Dobro, Fiera i Elsona ćemo naći. Ali šta je s Filiberom? — upita Harigen.

— Njemu nema traga. Po svemu sudeći, on je u rukama toga london-skog vampira Luna. Svojim očima sam video da se taj čovek snalazi u svakom trenutku. Znao sam da će mnoge zastrašiti smrt detektiva Evansa. Sve je bilo odlično isplanirano po principu zadimljavanja lišićje jazbine. Samo je trebalo da ga šćepamo, kad se pojavi helikopter. Odneo mi je Evansa ispred nosa. Bio sam bez karabina, jer su stvar morali da izvedu Stouks i njegovi momci — ispričao »lovac« Herb.

— Plan je bio dobar i nemam šta da ti prebacim. Ako nas dvojica poživimo, detektiv Piter Evans neće dugo. I ona veštica od sto godina umesto strašila za ptice — odvрати Harigen.

— Noćas ćemo obaviti sve što se može. Ostaćemo posle Stouks i ja da povežemo konce, a ti možeš da odletiш. Ne volim da si i ti ovde dok ne sredimo stvari s Lunom — nastavi Herb.

— Ja moram da budem ovde, dok ne prestane to užasno masakriranje naših ljudi. Filiber je izdao i treba ga ubiti. Izgubili smo šesnaest ljudi. To je najveći gubitak koji je mogao i da se zamisli. Mrtvi, uhvaćeni,

mrtvi, uhapšeni, mrtvi... Toliko nismo izgubili ni za svih devet godina — odgovori Harigen igrajući ulogu velikog »gazde«.

— Stouksu sam dao uputstva, i on će večeras očistiti sve oko Spargoa. Ja ću ostati ovde, jer čekam vesti. Svi naši ljudi, njihovi prijatelji i poverenici, tuce detektivskih agencija i naš čovek u policiji, svi tragaju za Lunom. Naćićemo ga, makar se pretvorio u buvu na psećem hrbatu — obećao je Herb smireno.

— Zaključimo stvar. Spargoa treba izolovati i premestiti u Čikago. Elson i Fiero su sami sebi presudili bežeći. Samo treba izvršiti presudu. Filibera ćemo se dočepati makar i posle deset godina. Neka naš čovek u policiji pazi u slučaju da ga Lun izruči. Privremeno ćemo suziti rad i naći nove mamce umesto nestalih. Opet ćemo biti čvrsti — odluči Harigen.

— Nadam se da ćemo sve postići — obeća Herb.

Smeškao se osećajući da će uskoro doći momenat za preuzimanje njujorškog dela AD za ubistva. A posle... Čikago i inače ima malu organizaciju, jer ostali gospodari podzemlja drže čvrsto stvari u svojim rukama... Harigen sa svojim haremom i budalastim orgijama neće biti smetnja... Posle... posle će on, Uri Herb, držati konce u svojim čvrstim rukama.

*

Nemirna Viki nije izdržala ni dva sata u skloništu. Otišla je u »Arhiv« i pokupila starice. Poplava novosti, detalja i podataka nalazila se sistematično zabeležena u njenoj stenografisanoj beležnici. Sada je to izlagala Lunu, Evansu i Džejn. Makferson je propustio taj trenutak, brinući se oko Filibera.

— Najvažnija novost je to da u hotelu »Diplomatik« u Park aveniji vrví od Harigenovih momaka. Tu je i sam King Harigen. Njegov avion

čeka na aerodromu Port Cejst. Proverena je i radnjica Horasa Spargoa. Tamo ima novih ljudi — pričala je Oktavija Dulitl, ponosna na svoju malu staračku vojsku, koja se u dugim suknjama, često klackajući sa štapovima i žmirkajući kroz naočare, borila protivu gangstera.

Lun se smejaao misleći na to da se život ruga ubicama najgore vrste. Njihovom uništenju doprinose uboge, usamljene starice.

— Onda prvo treba rasčistiti s tom jazbinom kod Horasa Spargoa. Skupi ćemo se kod igrališta Čepsi tačno u jedanaest sati. Ja ću s Makfersonom pre toga ići da pogledam avion Kinga Harigena — predloži Lun.

— Protivim se takvom postupku — reče detektiv Evans odlučno. — Postigli smo dovoljno i neću dozvoliti da vas troje i Viki opet srljate u osinje gnezdo. Razdraženi zločinci će ubijati koga stignu. Neka policija nešto uzme na sebe.

Lun je ćutao. Trebalo je vremena da shvati ovaj Piterov zahtev. Nepoverljiv prema policiji i naviknut da ga ona uvek progoni, Lun nikada nije tražio njenu pomoć. Pa i sada ga je inercija sukoba gonila da deluje samostalno, iako to nije bilo neophodno. On zaista nije imao pravo da četiri drage osobe povede u opasni obračun. Gledao je zabrinutu Džejn i umornu Viki. Posmatrao je staloženog, sigurnog i nepokolebljivog Pitera Evansa. Da, taj čovek ima pravo. Sada nije bilo potrebno da se preduzima nešto drugo. Piter je bio u pravu.

Lun ustade i pride Piteru iza leđa. Osloni se na njegovo rame i izbliza mu se zagleda u iskrenuto lice.

— Priznajem da si prvi čovek koji mi je dao lekciju. U pravu si, Piter — reče i potapša ga po ramenu.

Vrati se natrag u svoju fotelju i oseti da se oslobodio jednog tereta. Bila je predupređena moguća nesreća i greška.

— Onda počni, Piter. Smestićemo Filibera u kola. Odvezi ga inspektoru Hardviku. Neka policija opkoli Spargovu jazbinu. Ja ću osmatrati Harigena. Onemogućiću njegovo bekstvo avionom. To neće biti težak posao — zaključi Lun.

Zatim ustade i svi se dadoše na posao. Lun je pripremio Filibera za prve iskaze i priznanje. Stišan, u nekakvom polusnu izazvanom hipnozom, Filiber je slušao bez otpora.

Uskoro automobil napusti sklonište, odnoseći Filibera vezanog i prekrivenih očiju. Za upravljačem je bio Piter Evans.

Nekoliko minuta kasnije izađe i Lun sa Makfersonom. Džejn i Viki ostadoše da se odmaraju i da budu spremne u slučaju poziva. Bile su oslobođene straha, jer su znale šta treba da se dogodi.

*

Inspektor Mark Hardvik je zurio u crnokosog Francuza, koji je kunjao sputan lisicama. Zatim je gledao snažnog detektiva Pitera Evansa koji je pričao šta se sve dogodilo i šta bi trebalo da se učini.

— Hoće li on dati pravi iskaz? — upita umorni inspektor Hardvik.

Levo oko mu je podrhtavalo i kapak na njemu se jedva držao da se ne opusti. Brazde oko njihovih usana su postale dublje. Visoko čelo i ogoljeno teme su se znojili nekakvim masnim, neisparljivim znojem.

— Treba odmah da ga saslušate, a zatim pripremite opkoljavanje na Bergen biču — predloži Evans.

— Hoćete li i vi s nama? — upita inspektor pomirljivim glasom.

— Prihvatam ako me pozivate — odgovori Piter Evans.

Inspektor klimnu glavom. Zatim ustade i pozva pomoćnike da otpočinu sa saslušavanjem Normana Filibera. Trebalo je da se obavesti o svemu i specijalna brigada FBI kako bi zatražila saglasnost svojih še-

fova i prikupila ljudstvo. Iako umoran, radio je brzo i tačno.

U dvadeset i dva časa na Bergen biču je izgledalo sve kao i obično, a u stvari je vrvelo od preobučениh policajaca, policijskih osmatrača i zaseda.

Ali sve do pred ponoć ništa se nije dogodilo.

— Niko ne izlazi, niti dolazi. Trebalo bi da upadnemo — govorio je inspektor Hardvik.

— Treba čekati da vidimo makar neki znak života ovde, jer bi upad u praznu kuću bio samo opomena. Bolje je onda da ostanemo van zasede — protivio se Evans tiho, ali vrlo energično.

I baš tada je počelo. Dva automobila su stigla i iz njih je izišlo sedam momaka. Požurili su prema radionici. Dugo su zvonili i neko im se javio, ali nije hteo da otvori.

Sa druge strane zgrade, iz istočne ulice, policijska kola su javljala da su pristigla još dva automobila i da četiri čoveka zvone na kući kroz čiji hodnik može da se dođe u dvorište, koje se graniči sa Spargoovom radionicom.

— Pustite ih da uđu i sužavajte obruč. Ne smeju izići, ali imajte na umu da će upotrebiti oružje — reče inspektor.

Na ovoj strani se videlo kako ona sedmorica zahtevaju da uđu. Čulo se kako jedan govori:

— Horase, odmah nam otvori. Ti znaš da bi bilo glupo protivljenje.

Vrata se otvoriše, ali u istom momentu se iznutra čuše pucnji. Mršav čovek užagrenih očiju, obučen u belu košulju, beše otvorio vrata, ali neko je pucao iznutra. Ona sedmorica se razmakoše, a mršavi zatetura napred, pokušava da se uhvati za dovratnik, ali promaši i sruči se na pločnik.

— Ruke u vis! Ovde je policija! Opkoljeni ste! — viknu narednik Valton u megafon.

Gangsteri se okrenuše, a onda pucajući u otvor vrata jurnuše na-

pred. Računali su da se probiju kroz radionicu. Tamo ih dočeka eksplozija nekakve bombe.

Bela Maska, odnosno direktor AD za ubistva, Rodžer Elson i njegov pomagač Bazil Fiero su se branili. Kad baciše bombu, povukoše se u spremište iza nje. Tamo su dvorišna vrata razbijali napadači iz druge Harigenove grupe.

Elson je unezvereno gledao sanduke s izrađenim paklenim mašinama, ormare s hemikalijama i otrovima, aparate i alat za stvaranje »paketa« smrti.

— Kako se dogodilo da ta svinja Sparago otključa vrata? — upita Bazil Fiero.

— Nisam to očekivao. Ostao sam iza ovih vrata osluškujući ko to s njim razgovara. Otvorio je iznenada — objasni Elson i počeo da puca na ona zadnja vrata.

— Uzaludan vam je otpor! Izidite! — vikao je neko od napadača.

A tada se u metež ubaci policija. Megafoni su treštali javljajući prisustvo policije i tražeći obustavu vatre. Kroz vrata prednjeg dela radionice zapucaše Stouksovi momci. Elson i Fiero se zakloniše iza sanduka. Uspeše da smaknu dvojicu, ali ostali su ih sprečavali u pokušaju bekstva.

Na drugoj strani napadači se predadoše policiji, ali opasnost je sada bila još veća, iako se iz prednjeg dela čuo odziv napadača na zahteve policije:

— Ne pucajte! Izlazimo!

Elson je grozničavo razmišljao.

— Nema izlaza — reče muklo kašljući od dima.

— Mislim, najbolje bi bilo da se predamo policiji. Bićemo u sigurnosti makar neko vreme — odgovori Bazil Fiero.

— Vikni onda da se predajemo. Mene guši kašalj. Nešto nas truje ovde — dodade Elson.

Doziv, odgovor, dizanje ruku i škljocanje lisica.

Bio je to kraj obračuna. Tri leša su se hladila u vlažnoj njujorškoj noći. Bilo je tu dovoljno dokaza za sve da iziđu na električnu stolicu.

*

Za to vreme, Lun i Makferson su se prikradali Harigenovom avionu koji se nalazio pred hangarom, gotov za uzletanje.

— Stražar je tamo u hangaru — šapnu makferson.

— Baciću nešto da ga izazovemo napolje — reče Lun i opipa betonsku ploču uz hangar. Nađe komadić betona uz sam limeni zid i baci ga pred vrata. Ali niko se nije pomerio. Njih dvojica pogledaše izvirivši kroz vrata. U dnu hangara je gorela električna lampica. Videlo se kako neko spava na ispresavijanoj ciradi za pokrivanje aviona. Blizu vrata, sedeći, dremao je stražar. Lun dodirnu Makfersonovo rame dajući mu znak da pazi, a zatim tiho, kao senka, nestade iza aviona.

Iz džepa izvadi komad žice o koji su kao na ogrlici visile sitne metalne kocke. Ispruži ruke i jedva dohvati glavu elise. Prebaci »ogrlicu« oko elise i ona utonu u prostor ležaja.

Odmah zatim se vrati i dade znak Makfersonu da je sve urađeno.

Kad iziđoše s aerodroma provlačeći se ispod žičane ograde, Makferson upita:

— Šta si postigao tako brzo?

— Pri prvom pokušaju paljenja aviona, elisa će otpasti zbog lake eksplozije. Sabotaža ne može da se primeti bez rastvaranja sklopa — objasni Lun.

Malo kasnije vozili su se prema jugu.

Voleo bih da vidim Kinga Harigena — reče mornar glasom punim žaljenja, kao da se uzeleo tog zločinca. — Dao bih mu da pomiriše moju šaku. Prao sam je skupim sapunom.

— I inače treba da osmotrimo taj luksuzni hotel. Nema razloga da ne posetimo Kinga Harigena — odgovori Lun.

— Napred, galije! Neka lepršaju jedra! Gusari su mučili selo, platiće glavom! — pevušio je mornar veselo.

Ulazili su na Menhetn vozeći pravo Park avenijom.

X

Nije im pošlo za rukom da nađu mesto za parkiranje ni kod hotela, ni u njegovoj blizini. Zato skrenuše Pedeset sedmom ulicom, punom sjajnih draguljarnica i policajaca. Ovde je sve bilo obezbeđeno i sigurno. Policajci u izlozima draguljarnica, pred njima i u njima... Ovuda su gangsteri mogli mirno da prođu, ali decenijama nisu ni pokušavali da napadnu, iako bi jednim uspešnim pljačkanjem dograbili vrednost od po nekoliko miliona dolara.

Lun je razmišljao o Njujorku, gradu čije je središte i srce Menhetn, kojim su on i Makferson baš sada prolazili. Nije mogla da se odredi osobenost Njujorka. To je belosvet-ski grad, preplavljen običajima donetim iz svih kutaka sveta. Ali za posmatrača kakav je bio Lun, nije izmicala jedna opšta atmosfera grada i čitavog ovog dela sveta. Sve je bilo isforsirano i površno. Odnekud mu se činilo da je sve kratko i spremno da se od pravog zvuka i udaraca ruši i mrvi. Čak i najorganizovaniji zločin je bio nekakav suv, krt i lomljiv.

Vozili su se petom avenijom da posle opet skrenu ka hotelu.

— Osećam nekakvu čudnu zategnutost svega i svačega — izreče Lun suštinu svoje misli.

— Koliko je tu samo policajaca?! Mora biti zategnuto kao uže glavnog jedra pod udarcima tajfunu! Prosto se osećam kao sabljarka u mreži. Dobijam volju da jurnem usred tog meteža, sto mu ajkulinih če-

ljusti! — odvrati nezadovoljni mornar.

Oba čoveka su, svaki na svoj način, osećali isto. Svi ovi dani ispunjeni borbama, krvavim obračunima i preokretima, ipak nisu imali čar dubokih ljudskih sukoba. Čovek ih je osećao kao zalogaj suvog papira u ustima. Možda je to i bio osnovni razlog što su sada želeli da dođu pravo do Kinga Harigena i izbliza pogledaju čudovište.

U drugom krugu nadoše mesto da ostave kola u Sto desetoj ulici. Dalje krenuše pešice. Već blizu hotela primećivalo se sve više policajaca i ljudi koji tobože razgledaju izloge, plakate i reklame, ili čitaju novine stojeći tamo gde je svetlo najmirnije i gde treperenje hiljada reklama najmanje smeta.

Nije se znalo ko je od tih ljudi iz Harigenove bande, a ko su agenti policije i FBI. Detektiv Evans je govorio inspektoru o dolasku i ulozi Kinga Harigena, ali nije mogao da materijala za njegovo hapšenje. Zato je imao hrabrosti da bude ovde, iako je i sam znao da ga uhode desetine agenata.

Ta drskost je, makar podsvesno, bila izazov za Luna i Makfersona. Oni su s vlažne i zagušljive ulice stupali u hol luksuznog hotela. Tu odmah osetiše blagodet erkondišna. Ovde je bilo prohladno, vazduh suvlji, a gužva neprimetna.

— Pa mi smo sasvim dobro obučeni. Mislio sam da su ovde svi utegnuti u crna odela — reče mornar da bi odagnao osećaj prenapregnutosi.

Znao je da desetine očiju motre svaki njihov korak i ocenjuju njihove namere.

— Budi komotan i smeji se, ali bez tvojih psovki — smejući se reče Lun.

Okolo su se videle devojke u suknjama toliko kratkim i uskim da se nije znalo nisu li to kratke pantalone. Makferson ne mogade a da ne primeti:

— Ispod tih suknjica im se vidi struk.

Lun se smejao i oni podoše u hotelski restoran.

— Večera je najbolji početak za svaku noć — reče Lun.

— Presešće mi zbog toga što vidim kako u nas pilje ljudi i žene, a ne znam jesu li to policajci, ili gangsteri. Dobijem volju da potegnem koltove i da zapucam vičući — tiho je pričao Makferson.

— Možda ćeš imati prilike to i da učiniš — odgovori Lun.

Naručiše večeru od šefa kelnera koji naglo postade ljubazan, videći s koliko ukusa i razumevanja Lun traži aperitiv, predjela i sve ostalo do francuskih vina i kafe na marokanski način. U restoranima gost se legitimiše izborom jela.

Dok su večerali, Lun je razmišljao kako da dopre do Kinga Harigena. Znao je da su on i Makferson prilično uspešno maskirani. Njegova proseda crna kosa bila je sada tamno-kestenjasta i bez ijedne bele vlasi. Naočari bez okvira prikrivale su tamnoplavu boju njegovih očiju, jer je naročiti dodatak optici činio da one izgledaju bademaste. Makfersonova gusta i kudrava kosa, sada je bila prava, srebrnasta i glatko začesljana na razdeljak. Vazdušni uložak na njegovom mišićavom stomaku mu je celu snažnu figuru toliko menjao, da je ostavljao utisak starog, ugojenog džentlmena.

— Ako pokušamo kroz dansing salu, ili noćni klub hotela, pitanje je da li ćemo sresti našeg čoveka — reče Lun mornaru.

— Hajde da mu se jednostavno najavimo — odgovori Makferson.

— To bi privuklo pažnju policije, a izazvalo bi preteranu opreznost Harigenovih ubica — dodade Lun.

— Pa i mi imamo policijske karte. Doterao si ih promenom fotografija, tako da ni kod samog šefa njujorške policije ne bi izazvale sumnju — reče Makferson i dade znak kelneru da dode i otvori bocu francuskog šampanjca.

Kad se kelner udaljio, Lun nastavi:

— I ja sam mislio o tome. Mogli bismo da ponudimo usluge kao policajci na važnim punktovima istrage. Neki podaci će ga ubediti da si ti iz glavne uprave za dokumenta, a ja iz istražnog štaba Specijalnog odeljenja. Međutim, Harigen nas neće primiti bez dugog proveravanja — objasni Lun.

— Možemo da pokušamo. Glavno je otisnuti se od obale, a kad zaplovimo, znaćemo da vodimo brod — reče Makferson.

— Pokušajmo — složi se Lun i dade znak šefu kelnera da dode.

Zatraži račun i plaćajući večeru ostavi basnoslovnu napojnicu od trideset i jednog dolara. Dok se šef kelnera duboko klanjao, Lun upita:

— Zna li da je u vašem hotelu odseo gospodin Harigen?

— Čuo sam. On je trenutno gost broj jedan u celom hotelu — odgovori spremno ukrućeni šef.

Lun gurnu još pedeset dolara pod jedan tanjir.

— Preko koga od njegovih ljudi bismo mogli da se javimo gospodinu Harigenu? — upita zatim.

— Sve ide preko gospodina Herba. Zove se Uri Herb — tiho odgovori upitani i neprimetno pokupi novac pospremajući pred njima.

— Onda ga pronađite i zamolite da nas poseti, ili pozove k sebi. Kažite da je stvar hitna — reče Lun i pogleda na sat.

Šef kelnera klimnu glavom i duboko se nakloni. Pratili su ga pogledom i videše kako nestaje kroz vrata za posluhu. Deset minuta kasnije se vrati i reče im da pođu za njim.

Dok su prolazili kroz hodnik za posluhu, primetiše da za njima idu tri čoveka. Po izgledu i držanju ovih, Lun je pogađao da su iz Harigenove telesne službe, ali se činio da ih ne primećuje. U lift za posluhu udoše i ona tri čoveka. Prilepiše im se u hodniku na devetom spratu. Dok su čekali pred jednim vratima

da se otvore na kucanje šefa kelnera, ona tri tipa su stajala iza njih, ne skrivajući da motre na svaki njihov korak.

Vrata se otvoriše i oni videše dva momka kako stoje s rukama iza leđa, jedan desno, a drugi levo. Na širokom otomanu je bio naslonjen treći. Ovaj je imao proređenu tamnu kosu i opaljeno lice, koje se ponegde ljuštilo od sunčanih opekotina.

Šef kelnera se još jednom pokloni svima i ode niz hodnik, a ona tri gangstera ispuniše vrata.

— Udite svi i zatvorite — reče opaljeni.

Bio je to Uri Herb, šef telesne garde velikog gangstera Kinga Harigena. Lun ga je nekoliko trenutaka mirno ocenjivao.

— Ko ste vi? — upita Herb fiksirajući ih očima kao da želi da ih vidi skroz.

— Došli smo da razgovaramo. Ne ka se ovi momci gube za svojim poslom — reče Lun mirno.

Herb se nasmeja. Lun pođe napred i iz ruke pokaza već spremljenu policijsku kartu.

— O-ho! Otkud policija dolazi na zadnja vrata? — nasmeja se Herb.

— Hoće li ovi momci da nas ostave, ili neće? — upita Lun odmeravajući Herba.

— Da li moraju? To su sve moji prijatelji. Ja nemam tajni pred njima — cinično reče Herb.

— Naredniče Smit, izbaci te radoznale njuške! — oštro reče Lun obraćajući se Makfersonu.

Bilo je pravo čudo kako se morar brzo okrenuo i kako mu se već u ruci našao novi kolt.

— Izlazite momci! Pričekajte pred vratima dok razgovaramo sa gospodinom Herbom — reče Makferson.

— Gledaj starkelju! Pa on ume i da se naroguši — reče jedan od momaka i pogleda prema Herbu.

— U redu, momci, iziđite i čekajte tamo. Nema razloga da se prepiremo sa zakonom. Valjda gospoda

imaju neki nalog, ili bar valjan razlog da ovako postupaju. Guverner će sutra znati za ovo i mislim da mu se neće svideti ovakav upad — mirno reče Herb i sede.

Gangsteri iziđoše, a Makferson odmah vrati revolver u kuburu.

— Jesam li im dobro potprašio, inspektore? — upita glasom nekako stanjenim i smešnim, kao da je ble sav.

Herb se nasmeja, a to učini i Lun.

— Sad možemo da kažemo zašto smo došli — počeo Lun. — Imamo nešto na prodaju za gospodina Harigena. Vama ćemo to reći, Herb. Ako pokušate da nas izigrate, skupo će vas stajati.

— Ja vas ne shvatam — još uvek mirno reče gangster.

— Mi radimo u specijalnoj grupi. U rukama su nam svi podaci o nekim poslovima. Za početak ćemo vam reći da treba brzo obezbediti izvesnog gospodina Horasa Spargoa. Upravo policija tamo postavlja zasedu i pretrešće radionicu — pričao je Lun.

— Vi pričate nekakve nerazumljive stvari. Nikad nisam čuo za Spargoa i nekakvu radionicu — odvrati sumnjičavo Herb.

— Ne tiče me se šta ste vi čuli! Odmah izvestite Kinga Harigena o onome što smo rekli. Neće mu se svideti da vi odlučite šta on treba da čuje, a šta ne, niti je važno šta ste vi čuli — nastavi Lun. — Tražimo dvesta hiljada dolara za važna obaveštenja i pomoć lično gospodina Harigena. Ako ga ne obavestite, sami ćete odgovarati. Noćas ćemo i nas dvojica učestvovati u hapšenju ovde. Mislim da ćete vi biti naročito prepušteni meni i naredniku Smitu.

— Vi pretite? — upita Herb.

— Da... mislim da pretimo! Kad čovek odluči da dobije dvesta hiljada i pri tome mnogo rizikuje, onda neće dozvoliti da ga optuži jedan Uri Herb. Mali incident i neko će biti mrtav zbog pokušaja bekstva, otpora i sličnog — reče Lun.

— Ne verujem da će gospodin Harigen hteti da razgovara pod ovakvim uslovima. Ja tu ništa ne mogu — odvрати Herb. — Vaš nastup je nekakva provokacija, jer mi ne znamo ništa zbog čega bi Harigena interesovao ovakav neslužbeni razgovor.

— Kad bude počeo službeni razgovor, biće kasno — prekide ga Lun. — Dva svedoka terete lično Kinga. Prilika je da se to »izbriše«. Propustite li je, oderaće vas neko i iseckati na komadiće, jer neće biti propušteno da se zna ko je propustio šansu. Uostalom, zar se plašite dva policajca?

— Da mi njega prebijemo i sami potražimo gospodina Kinga — reče Makferson. — Gospodin Harigen će znati da ceni i plati našu uslugu.

— Mislim da ćemo to učiniti — reče Lun.

— I nećete živi izići odavde — zapreti Herb.

— Čim počne pucnjava, policajci će upasti. Mi ćemo reći da smo padnuti. Tada više neće biti živ — reče Herb — vrati Lun punom merom.

— U redu, a šta vi to imate? — upita pokolebani gangster.

— Večeras je izvesni detektiv Piter Evans doveo i predao nam Normana Filibera. On priča i spreman je da svedoči. Noćas još može nešto da se učini, a sutra će biti kasno, jer će ga odvesti iz našeg zatvora — odgovori Lun. — Obavestite o ovome Harigena i tražite da nas primi. To je sve što tražimo.

— Ja moram da izidem, ako hoću da ga vidim — reče Herb očito sumnjajući da će ga pustiti.

— Sasvim se razume. Mi smo spremni da damo oružje i da u pratnji vas i vaših momaka, izidemo pred gospodina Harigena. Grub nastup nam je bio potreban samo da nas ozbiljno primite. Sad radite što god hoćete. Možete nam i oči i ruke vezati, ali hoćemo sami da razgovaramo sa Harigenom. To je sve — zaključio Lun.

— Pokušaću da sredim stvari — reče Herb.

Izvuče svoj revolver ispod jastuka na otomanu i držeći ga u rukama osmotri ovu dvojicu. Kako oni nisu obraćali pažnju na sve to, on otvori vrata. Pozva momke i reče im da budu u sobi i da goste ponude pićem. A zatim iziđe.

Dugo je čekao pred Harigenovim apartmanom, iako se u izdvojenom holu nalazila straža baš Herbovih momaka. Harigen je bio u društvu Doroti Lamas, još tri devojke i tri prijatelja iz njujorških krugova. Bili su tu još jedan južnoamerički diplomata i jedan advokat. Treći je bio bankar Rimlin, čovek moćan i uticajan u celoj zemlji.

Igrali su strip-tiz poker. Tako su ovde zvali igru u svlačenje delova odeće. Doroti i jedna devojka bile su već gole do pojasa. Ostale dve su bile izgubile tek samo suknje. Iza Harigena je bila hrpa ženske odeće, jer on je »dobijao« u ovoj igri punoj blefiranja i podvala.

Ljutito je izašao u hodnik apartmana i saslušao Herba.

— Primiću ih za četvrt sata. Za povlačenje Stouksa i njegovih je kasno. Ti pozovi ovaj broj i proveri da li je Filiber stvarno doveden u zatvor. To je naš čovek, koji zna stvari. Telefoniraćeš izvan hotela, jer je moguće da policija prisluškuje — objasni Harigen.

— Da razoružamo policajce? Možda i da ih vežemo? — upita Herb.

— Ne treba. Šta mogu da učine ovde usred tuceta naših ljudi? Da li si video njihove policijske karte? — reče Harigen.

— Jesam. Za svaki slučaj ćemo ih dovesti u malu sobu, gde ih možeš osmotriti — odgovori Herb i iziđe.

Uskoro se nađe u maloj sobi s tobožnjim policajcima. Lun i Makferson su znali u kakvoj se opasnosti nalaze, ali im je bilo jasno i to da Harigen ne želi nikakve incidente u koje bi se umešala policija. A sada

je bila prilika da se nađu licem u lice s vođom najužasnije zločinačke bande kontinenta. Tu priliku nisu hteli da propuste, iako je ovo bilo mesto u kome je vrilo od najgorih ubica i oko koga su se motale desetine policajaca.

Harigen ih je posmatrao kroz odškrinuta vrata. Znao je opis Luna i mornara, ali izgled ovih ljudi je otklanjao svaku sumnju. On je osećao opasnost koja se nadnela nad njegovu organizaciju, koja se rušila pod udarcima događaja, pa nije bilo čudno što nije mogao brzo i lako da propusti mogućnost saradnje sa ljudima iz policije, čiju bi savest kupio novcem i tako spasao što se još dalo spasti.

Ušao je tiho odškrinuvši vrata i gledajući tobožnje policajce nadmoćnim stavom gospodara. Iza njega su bila dva njegova telohranitelja s rukama iza leđa, u kojima su bili automatski revolveri sa prigušivačima.

— Obavešten sam da želite da razgovarate sa mnom — obrati se Harigen dvojici nepoznatih.

— Vi ste gospodin Harigen? — upita Lun ustajući.

— Ostanite da sedite. Ja sam Harigen — odgovori gangster.

— Vaši momci smetaju — reče Lun mirno.

— Preći ćemo u jednu drugu sobu. Tamo ćemo mirno moći da razgovaramo — odgovori gangster i pokaza rukom da ga slede.

Iz male sobe stigoše u prostran hol ogromnog apartmana. Nekoliko garnitura stolica s foteljama bilo je raspoređeno uz zidove s obe strane prolaza. U njima su sedele dve grupe od po tri gangstera koji su ponizno ustajali dok je ispred njih prolazio veliki »poglavica« naručenih ubica.

Iz salona na desnoj strani čuo se kikut žena. Harigen skrenu levo u kratki hodnik, odakle dospeše u prostranu sobu s radnim stolom, televizorom i radiom. Harigen svojim

momcima dade znak da ostanu na polju, a zatim zatvori vrata.

— Sedite, gospodo. Piće je ovde i izaberite šta ko želi — ponudi ih domaćin i sede u široku naslonjaču.

— Bolje je biti bistre glave — reče Makferson razgledajući bogatu zbirku pića u luksuznom rashladnom ormanu.

— Odmah ćemo preći na razloge koji su nas doveli ovamo — počeo Lun. — Vaša organizacija se raspada i počela je katastrofa. Još koji sat i naši momci će doći da i vas uhapse.

— Ne znam o čemu pričate. Ja i moji službenici nemamo nikakve krivice zbog koje bi mogao neko da nas uhapsi. Objasnite šta želite da postignete pretnjom — lukavo odvrati gangster.

— Nas dvojica smo shvatili da imamo veliku šansu koja se javlja jednom u životu policajca — nastavi Lun. — Do pre nekoliko trenutaka smatrali smo da ćemo dobiti dvesta hiljada dolara za uslugu koju nudimo. Sada, posle razgovora s Urijem Herbom, koji nas je dočekao prilično grubo, zahtevamo pet stotina hiljada. Svakih pola sata cena postaje veća za sto hiljada, jer raste i opasnost za nas dvojicu.

— Znate li vi šta znači ucena? Vi ucenjujete Kinga Harigena. To je opasnije nego poljubiti tuce spletenih i razdraženih zvečarki — smeškajući se odvrati Harigen.

— Tako je bilo, ali više nije. King Harigen je smanjen i vrlo krnj, a za koji čas biće manji od makovog zrna. Još treba znati da nas dvojica vodimo računa o uhapšenima. Nećemo zaželeći da sud čuje nekakve klevete i lažne optužbe na naš račun — odvrati Lun, i nešto resko, podsmešljivo i preteće zazvuča u njegovom glasu.

Kinga Harigena prože nekakva jeza od tog glasa. Razvijenim instinktom zločinca na opasnost on shvati da ima posla s čovekom kakvog nije do sada sretao.

— Ispričajte mi šta vi stvarno znate i možete — reče Harigen pribravši se i spremajući cigaretu da zapali.

Lun poče da priča ono što je smatrao da će ostaviti utisak. Opisa organizaciju A D za ubistva, ulogu Filibera, Elsona i Fiera. Brzo, ubedljivo i pogađajući svakom rečju, pričao je o Lankardu, Spargou, Velse-ru i Barkeru, o zaverama oko Grina i ostalih ucenjenih o mnogim tajnama A D za ubistva.

Harigen je menjao boju lica i počinjao da se znoji. Ulagao je napore da mu ruke i lice ne drhte. Tek sada je shvatio da je ostalo vrlo malo neotkrivenih tajni. A kad Lun poče da nabraja svedoke koji će dokazati ulogu i krivicu samog Harigena, ovoga poče da hvata drhtavica.

— Vi pričate... Ovaj, sve je to izmišljeno... Zar vi verujete u sve to? — izusti s mukom.

— Ne postavlja se pitanje da li verujemo. Mi znamo da je sve ovo tačno. Zato tražimo pola miliona za uslugu. Nestaće svedoci i dokumenti, i to će vas spasiti — odgovori Lun.

— Ali... Ne, to je nemoguće! Vi blefirate — reče Harigen.

— Sada je naša usluga šest stotina hiljada — odgovori mirno Lun.

— Čoveče... Vi mislite da ja mogu tako da bacam pare — progunda Harigen.

— Bez sedam stotina hiljada nećemo da razgovaramo dalje — reče Makferson ustajući. — Ja, ipak, volim više život, nego pare. Vrlo je opasno upuštati se u sve to. Ja nisam baš sve shvatio, šefe. Sad vidim na šta sam pristao.

— U redu, onda sedam stotina, ili idemo odmah — odgovori Lun.

— Nećete izići živi! — viknu Harigen.

— Hoćemo! Još ćemo ti razbiti njušku, huljo! — odgovori Lun. — Napolju je još jedan naš čovek. On će vas optužiti da ste nas oteli da biste iznudili obaveštenja. On će podići uzbunu, ako mu se ne javimo. Za otmicu se kazna strahovito

povećava garancijom za električnu stolicu.

Harigen se mučio u naslonjači. Tada se vrata otvoriše. Uđe Uri Herb. Ode prema uglu, gde mu priđe Harigen. Nešto su šaputali, a tada se Harigen vrati.

— Proverili smo za Filibera. Govorili ste istinu. Sada smo obavešteni i o događajima kod Horasa Spargoa... Moraćemo da se nagodimo — reče slomljen.

— Požurimo. Koliko novaca možete odmah da isplatite?

— Ne više od sto dvadeset hiljada dolara. Ostalo u čekovima i kad budemo znali da ste nam pomogli — odgovori Harigen.

— Onda krećimo! odmah posle nas, vi treba da nestanete iz Njujorka — nastavi Lun.

— Kuda da idem? — upita lukavi Harigen.

— Mislim da takve bebece niko neće usvojiti ovde. Nađite sklonište kako znate, ali budite van domašaja policije, bar koji dan.

— Primetiće kad odlazim.

— Nađite neki način... to je vaša briga.

— Ostaviću nekoliko ljudi ovde.

— Prvo nestanite vi i Uri. Vaši ljudi malo znaju i neće biti svedoci protivu vas.

— To je tačno. Zar i to znate?

— Znamo koliko treba. Mi ćemo otići da počistimo što se može i da stvorimo sebi alibi. Obezbedićemo se da nas ne likvidirate posle otklanjanja opasnosti. Zatim ćemo se javiti za ostali novac — zaključa Lun.

Harigen klimnu glavom i ustade. Izide i zadrža se nekoliko minuta. Vрати se s kožnom torbom i, otvorivši je, pokaza hrpu novčanica.

— Oduzeo sam sav novac svoji-
ma. Tu je sve što sam imao u gotovom. Potpisaću i ček na osamdeset hiljada. Tako ćete imati prvih dvesta hiljada. Ostatak od pola miliona ćemo sakupiti za koji dan — objasni ispisujući ček drhtavim rukama.

— Neka nas Uri i nekoliko ljudi slede i posmatraju. Ako nas policija primeti, moraju nas zaštititi, ili će sve propasti — dodade Lun.

— Na to nisam mislio — reče Harigen i opsova.

Zatim naloži Herbu da obezbedi izlazak dvojice gostiju.

— Neka nas prati dok ne izidemo iz okolnih ulica, jer se može desiti da nas prepoznaju i nešto posumnjaju — dodade Lun i krenu.

Izlazili su svesni da su im gangsteri iza leđa. Sve je išlo po planu i desetak minuta kasnije nadoše se pored svog automobila.

— Mi ćemo se vratiti — reče Herb.

— Bolje je da sednete iza nas i da nas otpratite malo dalje. Vas trojica će biti dovoljno, a ostali neka se vrate — predloži Lun.

Uri Herb prihvati i sa još dva gangstera uđe u automobil. Makferson je vozio, a Lun je pripremao otmicu gangstera.

— Uvek u ovim kolima osećam nekakav miris. Nije li ti izduvna cev neispravna? Čoveku dođe da odmah stavi gas masku — reče Lun.

Mornar je razumeo šta to znači i iz džepa izvadi malu platnenu masku, koja je imala neutralizator gasa za uspavljivanje. Dejstvo Lunove kombinacije gasova bilo je skoro trenutno. Jednom rukom on prinese licu malu masku pokrivenu maramicom, a drugom pored sedišta otvori ampulu s komprimiranim gasom.

Gangsteri se nasloniše jedan na drugog i zaspase kao dojenčad. Lun reče Makfersonu da vozi dalje na sever, sve do Van Kortlend parka, ali da se pre toga zaustavi kod neke telefonske govornice. Skrenuše pored Harlem rivera na strani Menhetna. Ugledaše jednu telefonsku govornicu i Lun iziđe iz kola.

Brzo je dobio vezu s hotelom i nakon jednog minuta začu glas Kinga Harigena.

— Ovde Lun. Je li to gangster Harigen?

— Ko?! Kakva je to glupa šala? Ko je tamo? — zaurla gangster.

— Ovde je vaš malopredašnji gost, tobožnji policajac koji će da smakne Filibera i spase situaciju.

— To je... Platićeš!

— Urija Herba ne očekujte. Baš spava blizu mene.

— Je li mrtav?

— Nije. Prepariraćemo ga da sve prizna. Sada imate još jednog svedoka protivu sebe.

— Trebalo je da pogodim... Mnogo ste znali o svemu. Znači, vi ste Lun?

— Tačno, i uskoro ćemo se sresti — zaključí Lun i spusti slušalicu.

Vrati se u kola i nastaviše vožnju. Skrenuše preko Harlem rivera i nastaviše do parka. Uvezoše se u park putem ka brežuljcima i zaustaviše kod jedne klupe.

— Istovarimo ove momke — reče Lun.

Pošto obaviše posao, nadoše opet telefonsku govornicu i Lun javi gde se nalaze tri skrivena gangstera i da je za njih naročito zainteresovan inspektor Mark Hardvik.

— A sada na Harigenov aerodrom — reče Lun odahnuvši i pokazujući prema severu

XI

Veza je već bila prekinuta, ali King Harigen je očajnički vikao:

— Čekajte! Možemo da se sporazumemo!... Prokletstvo! Zar ne shvatate?! To je pravo carstvo, oko koga možemo da se sporazumemo! Ne prekidajte, Lun!...

Ali veza je bila prekinuta i tek sada Harigen pomisli da ovaj razgovor verovatno prisluškuje policijska kontrola. Za koji minut stiće naredba o upadu policije. On spusti slušalicu i jurnu u hol. Naredi moćnicima da se sprema za odlazak iz hotela po grupicama i da se snadu kako znaju. Obavesti i svoje goste, koji ga nisu razumeli, jer su se

pijano lovili uz kikot i rušenje stvari po salonu.

— Bagra! Sve se to jedna bagra! — opsova Harigen i požuri natrag u svoju sobu.

Naoruža se s dva revolvera i krenu da izide. Odlučio je da sam napusti hotel i požuri na aerodrom. Okuraži ga pomisao da će se vinuti u nebo i uskoro naći u svojoj tvrđavi u Montani. Odatle će obnoviti sve svoje snage, a ako treba skloniće se i promeniti ime i izgled. Ogromno bogatstvo je bilo tako osigurano da ga policija nije mogla oduzeti. Sve je bilo predviđeno. Moćno oružje, novac i zlato, biće još uvek u njegovim rukama.

U hodniku začu galamu koja se pela uz stubište hotela. Policija je dolazila. On pojuri sprat više i dotrča do kraja hodnika. Tamo je bio izlaz za posluhu i sobe osoblja na spratu. Nađe jednu sobaricu, koja mu se snishodljivo pokloni, jer je poznavala moćnog gosta hotela.

— U opasnosti sam devojko — reče Harigen i pruži joj poslednje novčanice zgužvane u priličnu hrpicu.

— Uzmi! Pomozi mi da neprimećen izidem iz hotela.

— Ne znam... Jedino liftom za veš. Spustiću vas u sortirnicu prljavog rublja. Odatle kroz podrumski hodnik možete da prodete do novog depadansa... Nema drugog prolaza — promuca sobarica.

— Odlično! Još sto dolara ćeš dobiti čim se vratim. A posle neću zaboraviti ogromnu uslugu — obeća King Harigen.

Devojka požuri do vrata niskog, ali širokog lifta, u kome je već bilo pet korpi prljavih čaršava i navlaka. On se saže i sede na jednu korpu, a sobarica gurnu vrata i pritisnu dugme. Lift počeo da se spušta.

Jedna starija žena u podrumu otvorila vrata i vrisnu kad ugleda krupnog čoveka kako se izvlači između korpi. Ona pokuša da beži, ali je Harigen stiže i snažno udari drškom revolvera po potiljku. Kroz njenu tanku kosu šiknu krv i gangster op-

sova videći da mu se crveni rukav košulje. Projuri pored nje i nađe se u hodniku.

Izlazeći iz podruma novog hotelskog depadansa, uvučenog iza glavne zgrade, Harigen primeti policajca koji je stajao u hodniku. Priđe koliko je mogao bliže, a onda s revolverom u ruci i navučenim šeširom, poguren i režeći viknu:

— Bez gluposti, mladiću! Pucaću bez razmišljanja! Okreni se!

Policajac se osvrnu i shvati da je bio neoprezan. Zato poslušao i okrenu se podižući ruke. Gangster mu jednom rukom sruši kapu s glave, a drugom ga udari držeći veliki revolver za produženu cev. Policajac pade.

Stišavajući disanje, King Harigen izide na aleju i kao da šeta pođe do ulice. Osvrnu se prema hotelu iz koga je srećno umakao.

Pola sata je išao pešice, pa tek onda uze taksi!

— Sever! Do Port Čejsta! — naredi vozaču i zavalio se na zadnje sedište.

Dok se vozio, pretresao je džepove. Nije imao ni centa novca, a čekovnu knjižicu je bio zaboravio u žurbi. Zurio je u zlatnu tabakeru rešavajući se da li da je da vozaču umesto novca, ali mu pade na um druga misao, mnogo bliža njegovom karakteru i shvatanjima.

Kad se nadoše na otvorenom drumu iza Bronksvila, on naredi vozaču da zaustavi. Preteći revolverom natera vozača da skine kapu i bluzu, pa ga zatim veza. Gurnu ga između naslona i zadnjeg sedišta govoreći da se ne plaši. Stavi vozačku kapu i obuče bluzu. Sada je vozio sam.

Pred aerodromom skloni kola u senku jednog drvoreda i ponovo obuče svoj letnji sako. Pođe dalje brzim korakom i bez smetnji uđe u pomoćnu pristanišnu zgradu. Pokaza kartu letenja svog aviona i smeštaj uz istočni hangar. Službenik otisnu pečat i pozdravi bogataša koji ima svoj avion.

Desetak minuta kasnije Harigen se smestio u avion, a pilot je oslobađao trouglove za podmetanje. Motor zaurla i elisa se zavrte, ali tada nešto sevnu, grunu laka eksplozija i elisa se razlete. Harigen je zurio u pilota.

— Prokleta huljo! Šta se to dogodilo? — zaurla i trže revolver.

Iskoči iz aviona i unezvereno pogleda kud da se skloni. Iza hangara se u mraku pojaviše dva čoveka. Gangster zadrhta. Izvuče i drugi revolver i krenu napred prema hangaru. To je bio prvi zaklon do koga je mogao da stigne.

— Baci oružje, Harigen! — viknu Lun i pođe da mu preseče put.

Veliki šef gangstera se više nije kolebao. Baci se na tle i otvori vatru. I njegov pilot se beše snašao. Izvukao je automatsku pušku iz aviona, pa je sad pucao iza njega, da svom gazdi otvori prolaz.

Makferson se zakloni iza ugla i odatle počeo da puca prema avionu, koji se već dimio na prednjem delu motora. Pomoliše se i prvi plamčići, koji osvetliše pilota. Negde zaurla sirena za uzbunu.

— Ubiću vas! Ubiću! Osvetiću se! — ponavljao je King Harigen puzeći i zastajući da opali po neki metak.

Pilotovi kuršumi su ga štitili i on ustade. Jurnu ka uglu hangara. Ali baš tada Makferson pogodi pilota, koji obnevide, ali nastavi da puca. Nije shvatao više koga gađa, a kuršumi su prštali oko Kinga.

— Ne! viknu Harigen i oseti da je pogoden.

Revolveri mu ispadoše iz ruku, ali on stiže do hangara. Plamen aviona je osvetljavao već i ovde. Harigen je stajao naslonjen uz limeni zid hangara, a zatim se spusti i onemoćao sede na betonski ispust. Pred njim je neko stajao.

Bio je to čovek s kojim se pre jedan sat pogađao o životu.

— Sve se srušilo... Lun!... Prokleti ubico... Podzemlje će me osvetiti... — stenjao je smrtno pogodeni Harigen.

— Grehovi se plaćaju. Ti ih ne možeš platiti. Smrt je za tebe laka kazna — reče Lun i okrenu se da ne gleda umiranje zločinca, kome se užasni strah video na licu i u očima.

Lun oprtrča hangar i nađe Makfersona. Pozva ga i oni trčeći napustiše osvetljeni krug. Provukoše se ispod ograde i požuriše ka automobilu, dok su po aerodromu zavijale sirene i ka avionu pristizala vatrogasna kola.

Bližila se zora i Lun je dremao ispružen na zadnjem sedištu, dok je Makfersom vozio kroz Njujork, pevajući nekakvu pesmu o gusarskom brodu što tone usred zapenjenih talasa.

*

Sledećih nekoliko dana, Piter Evans je retko stizao da se nađe s prijateljima, ali u tim trenucima je Luna, Džejn i Makfersona obaveštavao o događajima. Održavana su prava suđenja, slamani pokušaji da se zločinci izvuku iz zatvora davanjem kaucije i hapšeni mnogobrojni saradnici Akcionarskog društva za ubistva.

— Mi sada predsedavamo Senatskoj istražnoj komisiji — govorila je Oktavija Dulitl.

Ona se nije odvajala od Pitera Evansa, kome je pod pritiskom javnosti Senat poverio dalju istragu. Dodeljeno mu je dvanaest inspektora i visokih funkcionera federalnog istražnog biroa, a komisiji je dato pravo da koristi usluge i ljude iz policije Njujorka i Čikaga.

— To je kao dvanaest apostola — šalio se Makferson.

Evans je pričao o optužbi podnetoj protivu Tereze Grin, razvodu braka između Rašel i Džordža Vilijsa i o mnogim aferama tuceta lepotica i mnogih lepotana, koji su bili »mamci« u rukama zločinačke organizacije.

Sedmog dana održavao se oproštajni ručak u uskom krugu prijatelja. Osim Luna, Džejn i Makfersona,

Piter Evans i Oktavija Dulitl su pozvali i advokata Bermisena. On je pričao o svojim uspesima:

— Nije bilo lako postići da se hitno donese rešenje o prodaji oštećenog broda, ali sam uspeo. Kupio ga je moj prijatelj iz Kanade. Već je popravljen i otplovio je ka maloj luci Betsjamites na Sent Lorens riveru. Tamo će ga preurediti, promeniti mu ime i isploviti s njim na mesto gde ga možete preuzeti.

— Milion mu milja, više vredi imati jednog dobrog prijatelja, nego sto neprijatelja! — uskliknu Makfer-son.

— Eto, sad ćeš opet imati brod, a u ovim borbama si stekao još jedan džepni top — zadirkivala ga je Džejn Vittington.

— Zbog toga ću poljubiti Pitera Evansa usred čela, ili još bolje je da poljubim Viki — odvrati Makfer-son.

— Možeš, dečaće, jer to niko nije učinio već trideset godina — reče Oktavija Dulitl.

— Tako mi svih mora i okeana, ja ću to da učinim, Viki! Još ćemo i zaigrati — dodade Makfer-son.

Starica se smejala dok ju je mornar ljubio, a onda prikupi suknju i njih dvoje zaigraše nekakvu igru. Svi su bili veseli sem Luna. On je prikrivao nekakvo mučno osećanje tuge, jer nije hteo da ostalima pokvari radost ovog zajedničkog veselja. Ali misli su mu se vrzle oko jednog članka u »Vašington njusu«. Tamo je poznati novinar Vins Develing pisao.

... Stotine činjenica govore da postoji još jedno veliko društvo za naučena ubistva. Ono jača i razmatra svoje zločinačke snage istom brzinom kojom se razbija AD za ubistva. Dakle, naš kontinent neće ostati bez jedne institucije toliko potrebne zlim ljudima. Organizacija nove gangsterske družine je nešto drugačija, ali suština je ista. Hoće li ikada ojačati snage pravde toliko da ne dozvoli trijumf zločina?...

Lunu su se gangsterske bande činile kao glave nekog ogromnog čudovišta. Kad se jedna glava odseče, odmah narastu dve nove. Trebalo je čudovište pogoditi negde u srce, u osnov iz koga izrasta. Kako prekinuti životne sokove zločina? On je znao odgovor na to pitanje, ali je znao i to da će se još mnogo krvi proliti dok se ne promeni svet iz koga niče zločin. Zato nije mogao da ne bude tužan.

Piter Evans je bio oduševljen, Oktavija Dulitl razdragana, kao i advokat, samo je Džejn Vittington primećila tugu u Lunovom pogledu. Ona je znala kakve misli mogu da ga muče. Sela je uz njega i počela da mu šapuće:

— Svaki mali uspeh protivu zločina približava svet pobedi nad njim. Svet se mora izmeniti. A i u ovakvom svetu čovek mora naći razloge za radosti i nade.

— Ti si dovoljno lep razlog za oboje — osmehnu se Lun i prebaci joj ruku preko ramena.

— Dragi, svaki put te sve više volim — šapnu Džejn.

— Kako će biti lepo kad se nađemo opet u našim laboratorijama! — odvrati Lun i iskoristi priliku da je poljubi, dok su drugi bili zaneseni razgovorom i šalama.

— Uz tebe je lepo i kad smo u opasnostima — dodade Džejn i nehotično lako porumene.

— Noćas ćemo krenuti prema Kanadi. Svaki trenutak, na svakom mestu, bićemo zajedno — reče Lun.

Pričao joj je o tome kako će putovati do Velikog slanog jezera u Jutahu, a zatim prema severu do Kanade. Dočaravao joj je dane odmora i radosti koje će provesti do odlaska na brod, i kako će se opet naći među prijateljima u Londonu.

Već u ponoć su ušli u luksuzna kola za spavanje brzog voza ka zapadu. Za njima ostade veliki grad, u kome su doživeli toliko teških dana.

Makfer-son je u ruci držao nekakav končić o kome je visilo minija-

turno sidro. Kad voz krenu, on ga otkide i pusti da padne na peron.

— Eno ga, otkida sidro po starom mornarskom običaju, jer se veruje da čovek više nikada neće stići u luku u kojoj otkine i baci sidro — smejući se reče Džejn.

— Eto, a mi nemamo takvo sidro — odvrati Lun.

Makferson se osvrtao prema punačkoj i razdraganoj ženi, koja ga je odmeravala ne skrivajući divljenje.

— Hoćeš li u naš kupe? — zadirki-vao ga je Lun.

— Ostaću ovde na palubi... Imam ja i drugih poslova, a ne da u ponoć čavrljam s vama — odvrati Makferson.

Voz je jurio kroz noć sve brže.

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

POLICIJSKA STANICA

2

Džordž Česbro

ZLATNI DEČAK

NOVA KRIMINALISTIČKA SERIJA

SVAKOG MESECA NOVA EPIZODA

U STRIPU **NIK
RAJDER**

NAPETO
VRATOLOMNO
ŽESTOKO

NA SVIM KIOSCIMA

NAJNOVIJI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

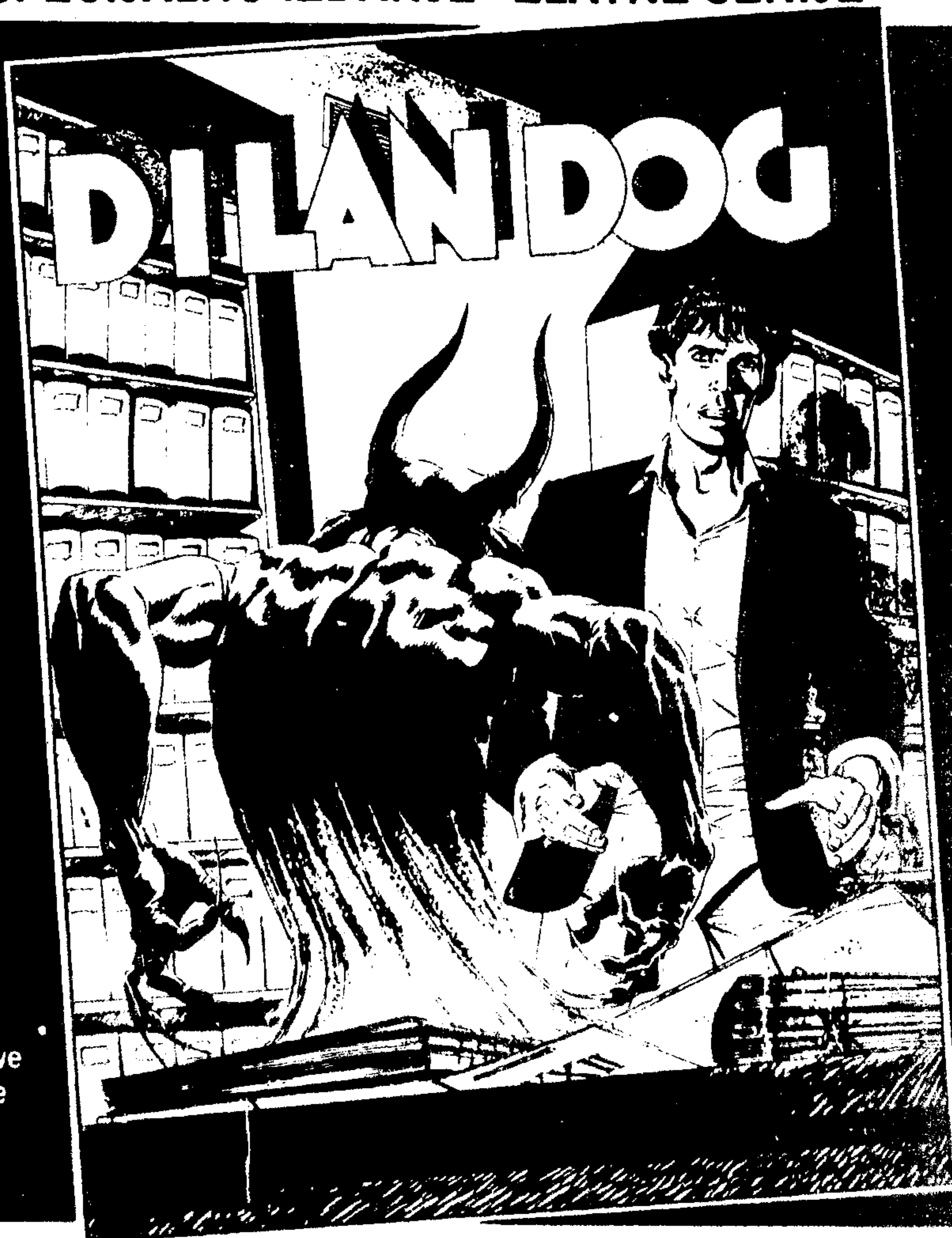
SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

 eliksir

REVLIJA ZA POPULARNU MEDICINU

VAŠE ZDRAVLJE

**JE
U VAŠIM
RUKAMA**

**Najpoznatiji domaći i strani stručnjaci
pišu ekskluzivno za čitaoce „Eliksira“
o najaktuelnijim zdravstvenim problemima
savremenog čoveka**

VAŠ SAVETNIK

VAŠ SAGOVORNIK

VAŠ PRIJATELJ

NA SVAKOM KIOSKU – USVAKOM DOMU

 eliksir

REVIJA ZA POPULARNU MEDICINU

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

U SLEDEĆEM BROJU

FREDERIK EŠTON

LUN I DVOJNIK

Iz serije zločina i tragova koji iza njih
ostaju, vidljivo je da je počinitelj — Lun.
I javnost i policija se okreću protiv
njega. . .

Da li se to, zbilja, Lun zaglibljuje u
zločin, ili je u pitanju nešto drugo?